
ERLE STANLEY GARDNER
SAMETOVÝ
SPÁR

ERLE STANLEY GARDNER

SAMETOVÝ SPÁR

Detektivní román

1946

NAKLADATELSTVÍ NOVELA V BRNĚ

I.

Podzimní slunce zářilo do okna.

Perry Mason seděl u velkého psacího stolu. Držením těla prozrazoval člověka, který něco očekává. Jeho obličej připomínal šachistu, přemýšlejícího nad šachovnicí. Ta tvář zřídka měnila podobu. Pouze oči střídaly výraz. Činil dojem myslitele a bojovníka, muže, jenž je schopen pracovat s nekonečnou trpělivostí, aby přivedl protivníka do postavení, v němž ho pak srazí tvrdým úderem. Přihrádky, naplněné knihami, vázanými v kůži, lemovaly stěny pokoje. V rohu stála velká pancéřová pokladna. Kromě otáčecí židle, na které Perry Mason seděl, byly zde ještě dvě další. Kancelář měla ovzduší prosté, drsné působivosti, jako by nasála něco z osobnosti muže, který jí vládl. Dveře od vnější kanceláře se otevřely. Vešla jeho sekretářka Della Streetová a zavřela za sebou.

„Nějaká žena," pravila, „vydává se za Mrs. Evu Griffinovou."

Perry Mason pohlédl zpříma na dívku.

„A vy myslíte, že není?" otázal se. Zavrtěla hlavou.

„Nějak divně vypadá," řekla. „Vyhledala jsem Griffinovy v telefonním seznamu. Není tam žádná Griffinová, jež by měla adresu, kterou udala. Prohlédla jsem městský adresář s týmž výsledkem. Je zde mnoho Griffinových, ale nemohu nalézt žádnou Evu Griffinovou. A nenalézám také žádnou s její adresou."

„Jaká byla adresa?" otázal se Mason.

„2271 Grove Street."

Perry Mason napsal poznámku na útržek papíru. „Chci ji vidět," pravil.

„Dobře," odvětila Della Streetová. „Chtěla jsem jen, abyste věděl, že se mně nelíbí její vystupování." Della Streetová měla štíhlou postavu a dovedla se zpříma dívat. Mladá, přibližně 271etá žena, jež činila dojem, jako by pozorovala život ostře zkoumavým zrakem a dívala se hluboko pod jeho povrch.

Zůstala stát na prahu a měřila si Perryho Masona s klidnou vytrvalostí.

„Přála bych si," řekla, „abyste objevil, kým skutečně je, dříve než pro ni cokoliv uděláme."

„Je tak záhadná?" tázal se Perry Mason.

„Dalo by se to tak říci," odvětila s úsměvem.

Perry Mason přikývl. Jeho tvář nezměnila výraz. Pouze oči pozorovaly s opatrnou ostražitostí. „Dobrá, pošlete ji sem, a já si ji prohlédnu sám." Della Streetová vyšla a zavřela dveře. Držela však ruku na klice. V několika vteřinách se dveře znovu otevřely a do pokoje vkročila žena s výrazem lehké sebejistoty. Bylo jí sotva třicet pryč, nebo snad jí táhlo ke třicítce; dobře upravená, dávala vzhled bytosti, o niž je nadmíru pečlivě postaráno. Dříve než upřela zrak na muže, posazeného za stolem, vrhla rychlý zkoumavý pohled po kanceláři.

„Vejděte a posaďte se," pravil Perry Mason. Žena k němu vzhlédla a ve tváři se jí objevil slabý výraz nevole. Bylo jí, jako by očekávala, že při jejím vstupu do místnosti muži vstávají a projevují úctu její ženskosti a jejímu postavení.

Na malý okamžik se zdála být v pokušení ignorovat jeho přijetí. Pak přikročila k židli naproti stolu, usedla a pohlédla na Perryho Masona.

„Nuže?" otázal se.

„Jste Mr. Mason, advokát?"

„Ano."

Modré oči, které se na něho dívaly s opatrnou nedůvěrou, se náhle rozšířily. Dodaly obličeji výrazu naprosté nevinnosti. „Jsem v nesnázích," řekla.

Perry Mason přikývl, jako by zpráva pro něho znamenala pouze všední případ dne.

Když nepokračovala, pravil:

„To je většina lidí, kteří sem vejdou."

Žena odvětila úsečně: „Nemyslete si, že je to pro mne snadné, vám o tom vyprávět. Většina právníků, s nimiž jsem se radila…"

Náhle zmlkla.

Perry Mason se na ni usmál. Pomalu se vzepřel na nohou, položil ruce na hranu stolu a opřel se o ně vahou tak, že se k ní nakláněl přes stůl. „Ano," pravil, „já vím. Většina právníků, které jste navštívila, měla přepychově zařízené kanceláře a mnoho úředníků, pobíhajících sem a tam. Zaplatila jste jim pěknou částku a nic jste za ni neviděla. Ukláněli se a poklonkovali, když jste vešla do pokoje a požadovali od vás velké zálohy. Avšak když se dostanete do skutečné tísně, neodvážíte se k nim přijít."

Její rozšířené oči se poněkud zúžily. Několik okamžiků se dívali jeden na druhého a pak žena sklopila zrak. Perry Mason pokračoval pomalu a rozhodně, aniž zvýšil hlas. „Ano," řekl, „já jsem jiný. Já získávám obchody, protože za ně bojuji a protože bojuji pro své klienty. Ještě nikdy se u mne nikdo nezastavil, když chtěl organisovat nějaký spolek. Za celý život jsem neuzavřel více než tucet smluv a nevěděl bych, jak si počínat, kdybych měl uzavřít hypotéku. Lidé, kteří mne navštěvují, nepřicházejí proto, že se jim zamlouvá pohled mých očí nebo zařízení mé kanceláře či proto, že mne znají z klubu. Přicházejí, protože mne potřebují. Přicházejí, protože si mne chtějí najmouti pro to, co dovedu udělat." Pohlédla přímo na něho: „Tak co je to, co děláte, Mr. Masone?" otázala se.

„Bojuji," vyhrkl Mason.

Horlivě přikývla. „To je právě to, co potřebuji, abyste pro mne dělal."

Posadil se opět na otáčecí židli a zapálil si cigaretu. Ovzduší se zdálo vyjasněno, jako by dvě osoby vytvořily elektrickou bouři, která se vybila.

„Dobře tedy," pravil. „Nyní jsme již promarnili dosti času úvody. Zbavte se předsudků a řekněte mně, co si přejete. Nejdříve mně prozraďte, kdo jste a jakou náhodou jste ke mně přišla. Snad vám to usnadním, začnete-li tímto způsobem."

Začala mluvit rychle, jako by chtěla přezkoušet, co si připravila.

„Jsem provdána. Jmenuji se Eva Griffinová a bydlím v čísle 2271 Grove Street. Jsem v nesnázích, protože se nemohu dobře poradit s

právníky, kteří mne až dosud zastupovali. Řekla mně o vás přítelkyně, která si nepřeje, aby její jméno bylo prozrazeno. Pravila, že jste víc než právník; že vynikáte odvahou a že dovedete řešit i nejtěžší případy.“ Na okamžik zmlkla a pak se otázala: „Je to pravda?“

Pery Mason přikývl.

„Domnívám se tak,“ řekl. „Většina právníků najímá úředníky a detektivy, aby luštili jejich případy a našli svědectví.

Já ne. Prostě proto, že nemohu s důvěrou svěřiti komukoliv provedení záležitostí, jimiž se zabývám. Neřeším jich mnoho, ale když pracuji, jsem dobře placen a obvykle mám dobré výsledky. Když si najmu detektiva, tak ten pátrá jen v jediné věci.“

Přikývla rychle a dychtivě. Nyní, když byly ledy prolomeny, zdálo se, že pokračuje horlivěji:

„Četl jste v novinách o loupeži v Beechwood Inn minulé noci? Někteří hosté byli v hlavní jídelně a někteří v oddělených jídelnách. Nějaký muž se pokusil oloupit přítomné a někdo ho zastřelil.“

Perry Mason přikývl. „Četl jsem o tom,“ řekl.

„Byla jsem tam.“

Pokrčil rameny. „Víte něco o tom, kdo střílel?“

Sklopila na okamžik zrak a pak mu pohleděla do očí. „Ne,“ řekla.

Podíval se na ni, přivřel víčka a zamračil se.

Střetla se na jednu nebo dvě vteřiny s Masonovým ztrnulým pohledem a pak sklopila oči.

Perry Mason čekal dále, jako by neodpověděla na otázku. Za okamžik zvedla ještě jednou zrak a pohnula se na židli. „Nuže,“ řekla, „máte-li být mým zástupcem, měla bych vám říci pravdu. Ano!“

Přikývnutí Masonovo bylo spíše zadostučinění než potvrzení. „Pokračujte,“ pobídl ji.

„My jsme se pokusili uniknout, ale nemohli jsme. Všechny vchody byly hlídány. Zdá se, že někdo zavolal policii než se začalo střílet. Než jsme se mohli dostat ven, policie obsadila okolí.“

„Kdo je to my?“ otázal se.

Zadívala se na svou botku a pak odvětila ztlumeným hlasem: „Harrison Burke.“

Perry Mason pomalu pravil: „Myslíte Harrisona Burkeho, který kandiduje na…“

„Ano,“ vydechla, jako by ho chtěla přerušit dříve, než mohl říci cokoliv ve vztahu s Harrisonem Burkem.

„Co jste tam s ním dělala?“

„Večeřela a tančila.“

„Nuže?“ otázal se.

„Nu,“ pravila, „odešli jsme do oddělené jídelny a drželi se stranou, než komisaři začali zjišťovat jména svědků. Seržant, pověřený pátráním, byl Harrisonův přítel a věděli jsme, že by to bylo osudným, kdyby se noviny zmocnily zprávy, že jsme tam byli. Zanechal nás tedy v jídelně, než bylo vše skončeno a pak nás propustil zadním vchodem.“

„Spatřil vás někdo?“

Zavrtěla hlavou. „Pokud vím, nikdo.“

„Dobrá,“ podotkl, „pokračujte.“

Vzhlédla k němu. „Znáte Franka Lockeho?“ řekla náhle.

Kývl hlavou. „Míníte toho, který vydává Spicy Bits?“

Pevně stiskla rty a němě přikývla na souhlas.

„Co je s ním?“ otázal se Perry Mason.

„Ví o tom.“

„Chce to uveřejnit?“

Přikývla.

Perry Mason si pohrával s těžítkem na stole. Jeho ruka byla dobře formovaná, dlouhá a oblá, přece se však prsty zdály být dostatečně silné. Zdálo se, jako by pěst měla sevření zdrcující síly, žádala-li toho příležitost.

„Můžete ho koupit,“ řekl.

„Ne, já ne, to uděláte vy.“

„Proč nemůže Harrison Burke?“

„Cožpak nerozumíte? Harrison Burke by mohl vysvětlit, že byl na Beechwood Inn s provdanou ženou, ale nikdy by nemohl objasnit, proč

umlčoval penězi skandální plátek, aby neuveřejnil skutečnosti. Musí se z toho vyloučit. Mohli by ho zničit.“

Perry Mason bubnoval prsty na povrch stolu. „A přejete si, abych věc urovnal?“

„Přeji si to.“

„Kolik byste chtěla dát?“

Pokračovala v rychlém rozhovoru, nakloněná k němu a spěšně mluvila.

„Poslyšte, řeknu vám něco. Zapamatujte si to, ale netažte se, odkud to vím. Nemyslím, že můžete podplatit Franka Lockeho. Budete musit jít dále. Frank Locke předstírá, že vlastní Spicy Bits. Víte, o jaký druh novin jde. Je to vyděračský plátek a tím je řečeno vše. Jdou po všem, na čem mohou vydělat. Frank Locke je však pouze nastrčený majitel. Někdo stojí za ním. Někdo, kdo je mocnější. Někdo, kdo je skutečným majitelem listu. Mají výborného právníka, který se snaží udržet jim čistý štít od pomluv z vyděračství. V případě však, že by se náhodou něco nepovedlo, stojí zde Frank Locke jako hromosvod.“ Odmlčela se. Následovala chvíle ticha.

„Poslouchám,“ upozornil Perry Mason. Kousla se do rtu, vzhlédla ještě jednou a pokračovala stejně rychlým tónem.

„Přišli na to, že tam Harrison byl. Nevědí však, kdo je žena, jež byla s ním. Ale hodlají prozradit jeho návštěvu a žádat, aby ho policie uvedla jako svědka. To střílení je samo o sobě záhadné. Vypadá to, jako by ten muž byl zatažen do loupeže, aby mohl být zastřelen, aniž mohl být na něco tázán. Policie a státní zástupce zamýšlejí vyšetřovat každého, kdo tam byl.“

„A vás ne?“ otázal se Perry Mason.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Chtějí nás toho ušetřit. Nikdo neví, že jsem tam byla. Ale seržant ví o mé přítomnosti. To je vše. Udala jsem mu falešné jméno.“

„Dále,“ pobídl Perry Mason.

„Copak nechápete?“ řekla. „Jestliže uveřejní něco, co se týká komisařů, budou muset vyšetřovat Harrisona. A on pak bude nucen prozradit, kdo byla žena, která byla s ním. Nebo jinak se to bude zdát horší, než to opravdu bylo. Ve skutečnosti na věci nebylo nic zlého. Měli jsme právo tam být.“

Bubnoval chvíli prsty na stůl a pak se na ni upřeně zadíval: „Dobře,“ řekl, „aby nebylo žádného nedorozumění. Pokoušíte se zachránit politickou kariéru Harrisona Burkeho?“ Významně na něho pohlédla.

„Ne, nechci žádné nedorozumění. Snažím se zachránit sebe.“ Perry Mason bubnoval dále konečky prstů do stolu. Prohodil: „Bude to stát peníze.“ Otevřela kabelku. „Přišla jsem na to připravena.“ Perry Mason ji pozoroval, když počítala peníze a řadila je podél hrany stolu. „Co to znamená?“ otázal se.

„To je na účet vašeho honoráře. Až zjistíte, kolik to asi bude stát, udržet vše v tajnosti, můžete mne vyhledat.“

„Jak vás najdu?“

„Dejte inserát do Examineru: E. G. Obchod připraven k uzavření. A podepište se začátečními písmeny. Pak přijdu k vám do kanceláře.“

„Nelíbí se mně to,“ řekl. „Nikdy nemiluji placení vyděračům. Raději bych to vzal z jiného konce.“

„Co by se tu dalo dělat jiného?“ otázala se.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Vždycky se něco najde.“

Přerušila ho plna naděje. „Mohu vám prozradit něco o Franku Lockeovi. V jeho minulosti je něco, čeho se bojí. Nevím přesně, co to je. Myslím, že byl jednou vězněn nebo něco podobného.“

Pohlédl na ni. „Zdá se, že ho velmi dobře znáte.“

„Nikdy jsem ho neviděla.“

„Jak to, že toho o něm tolik víte?“

„Řekla jsem vám, abyste se na to netázal.“

Zase bubnoval svými mocnými prsty do stolu. „Mohu říci, že zastupuji Harrisona Burkeho?“ otázal se.

Prudce zavrtěla hlavou.

„Nemůžete říci, že byste kohokoliv zastupoval. To znamená, že nemůžete udati jména. Vy víte, jak to udělat. Já ne.“

„Kdy si přejete, abych začal?“

„Ihned.“

Perry Mason stiskl knoflík na straně stolu. Za okamžik poté se otevřely dveře a vešla Della Streetová s poznámkovým blokem v ruce.

Žena na židli se posadila zpět s odmítavým, neosobním výrazem osoby, jejíž záležitost se rozhodně neprojednává před služebnými.

„Přál jste si něco?“ otázala se Della Streetová.

Perry Mason sáhl do pravé horní zásuvky a vyňal nějaký dopis.

„Tento dopis je správný,“ řekl, „až na jednu věc, kterou jsem tam chtěl. Napíši to inkoustem. A pak to můžete opsat na stroji. Pro dnešek odejdu za důležitým obchodem. A nevím přesně, kdy se vrátím.“

„Mohu být s vámi nějak ve spojení?“ otázala se Della Streetová.

Zavrtěl hlavou. „Já vám dám sám vědět,“ řekl.

Položil dopis před sebe a čmáral po okraji. Chvíli váhala, pak obešla stůl tak, že mu viděla přes rameno. Perry Mason psal: „Vraťte se do přední kanceláře. Zavolejte Drakeovu detektivní kancelář a vyžádejte si Pavla Drakeho. Uložte mu, aby sledoval tuto ženu, až opustí naši kancelář. Avšak nepřipusťte, aby se dověděla, že je sledována. Řekněte mu, že chci zjistit, kdo to je, že je to důležité.“ Osušil písmo a podal dopis Delle Streetové.

„Vyřiďte to hned,“ pravil, „abych to mohl podepsat, než odejdu.“

Pomalu vzala dopis. „Ano,“ řekla a opustila kancelář.

Perry Mason se otočil k ženě. „Musím vědět, jak vysoko mohu jít,“ prohodil.

„Co byste považoval za rozumné?“

„Vůbec nic,“ odvětil prudce. „Nemiluji placení vyděračům.“

„Vím,“ poznamenala, „ale máte jistě nějaké zkušenosti.“

„Spicy Bits budou žádat vše, co si myslí, že obchod vynese,“ pravil. „Budou-li chtít mnoho, pokusím se je umírnit. Budou-li rozumnými, vyřídím to rychle.“

„Musíte to vyřídit rychle.“

„Nuže,“ pravil, „odbočujeme. Kolik?“

„Mohla bych dát pět tisíc dolarů,“ řekla.

„Harrison Burke je politikem,“ pravil jí. „Pokud vím, není politikem ze zdravotních důvodů. Jde s pokrokáři a to dělá jeho přízeň ostatním ještě cennější.“

„Na co narážíte?“ otázala se.

„Uvažuji o možnosti, že Spicy Bits nebudou možná o pěti tisících vůbec mluvit.“

„Mohla bych dát devět nebo snad deset v případě nutnosti.“

„Bude to nutné,“ pravil. Kousla se do spodního rtu.

„Předpokládejme, že se něco stane a já budu potřebovat se sejít s vámi, aniž bych musel čekat na uveřejnění inserátu,“ pravil. „Kde vás najdu?“

Prudce a nesmlouvavě zavrtěla hlavou. „Nemůžete. To je věc, v níž musí být jasno. Nepokoušejte se mne vyhledat.

Nepokoušejte se mně telefonovat. Nesnažte se zjistit, kdo je můj manžel.“

„Žijete s manželem?“

Vrhla k němu rychlý pohled.

„Ovšem, kde bych jinak vzala peníze?“

Ozvalo se zaklepání na dveře a Della Streetová vsunula hlavu a ramena do místností.

„Právě jsem tu záležitost vyřídila, takže můžete dopis kdykoliv podepsat, Mr. Masone,“ pravila. Perry Mason povstal a podíval se významně na ženu.

„Dobrá, Mrs. Griffinová, udělám, co bude v mých silách.“

Povstala se židle, vykročila ke dveřím, zastavila se však a podívala se na peníze na stole. „Dostanu stvrzenku na peníze?“ otázala se.

„Ano, přejete-li si.“

„Kdybyste byl tak laskav…“

„Ovšem,“ řekl významně, „přejete-li si míti ve své tobolce stvrzenku na zálohu, znějící na jméno Eva Griffinová a podepsanou Perrym Masonem, je to pro mne v pořádku.“

Zarazila se a pak řekla: „Nepište to tak. Napište, že držitel této stvrzenky zaplatil dotyčnou částku jako zálohu.“

Zamračil se, hbitě sebral peníze a pokynul Delle Streetové. „Vezměte ty peníze, Dello. Zaneste Mrs. Griffinovou do hlavní knihy na zvláštní stránku a vyhotovte zápis, že na účet, zanesený do naší hlavní knihy pod číslem stránky, byl poskytnut úvěr pět set dolarů. Poznamenejte, že ta částka je zálohou.“

„Můžete mně říci, kolik bude dělat konečný účet?“ otázala se žena.

„Bude to záviset na množství práce,“ pravil. „Bude vysoký, ale úměrný. A bude záviset na výsledcích.“

Přikývla, na okamžik zaváhala a pak řekla: „Myslím, že je to vše, co jsem zde chtěla.“

„Moje sekretářka vám dá stvrzenku,“ připomenul jí. Usmála se. „Sbohem.“

„Na shledanou,“ řekl.

Ve dveřích do vnější kanceláře se zastavila, aby se otočila a pohlédla zpět k němu.

Stál k ní otočen zády, ruce v kapsách a díval se z okna.

„Tudy, prosím,“ řekla Della Streetová a zavřela dveře. Perry Mason se ještě chvíli ztrnule díval do ulice. Pak se znovu otevřely dveře od vnější kanceláře a Della Streetová vešla do místnosti. „Je pryč,“ řekla.

Mason se otočil, aby jí viděl do obličeje. „Proč jste si myslila, že je tak záhadná?“ otázal se.

Della Streetová se mu zadívala zpříma do očí. „Ta žena se mně zdá přinášet nepříjemnosti,“ řekla.

Pokrčil svými širokými rameny.

„Pro mne znamená pět set dolarů na hotovosti jen zálohu. A dalších patnáct set jako honorář, až vyřídím tu věc.“

Dívka odpověděla s částečným pohnutím: „Je výstřední a je zkažená. Je to jedna z těch, o které je dobře postaráno a která jde přes mrtvoly, jen aby získala něco pro sebe.“

Perry Mason se na ni zpytavě zadíval. „Nejste loyální k ženám, které platí pět set dolarů zálohy,“ řekl. „Je to klient.“

Della Streetová zavrtěla hlavou. „To není to, co jsem chtěla říci. Myslila jsem, že je v ní něco falešného. Něco před vámi zatajuje; něco, co byste měl vědět. Posílá vás do něčeho naslepo, zatím co by vám to mohla usnadnit, kdyby byla upřímnou.“

Perry Mason pohnul rameny.

„Proč bych se staral, zda mně něco usnadňuje? Je to osoba, která platí můj čas. Čas je vše, co investuji.“ Della Streetová řekla pomalu: „Jste si jist, že čas je vše, co dáváte?“

„Proč ne?“

„Nevím,“ řekla. „Ta žena je nebezpečná. Je právě z toho druhu malých koček, které přivedou člověka do nějakých nesnází a nechají ho, aby si pomohl sám.“

Jeho obličej se nepohnul, ale oči mu blýskaly.

„Je to jedna z příležitostí, které se musím chopit,“ řekl. „Nemohu očekávat, že moji klienti budou ke mně shovívaví. Platí mně. To je vše.“

Dívala se na něho přemýšlivým pohledem, jenž v sobě měl trochu pozorné něžnosti. „Vy si zakládáte na tom, že jste loyální ke svým klientům a nezáleží vám na tom, jak jsou špatní.“

„Ovšem, to je má povinnost,“ odvětil.

„Ke svému povolání?“

„Ne,“ řekl pomalu. „K sobě samému. Jsem placeným gladiátorem. Bojuji za své zákazníky. Většina zákazníků nejsou dobří bojovníci. Právě proto se stávají klienty. Dostali se do nesnází. Na mně závisí, abych je dostal ven. Musím s nimi jednat správně. Nemohu očekávat, že budou se mnou jednat vždy přímo.“

„To není správné,“ vydechla.

„Ovšem že ne,“ usmál se. „To je obchod.“

Pokrčila rameny. „Řekla jsem detektivovi, že jste chtěl, aby byla sledována ihned, jak opustí kancelář," vrátila se náhle ke svým povinnostem. „Řekl, že tam bude, aby ji zastihl."

„Mluvila jste přímo s Pavlem Drakem?"

„Ovšem. Jinak bych vám neřekla, že je vše v pořádku."

„Dobře," pravil. „Můžete uložit tři sta z té zálohy a mně dejte dvě stě. Budu je potřebovat. Zjistíme, kdo ta žena skutečně je a pak budeme mít trumfy v rukou."

Della Streetová odešla zpět do vnější kanceláře a vrátila se se dvěma sty dolarů, které podala Masonovi.

Usmál se na ni.

„Jste dobré děvče, Dello," pravil. „I když vás napadají zábavné myšlenky o ženách."

Obrátila se k němu. „Nenávidím ji! Nenávidím i zem, po které chodí. Ale to není ono. Je to něco víc než nenávist. Celou mne to jaksi zasáhlo."

Rozkročil se ze široka, zastrčil ruce do kapes a pozoroval ji. „Proč ji nenávidíte?" otázal se mírně pobaven.

„Nenávidím vše, co představuje," řekla Della Streetová. „Já jsem musila pracovat na vše, co mám. Nikdy jsem nedostala něco, na co bych si nemusila vydělat. A spousty času jsem zbytečně pracovala, abych získala různé věci, a nakonec jsem je neměla. Ta žena je bytost, která nikdy v životě nepracovala. Nedává naprosto nic, aby zaplatila za to, co přijímá. Dokonce ani sebe."

Perry Mason stiskl zamyšleně rty. „A všechna ta hořkost je způsobena tím, že jste ji zařadila do vyšší třídy a že se vám nelíbí způsob, jak byla oblečena?" otázal se.

„Líbí se mně její oblečení. Vypadá jako milion dolarů. Ty šaty, co měla, stály někoho pěkné peníze. A můžete se vsadit, že za ně sama neplatila. Je o ni příliš dobře postaráno, příliš se jí slouží a má příliš nevinný obličej. Všiml jste si, jakým způsobem dovede rozšířit oči, když na vás chce zapůsobit? Nacvičila ten dětský pohled před zrcadlem."

Díval se na ni očima, jež se staly náhle hlubokými a záhadnými.

„Kdyby všichni zákazníci měli takový náhled na život jako vy, nebylo by právních obchodů. Na to nezapomínejte. Musíte brát klienty tak, jak přijdou. Vy jste jiná. Vaše rodina byla bohatá. Pak přišla o vše. Šla jste pracovat. Spousta žen by to neudělala."

Její oči se dívaly opět zasněně.

„Co by byly učinily?" otázala se. „Co by mohly učinit?"

„Mohly by se provdat," poznamenal pomalu, „a pak jít na Beechwood Inn s jiným mužem, být přistiženy a musit si opatřit právníka, aby je z toho dostal." Obrátila se k vnější kanceláři, odvracejíc zrak. Oči jí žhnuly.

„Začala jsem mluvit o klientech," podotkla, „a vy začínáte mluvit o mně." A prošla dveřmi do vnější kanceláře. Perry Mason došel ke dveřím a stanul, zatím co Della Streetová přišla k psacímu stolu, usedla za něj a vsunula arch papíru do stroje. Mason stál ještě na místě, když se otevřely vnější dveře a do přední místnosti vkročil vysoký muž se svislými rameny a hlavou, která trčela dopředu na dlouhém krku. Pozdravil Dellu Streetovou vyvalenýma skelnýma očima, které měly výraz trvalého šaškovského humoru, usmál se na ni, otočil se k Masonovi a řekl: „Hello, Perry."

Mason řekl: „Pojď dál, Pavle. Tak co, kam až ses dostal?"

Drake řekl: „Až sem, jak vidíš."

Mason držel dveře otevřeny a zavřel je, když detektiv vešel do jeho kanceláře.

„Co se stalo?" otázal se.

Pavel Drake se posadil na židli, na které seděla před několika minutami dotyčná žena, opřel si nohu o druhou židli a zapálil si cigaretu.

„Je to moudré kotě," řekl.

„Proč myslíš?" otázal se Perry Mason. „Věděla, že jsi ji sledoval?"

„Nemyslím," odvětil Drake. „Stál jsem u výtahu, odkud jsem ji mohl vidět vycházeti z kanceláře. Když vyšla, vkročil jsem první do výtahu. Chvíli pozorovala vaši kancelář, aby věděla, zda z ní někdo nevyšel. Domnívám se, že si myslila, že pošleš svoji sekretářku, aby se ji pokusila

stopovat. Zdálo se, že si odychla, když výtah sjel dolů. Kráčela až za roh a já jsem se jí zavěsil na paty, nechávaje několik lidí mezi ní a mnou. Zmizela v obchodním domě na druhé straně ulice a kráčela stále dál, jako by přesně věděla, co chce, a zašla do ženské odpočívárny. Vypadala zábavně, když tam šla a napadlo mne, že je to snad úskok. Tak jsem sehnal sluhu a ptal jsem se ho, zda jsou ještě jiné východy z té budovy. Zdá se, že jsou tři. Jeden vede do salonu krásy, druhý do místnosti pro manikuru a třetí do kavárny.“

„Kterou cestou šla?“ otázal se Mason.

„Prošla salonem krásy o patnáct vteřin dřív, než jsem to zjistil. Představil jsem si, že použila jednoduše oblékárny, aby měla záminku. Věděla, že muž ji tam nemůže sledovat a jistě si to vše předem vypočítala. Zjistil jsem pouze, že její vůz parkoval před východem ze salonu krásy. Za volantem seděl řidič. Vůz byl lehký Lincoln, bude-li ti to co platné.“

„Nebude,“ řekl Mason.

„Myslil jsem si to,“ zašklebil se Drake.

II.

Frank Locke měl hrubou pleť barvy mahagonového dřeva a nosil kvalitní vlněný oblek. Jeho pokožka neměla zdravý vzhled, který jí dodává sport. Vypadala, jako by vstřebala tolik nikotinu, že se pokryla skvrnami. Jeho oči byly světle hnědé, barvy mléčné čokolády a zcela bez svitu. Vyhlížely mrtvě a bez života. Nestrannému pozorovateli se zdál měkkým a neškodným.

„Nuže," pravil. „Zde můžete mluvit."

Perry Mason zavrtěl hlavou. „Ne. Zde máte všechny druhy diktografů. Budu mluvit tam, kde vím, že budete jediným, jenž uslyší, co řeknu."

„Kde?" otázal se Frank Locke.

„Můžete jít ke mně do kanceláře," řekl Mason bez zvláštního důrazu.

Frank Locke se usmál. Jeho smích byl nepříjemně nucený. „Teď zase já nesouhlasím," řekl.

„Dobrá. Vezměte si klobouk a pojďte se mnou. Na něčem se dohodneme!"

„Co zamýšlíte?" otázal se Locke s náhle podezřívavým pohledem.

„Najdeme si nějaký hotel," řekl Mason.

„Který jste si již vybral, že?"

„Ne," pravil Mason. „Najmeme si drožkáře a nařídíme mu, aby nás vezl kamkoliv. Jste-li tak opatrný, můžete určit hotel sám."

Frank Locke chvíli váhal a pak pravil: „Omluvte mne na okamžik. Podívám se, zda je vše v pořádku, abych mohl opustit kancelář. Mám zde nějaké věci v práci."

„Zajisté," odvětil Mason a posadil se. Frank Locke vstal od stolu a opustil místnost. Když vyšel, nechal otevřené dveře. Z přední kanceláře zaznával čilý klapot psacích strojů a šum hlasů. Perry Mason seděl a zlehka kouřil. Jeho tvář měla výraz usilovného soustředění, jež bylo pro něho tak příznačné.

Čekal nejvýše deset minut. Pak vešel Frank Locke s kloboukem na hlavě.

„Vše v pořádku," pravil. „Mohu jít." Oba muži opustili budovu a zavolali drožku. „Jeďte přes obchodní čtvrt," řekl Perry Mason. Locke pozoroval právníka svýma čokoládovýma očima, které nevyjadřovaly ani sebemenší myšlenku.

„Snad bychom mohli mluvit v drožce," pravil.

Mason zavrtěl hlavou. „Chci mluvit tam, kde nebudu musit křičet."

Locke se zašklebil a řekl „Jsem zvyklý, že se na mne křičí."

Mason řekl s úšklebkem: „Já když křičím, tak mám na mysli obchod."

Locke si zapálil cigaretu s výrazem nudy. „Opravdu?" řekl jako mimochodem.

Drožka zabočila vlevo. „Zde máte hotel," řekl Mason.

Locke se ušklíbl. „Vidím, ale nelíbí se mně, protože jste ho zvolil vy a protože je příliš blízko. Já nějaký určím."

Perry Mason pravil: „Dobře. Dívejte se a určete jej. Ale neříkejte řidiči, kam má jet. Ať jede libovolně a vy zvolte nějaký hotel, kolem kterého projede."

Locke se usmál. „Jsme nějak opatrní, není-liž pravda?"

Perry Mason přikývl.

Locke zaklepal na okénko. „Vystoupíme zde před hotelem," řekl.

Řidič se na něho podíval s výrazem překvapení a zastavil. Mason mu podal padesáticent a pak vešli oba muži do předsíně laciného hotelu.

„Kdo určí místnost?" otázal se Locke.

„Zase já," řekl Mason.

Prošli předsíni, použili výtahu do mezipatra, kráčeli kolem salonu krásy a usedli do klubovek, jež stály naproti sobě u kuřáckého stolku.

„Nuže," řekl Locke, „vy jste právní zástupce Perry Mason. Zastupujete někoho a něco chcete. Ven s tím." Mason pravil: „Chci, abyste něco neuveřejňovali ve svém listě."

„Jako mnozí jiní," řekl Locke. „Co to má být?"

„Mohli bychom nejprve projednat způsob jednání," pravil Mason. „Jste ochoten smluviti přímou peněžní nabídku?"

Locke zavrtěl důrazně hlavou. „Nejsme nějaký vyděračský plátek," pravil. „Ale někdy poskytujeme přízeň těm, kdo u nás inserují."

„Ach, tak je to!" řekl Mason.

„Ano," odpověděl Locke.

„Co bych měl inserovat?" otázal se Mason.

Locke pokrčil rameny. „Na tom nezáleží," řekl. „Nemusíte inserovat vůbec, nechcete-li. Prodáme vám místo. To je vše."

„Rozumím," pravil Mason.

„To je správné. Co si přejete?"

„Minulé noci byla spáchána vražda v Beechwood Inn. Totiž, střílelo se tam. Nevím, zda to byla vražda nebo ne. Myslím, že muž, jenž byl zastřelen, se pokoušel uloupit šperk."

Frank Locke upřel své bezvýrazné, světle čokoládové oči na právníka. „A dál?" otázal se.

Mason pokračoval. „Domnívám se, že ta věc je nejasná. To znamená, že státní zástupce zamýšlí provést vyšetření."

„Ještě jste mně nic neřekl," podotkl Locke.

„Právě vám to vysvětluji," řekl Mason.

„Nu dobrá, mluvte."

„Někdo mně prozradil," pokračoval Mason, „že seznam svědků, který byl doručen státnímu zástupci, není snad úplný."

Locke ho upřeně pozoroval. „Koho zastupujete?" otázal se.

„Toho, kdo bude možná inserovat ve vašem listě."

„Dobře. Pokračujte. Ať uslyším další," pobídl ho Locke.

„Ostatní znáte," řekl Mason.

„I kdybych znal, nepřiznal jsem to," odpověděl Locke. „Prodávám pouze místa na inseráty. Musíte vyložit karty. Nic jiného vám nezbývá. Neustoupím ani o krok."

„Nuže, jako příští zákazník vašeho listu," pravil Mason, „nerad bych viděl, aby se zabýval příliš onou vraždou. To znamená, že bych byl nerad,

aby uveřejňoval jména svědků, kteří snad byli přítomni, ale nebyli zaneseni v seznamu, který byl svěřen veřejnému zástupci. Obzvlášť nerad bych viděl, kdyby váš list uveřejnil jméno jednoho význačného svědka, jež bylo vynecháno v seznamu, a dotazoval se, proč nebyl zapsán jako svědek a vyšetřen. A stále, mluvě jako váš zákazník, velmi nerad bych viděl jakýkoliv komentář, pojednávající jakýmkoliv způsobem o tom, že měl tento svědek společnici, nebo nějaké dohady, pokud se týká totožnosti oné společnice. No a nyní bych rád znal cenu místa, vyhrazeného pro svůj inserát.“

„Nuže,“ pravil Locke, „chcete-li usměrňovat psaní listu, budete si muset zakoupit značné místo pro inseráty. To bude musit být sjednáno smlouvou. Sepíši smlouvu o vašem inserování a potvrdíte, že zakupujete na určitý čas místo v pravidelném vydání listu. Stvrzenka bude obsahovat formuli k likvidování škody v případě, že byste smlouvu zrušil. A kdybyste snad nechtěl použít místa až do konce, mohl byste zaplatit určitý obnos k uhrazení ušlého zisku.“

„Mohl bych zaplatit obnos hned, kdybych porušil smlouvu?“ otázal se Mason.

„Zajisté,“ odvětil Locke.

„A mohl bych porušit smlouvu hned po sepsání?“

„Ne,“ odmítl Locke. „To by se nám nehodilo. Musil byste počkat jedno nebo dvě vydání.“

„Předpokládám ovšem, že nebyla podniknuta již nějaká akce, když jsem čekal,“ řekl Mason.

„Jistě ne.“

Mason vyňal cigaretové pouzdro, vylovil cigaretu svými dlouhými prsty, zapálil si ji a přejel Lockeho studeným a nesrdečným pohledem.

„All right,“ pravil, „řekl jsem již vše, co jsem přišel říci. Ted' poslouchám.“

Locke povstal a udělal několik kroků ke dveřím a zpět. Hlavu měl vysunutu vpřed a jeho čokoládově zbarvené oči rychle mžikaly.

„Musím si tu věc rozmyslit,“ řekl.

Mason vyňal hodinky a podíval se na ně. „Dobře. Máte na to deset minut.“

„Ne, ne,“ protestoval Locke. „To bude chvíli trvat.“

„Ne, nebude,“ řekl Mason.

„Říkám, že bude.“

„Ale máte na to pouze deset minut.“

„Vy jste přišel za mnou,“ připomenul Locke, „ne já za vámi.“

„Nebuďte pošetilý. Pamatujte, že zastupuji klienta. Musíte něco navrhnout a já musím mluvit se svým chráněncem, zda je to možné, a přitom se s ním nemohu tak snadno sejít.“

Locke zvedl obočí. „S oním klientem?“ otázal se.

„Ano,“ odvětil Mason.

„Nuže, snad to mohu promyslit v deseti minutách,“ pravil Locke, „ale budu muset zatelefonovat do redakce.“

„Souhlasím,“ řekl Mason. „Jděte telefonovat. Počkám zde.“

Locke vešel rychle do zdviže a sjel do přízemí. Mason se přiblížil k zábradlí mezipatra a pozoroval ho, když procházel předání. Nešel k telefonním kabinám, ale opustil hotel.

Mason vstoupil do zdviže, stiskl knoflík, sjel do předsíně, prošel dveřmi a zamířil na druhou stranu ulice. Postavil se do dveří protějšího domu, kouřil a pozoroval budovy naproti. Za tři nebo čtyři minuty vyšel Locke z jedné lékárny a vešel do hotelu.

Mason přešel ulici, vstoupil do předsíně několik kroků za Lockem a sledoval ho až k telefonním kabinám. Pak do jedné vkročil, nechal otevřené dveře, vystrčil hlavu a zvolal: „Oh, Locke!“

Locke se otočil; jeho čokoládově hnědé oči se rozšířily jako na poplach a upřeně se zadívaly na Masona.

„Myslil jsem,“ vysvětloval Mason, „že bych měl raději telefonovat a pokusit se o spojení se svým klientem, abych vám mohl dát hned odpověď. Nemohu se však dovolat. Nikdo neodpovídá. Čekám na zpětný signál.“

Locke přikývl. Jeho oči stále podezíraly. „Pojďte," pravil. „Náš čas má větší cenu."

„Snad váš," řekl Mason a vstoupil do kabiny. Zvedl dvakrát nebo třikrát sluchátko, pokrčil rameny s výrazem nevole a zanechal pokusů. Pak oba použili zdviže do mezipatra a vrátili se ke křeslům, ve kterých předtím seděli „Jak jste pořídil?" otázal se Mason.

„Promyslil jsem si celou záležitost," řekl Frank Locke a zaváhal.

„Spoléhám na to," suše poznamenal Mason.

„Víte," řekl Locke, „situace, jak jste ji vylíčil, aniž jste udal jména, by mohla mít důležité politické pozadí."

„Naopak," řekl Mason, „aniž bych ta jména udal, nemohla. Ale nemá smyslu, abychom zde seděli jako dva prodavači koní a pokoušeli se napálit jeden druhého. Jaká je výše vaší ceny?"

„Insertní smlouva bude mít dodatek," pravil Locke, „že v případě porušení bude složena částka dvacet tisíc dolarů jako odškodné."

„Vy jste se zbláznil!" zvolal Mason.

Frank Locke pokrčil rameny. „Měl jste zájem o koupi insertního místa," pravil. „Nemyslím, že bych nějak toužil vám je prodat."

Mason povstal. „Neděláte, jako byste chtěl něco prodat," poznamenal.

Zamířil ke zdviži a Locke ho následoval.

„Snad budete chtít jednou opět inserovat," řekl, „víte, naše sazby jsou poněkud pružné."

„Máte na mysli snížení?" otázal se Mason.

„Snad zvýšení. V tomto případě."

„Ach, tak," řekl krátce Mason.

Náhle se odmlčel, otočil se a zadíval se na Lockeho studeným nepřátelským pohledem.

„Poslyšte," pravil, „teď vím, na čem jsem. A říkám vám, že to tak nemůžete nechat."

„Co nemohu nechat?" řekl Locke.

„Víte velmi dobře, co to je. U čerta! Vy chytráci jste si zavedli vyděračský plátek a nutili jste již dost dlouho jiné, aby tancovali podle vaší noty. Musím vám říci, že se v tom vyznáte.“

Locke nabyl opět něco ze své duchapřítomnosti a pokrčil rameny.

„Viděl jsem již mnohé, kteří se mně to pokoušeli říci.“

„Neřekl jsem, že se vám to pokouším říci,“ opravil ho Mason. „Já jsem pravil, že vám to říkám.“

„Však jsem vás slyšel; a není nutné přitom zvedat hlas.“

„Nu, dobrá,“ řekl Mason. „Víte aspoň, co zamýšlím. Hrome! Ode dneška po vás půjdu.“

Locke se usmál. „Teď ale buďte tak laskav a stiskněte knoflík nebo ustupte, abych ho mohl stisknout sám.“ Mason se otočil a stlačil knoflík. Mlčky sjeli dolů a kráčeli předsíní.

Když vyšli do ulice, Locke se usmál.

„Doufám,“ pravil, otáčeje se k Perrymu, „že mezi námi nebude nevraživostí.“

Perry Mason se otočil zády. „U čerta nebude,“ zabručel.

III.

Perry Mason seděl ve svém voze a odpaloval si další cigaretu od oharku, který právě dokuřoval. Jeho tvář prozrazovala trpělivé soustředění, jeho oči zářily. Vyhlížel jako boxer, posazený v rohu ringu a čekající na úder gongu. V jeho rysech nebylo znát sebemenší nervosity. Jeho napětí prozrazovala pouze skutečnost, že si odpaloval cigarety jednu od druhé již přes hodinu.

Přímo naproti na druhé straně ulice byla budova, ve které měly Spicy Bits redakční místnosti.

Mason právě dokouřil polovinu poslední cigarety, když vyšel Frank Locke z budovy. Locke kráčel pokradmu, mechanicky se ohlíželeje a jeho oči, ač neprozrazovaly očekávání něčeho zvláštního, přece jen slídily čistě ze zvyku. Jeho vzezření připomínalo lišku, vracející se z lupu až při rozednění a sledovanou na cestě do své nory paprsky ranního slunce. Perry Mason odhodil cigaretu a zmáčkl startér. Světlý vůz se rozejel a vklouzl do pouličního proudu.

Locke zahnul do prava za roh a zavolal taxi. Mason se zavěsil těsně na drožku, dokud mu to provoz dovoloval, a když se frekvence zmenšila, zůstal poněkud vzadu. Frank Locke vystoupil uprostřed ulice, zaplatil řidiči a kráčel dolů po široké cestě. Zaklepal na jedny dveře. Odkrylo se okénko a pak se dveře otevřely. Mason spatřil muže, jenž se uklonil a usmál. Locke vešel dovnitř a dveře zapadly. Perry Mason umístil svůj vůz o půl bloku budov dále, vylovil nový balíček cigaret, roztrhl celofánový obal a začal kouřit. Návštěva Franka Lockeho v domě trvala asi tři čtvrti hodiny. Pak vyšel, rychle se rozhlédl a zamířil na roh ulice. Zřejmě požitý alkohol mu dodal vzhledu jistoty a způsobil, že stáhl ramena poněkud zpět.

Perry Mason ho pozoroval, jak najímá drožku a jak se do ní souká. Mason jel za drožkou, dokud nezastavila před jedním hotelem. Pak zanechal svůj vůz před vchodem, vešel do předsíně a opatrně se rozhlížel.

Locke zmizel. Mason prohlížel předsíň. Byl to typ obchodního hotelu, vhodný pro schůzky velkoobchodníků. Byla zde řada telefonních kabin s operatérkou, jež stála u rozvodové desky. V předsíni bylo jen zcela málo lidí.

Perry Mason kráčel pomalu a opatrně kolem a prohlížel si přítomné. Pak zamířil k vrátnému.

„Můžete mi říci," otázal se zřízence, „jestli zde má nějaký Frank Locke pokoj?"

Muž přejel prstem nástěnný seznam a řekl: „Je zde pouze nějaký John Lock."

„Nikoliv, to má být Frank Locke," řekl Mason.

„Lituji, není u nás," odpověděl vrátný.

„Pak je to v pořádku," řekl Mason a obrátil se zpět.

Prošel předsíní do jídelny a prohlížel si ji. Několik hostů obědvalo u stolů, ale Locke mezi nimi nebyl. V suterénu byl ještě holičský krám a Mason sešel po schodech a pohlédl dovnitř přes skleněné pažení.

Locke seděl na třetí židli od konce s hustě namydlenou tváří.

Mason ho poznal podle vlněného obleku a bot.

Mason kývl hlavou a vrátil se nahoru do předsálí. Zamířil k dívce u rozvodové desky.

„Jdou všechny rozhovory přes vás?" otázal se.

Přikývla.

„Dobrá. Chcete si lehce vydělat dvacet dolarů?" otázal se.

Upřela na něho zrak. „Žertujete?"

Mason zavrtěl hlavou. „Poslyšte," pravil, „potřebuji znát jedno číslo. To je vše."

„Jak to myslíte?"

„Poslouchejte," řekl. „Chci si zavolat telefonicky jednoho muže. Patrně nepřijde hned po zavolání, ale určitě se za chvíli dostaví. Je nyní dole u holiče. Až se mnou domluví, zavolá nějaké číslo. Chci je znát."

„Ale předpokládejme, že nezavolá odtud."

„V tom případě," řekl Mason, „jste vykonala, co jste mohla a dostanete těch dvacet dolarů v každém případě."

„Nemohu však dávat informace o těch věcech," protestovala dívka.

„Za to také dostanete těch dvacet dolarů," řekl Mason a usmál se. „Za to a za zjištění jména, které bude volat."

„Oh, neměla bych odposlouchávat oslovení a říci vám, co se mluví!"

„Nemusíte. Já vám řeknu, co se bude mluvit. Vše, co chci, abyste dělala je, bedlivě dávat pozor, abych byl jist, že číslo, které dostanu, je to, které potřebuji."

Zaváhala, kradmo se rozhlédla jakoby ze strachu, že by někdo mohl vědět, o čem mluvili, třeba jen z náhodného doslechu.

Perry Mason vyňal dvě desetidolarové bankovky z kapsy, složil je a tiše je přebíral v prstech.

Oči dívky spočinuly na bankovkách.

„Dobře", pravila velmi zvolna.

Mason jí podal dvacet dolarů.

„Ten muž se jmenuje Locke", pravil. „Zavolám asi za dvě minuty a vyžádám si ho. Obsah bude asi tento: Locke zavolá někoho a bude se tázat, zda může zaplatit čtyři sta dolarů za prozrazení jména jedné ženy. Dotyčná osoba mu řekne, že může."

Dívka přikývla na souhlas.

„Jdou přes vás rozhovory na výzvu?" otázal se Mason.

„Ne," řekla, „jenom v případě, když budete žádat třináctou stanici."

„All right, budu ji žádat." Mrkl na ní a vyšel ven.

Ve vedlejším pokoji objevil lékárnu, v níž byl veřejný telefon. Zavolal číslo hotelu a žádal stanici třináct. „Vše v pořádku," řekl, když uslyšel dívčí hlas. „Chtěl bych mluvit s Frankem Lockem. Dejte ho zavolat a řekněte mu, aby přišel k telefonu k vaší stanici. Možná, že hned nepřijde, ale já budu udržovat spojení. Je u holiče. Ale neříkejte sluhovi, že jsem vám prozradil, že tam je. Jednoduše mu řekněte, aby se do krámu také podíval."

„Rozumím," řeklo děvče.

Držel sluchátko dvě až tři minuty a uslyšel hlas dívky. „Řekl, abyste přerušil, že vás zavolá," pravila.

„To je v pořádku," řekl Mason. „Číslo je Harrison 23850. Řekněte však sluhovi, aby ho poslal k vaší stanici."

„Zajisté, nestarejte se."

„Jsem spokojen," řekl Mason, „řekněte mu, aby zavolal pod tím číslem pana Smitha."

„A jaké křestní jméno?"

„Žádné, pouze Smith. A číslo. To je vše."

„Dobrá, rozumím," řekla. Mason zavěsil.

Čekal přibližně deset minut, když se ozval zvonek. Ohlásil se vysokým, zastřeným hlasem a uslyšel Lockeův opatrný tón na druhém konci.

„Poslyšte," pravil, užívaje vysokého hlasu, „aby nebylo nedorozumění. Jste Frank Locke ze Spicy Bits?"

„Ano," odpověděl Locke. „Kdo jste a jak víte, kde mne máte zastihnout?"

„Přišel jsem do vaší kanceláře dvě minuty po vašem odchodu a tam mně řekli, že bych vás mohl nalézt na Webster Street při nějaké rozmluvě nebo později zde v hotelu."

„A jak to u čerta věděli?" otázal se Locke.

„Nevím," řekl Mason, „to je vše, co mně řekli."

„Dobře tedy. Co jste si přál?"

„Poslyšte, vím, že nerad projednáváte obchodní záležitosti telefonicky. Ale tato věc musí být projednána rychle. Neohlížíte se při obchodech ani na své zdraví. Vím to, dělá ta každý druhý. Já jsem také takový."

„Okamžik, prosím." Lockeho hlas byl opatrný. „Nevím, kdo jste, ale udělal byste lépe, kdybyste za mnou přišel osobně. Jste hodně vzdálen od hotelu?"

„Jsem blízko," řekl Mason. „Ale k věci. Mohu vám prozradit něco pro vás velmi cenného. Neřeknu vám to telefonicky, a jestliže to nechcete

vědět, mám ještě jiný trh pro svou informaci. Vše, co chci vědět, je, máte-li zájem nebo ne. Znal byste rád jméno ženy, která byla minulé noci s Harrisonem Burkem?“

Druhá strana linky se na okamžik odmlčela.

Pak Locke pravil: „Děláme noviny, které se zabývají zajímavými zprávami o význačných osobách, a jsme vždy šťastni, získáme-li informaci, která je novinkou.“

„Není na ní vymyšleno ani za nehet nepravdy,“ řekl Mason. „Víte, co se událo. I já to vím. Byl vyhotoven seznam, na kterém nebylo jméno Harrisona Burkeho. Ani jméno ženy, která byla s ním. A teď mně prozraďte, zda má pro vás absolutní doklad totožnosti oné ženy cenu tisíc dolarů.“

„Ne,“ řekl Locke pevně a rozhodně.

„Nu dobrá. Má to cenu pět set?“

„Ne.“

„Dobrá,“ podotkl Mason, užívaje výsměšného tónu. „Řeknu vám, co učiním. Přenechám vám ji za čtyři sta dolarů. Ale to je definitivní cena. Mám jiného zájemce, který nabízí tři sta padesát. Dalo mně to spoustu práce než jsem vás našel a tak vás to bude stát čtyři sta.“

„Čtyři sta je mnoho peněz.“

„Informace, kterou vám dávám, je zase mnoho informací.“

„Měl byste mně dát něco víc než informaci“ řekl Locke. „Potřeboval bych něco na důkaz, pustím-li se do toho.“

„Ovšem,“ pravil Mason. „Dáte mně čtyři sta dolarů, až vám dám důkaz?“

Locke se na chvíli odmlčel. Pak řekl: „Souhlasím, ale budu o tom chvíli přemýšlet. Zavolám vás opět a dám vám vědět.“

„Počkám zde,“ řekl Mason. „Zavolejte mne.“ A zavěsil. Usedl na stoličku a čekaje, neprozrazoval ani nejmenší pohnutí. Jeho oči měly přemýšlivý výraz, ale jeho chování bylo klidné.

Když uplynulo necelých sedm minut, zvonek zase zazněl a Mason promluvil: „Zde Smith,“ zahuhňal.

Lockeho hlas zazníval s druhého konce: „Jsem srozuměn. Dáme vám tu částku, obdržíme-li důkaz.“

„Tak dobrá,“ řekl Mason, „buďte zítra ráno ve své kanceláři a já se tam s vámi setkám. Ale teď mne nenechejte na holičkách, protože musím odřeknout tu druhou nabídku.“

„Poslyšte, byl bych rád, kdybych vás viděl ještě dnes večer a mohl tu věc projednat.“ V hlase Franka Lockeho bylo slyšet záchvěv vzrušení.

„To není možné,“ řekl mu Mason. „Informaci bych vám mohl dát ještě dnes, ale důkaz vám mohu podat až zítra ráno.“

„Nuže,“ navrhl Locke, „mohl byste mně dát informaci dnes večer a zítra ráno bych vám zaplatil, až byste přinesl důkaz.“

„Slovy uznání, ne?“ vyhrkl posměšně Mason.

„Nu dobrá, dělejte, jak sám uznáte za vhodné,“ řekl Locke podrážděně.

Mason se usmál do vousů. „Děkuji,“ řekl. „Myslím, že tak učiním.“ A zavěsil sluchátko.

Odešel zpět ke svému vozu a posadil se asi na dvacet minut. Posléze vyšel Frank Locke z hotelu, doprovázen mladou ženou. Byl oholen a po masáži, až měl pokožku místy červenou pod zsinalou hnědí. Měl strojeně vlídné vzezření muže, jenž se nejraději věnuje poznávání cest života. Mladá žena po jeho boku neměla víc než dvacet dva roky, dalo-li se soudit podle obličeje. Byla dobře formovaná, což se mohlo považovat za přednost; měla úplně bezvýrazný obličej, velmi drahé šaty a skrytě upozorňovala na příliš mnoho vyumělkovanosti. Byla krásná určitým, plně rozvinutým způsobem.

Perry Mason počkal, až zavolali taxi, pak vešel do hotelu a zamířil přímo k telefonní ústředně. Dívka úzkostlivě vzhlédla, položila kradmo ruku dopředu za pás a vyňala kousek papíru. Na něm bylo načmáráno telefonní číslo: Freyburg 629803. Perry Mason pokývl hlavou a vsunul papír do kapsy.

„Byl to onen rozhovor o penězích za informaci?“ tázal se.

„Nemohu říci, o čem se hovořilo.“

„Rozumím," přikývl Mason. „Ale řekla byste mně, kdyby to nebyl ten rozhovor, že ano?"

„Snad," přiznala.

„All right. Chcete mně tedy něco říci?"

„Ne."

„To je vše, co jsem chtěl vědět," řekl jí a přátelsky se zašklebil.

IV.

Perry Mason vešel do místnosti tajného oddělení na policejním ředitelství. „Je zde Drumm?“ otázal se.

Jeden z mužů přikývl a ukázal palcem na další dveře. Perry Mason vešel.

„Sidney Drumm,“ řekl jednomu z mužů, který seděl na rohu stolu a kouřil. Někdo pozvedl hlas a zavolal: „Oh, Sidney, vylez ven!“

Otevřely se dveře a Sidney Drumm se rozhlédl a když uviděl Perry Masona, zašklebil se. „Hello, Perry,“ řekl.

Byl to vysoký, štíhlý muž s vybledlýma očima. Vypadal by přirozeněji se zeleným stínítkem na čele a perem za uchem, drže sloupec knih na vysoké stoličce, než v detektivní kanceláři na policejním ředitelství. Ale byl to výborný detektiv. Mason mu stiskl ruku a řekl: „Myslím, že jsem na něco přišel, Sidney.“

„Pak je to v pořádku,“ řekl Drumm.

Mason kývl hlavou a šel na chodbu. Sidney Drumm za ním přišel za několik okamžiků.

„Ven s tím,“ řekl.

„Sháním svědka na něco, co může mít pro tebe cenu,“ řekl Mason detektivovi. „Nevím ještě přesně, kam až to dojde. Právě teď pracuji pro jednoho klienta a chci zjistit nějaké telefonní číslo.“

„Jaké číslo?“

„Freyburg 629803,“ řekl Mason. „Jestliže je to můj muž, a myslím, že je, pak je pálený jako sova a tuto manipulaci s telefonním číslem mu asi nebudeme moci přičíst. Myslím, že je to asi neohlášené číslo. Musíš to zjistit přímo ze záznamů telefonní společnosti a domnívám se, že bys to měl učinit osobně.“

„Hochu, to jsi trefil vedle,“ řekl Drumm.

Perry Mason se dotčeně podíval. „Řekl jsem ti přece, že pro někoho pracuji a kouká ti z toho pětadvacet dolarů. Myslil jsem, že za dvacet pět dolarů tam budeš chtít zajet.“

Drumm se zašklebil. „Hrome, proč to neřekneš hned? Počkej, vezmu si klobouk. Pojedeme v tvém nebo v mém voze?“

„Lépe bude vzít oba. Pojedeš ve svém a já též. Asi se sem nevrátím.“

„Dobrá,“ řekl detektiv. „Uvidíme se dole.“

Mason vyšel, sedl do vozu a jel k hlavnímu vchodu telefonní společnosti. Drumm zde již byl v policejním autě.

„Myslil jsem,“ řekl Drumm, „že by bylo lépe, když tam se mnou nepůjdeš. Tak jsem si pospíšil a zjistil to.“

„Kdo je to?“

„Jiří C. Belter,“ odvětil Drumm. „Adresa je: 556 Elmwood. Měl jsi pravdu, že je to neohlášené číslo. Mělo snad být zcela neznámé. Informátor nemůže dokonce prozradit čísla, neřku-li nějaké informace o nich. Proto zapomeň, kde jsi je získal.“

„Ovšem,“ souhlasil Mason, vytahuje dvě desítky a pětku z kapsy.

Drummovy prsty pevně sevřely bankovky. „Hochu,“ pravil „to vypadá lákavě po oné hře pockeru z minulé noci. Stav se opět někdy, až budeš mít podobného klienta.“

„Snad se jím budu zabývat déle,“ podotkl Mason.

„To bude báječné,“ zvolal Drumm.

Mason usedl za volant. Jeho tvář byla zachmuřena, když zmáčkl startér a zamířil rychle k Elmwood Drive. Elmwood Drive se táhla residenční čtvrtí města. Domy byly odděleny od ulice záhony trávníku a půda byla ozdobena živými ploty a stromy. Mason zastavil před číslem 556. Byl to zvláštní dům, prostírající se na vrcholku pahorku. Na dvě stě stop okolo nebylo žádného stavení a pahorek ještě zdůrazňoval velkolepost domu.

Mason nezajel na cestu ke garáži, ale zanechal vůz na ulici a šel pěšky k domovním dveřím. V průčelí hořelo světlo. Byl horký večer a

tisíce komárů se hemžilo okolo světla a tlouklo křídly do velké koule z bílého mléčného skla, která skrývala žárovku.

Když zazvonil po druhé, komorník v livreji otevřel dveře. Perry Mason vyňal navštívenku a podal mu ji. „Mr. Belter mne neočekává," pravil, „ale rád mne uvidí." Komorník pohlédl na navštívenku a stoupl si stranou. „Ano, pane. Vejděte, prosím."

Perry Mason vešel do přijímacího pokoje a sluha mu nabídl křeslo. Mason uslyšel, jak stoupá po schodech. Pak uslyšel shora hlasy a zvuk sluhových kroků.

Komorník vkročil do místnosti a řekl: „Promiňte, ale Mr.

Belter vás nezná. Mohl byste mně říci, proč s ním chcete mluvit?"

Mason se mu zahleděl do očí a pak krátce řekl: „Ne."

Komorník chvíli čekal, domnívaje se, že by Mason mohl něco podotknout, pak se otočil a vystupoval zpět. Tentokrát byl pryč tři nebo čtyři minuty. Když se vrátil, jeho obličej měl masku ztrnulosti.

„Prosím, následujte mne," řekl. „Mr. Belter vás chce vidět."

Mason sledoval muže nahoru po schodech a do hovorny, která byla zřejmě jedním z přístavků, jež byly pokračováním haly, zabírající úplně křídlo domu. Pokoj byl opatřen nábytkem na oko pohodlně, ale bez vkusu. Křesla byla masivní a důkladně čalouněná. Zřejmě nebyl učiněn jediný pokus o nějaké schéma výzdoby a pokoj prozrazoval mužskou ruku, která není vedena ženským citem. Jedny dveře z místnosti se otevřely a na prahu stanul veliký muž.

Perry Mason měl příležitost prohlédnout si pokoj, ze kterého se vynořil. Byla to místnost, zařízená jako studovna, s přihrádkami na knihy okolo stěn, mohutným sekretářem, s otáčecí židlí v rohu a za ním s náznakem skryté koupelny. Muž vstoupil do místnosti a zatáhl dveře těsně za sebou. Připomínal kupu masa s vypaseným a tučným obličejem. Pod očima měl podlitiny. Měl vpadlou hruď a široká ramena. Jeho boky byly úzké a Mason měl dojem, že má patrně velmi tenké nohy. Jeho oči však přitahovaly. Byly patrně jako diamanty a naprosto chladné.

Nějaký okamžik stál muž u dveří, zíraje na Masona. Pak vykročil vpřed a jeho chůze potvrzovala dojem, že nohy chtě nechtě musily nést velkou váhu jeho tělesné schránky. Mason pozoroval, že muž měl již hodně přes čtyřicet a že v jeho chování bylo něco, co prozrazovalo dokonalou krutost a nemilosrdnost jednání.

Jak tak stáli, Mason byl o dobré čtyři palce menší než muž, ačkoliv byl stejně široký v ramenou. „Mr. Belter?“ otázal se.

Muž přikývl, rozkročil se a upřel zrak na Masona. „Co si přejete?“ vyrazil ze sebe.

„Lituji, že jsem k vám musel zavítat,“ pravil Mason, „ale chtěl jsem si promluvit o nějaké obchodní záležitosti.“

„O čem?“

„O určité záležitosti, kterou chtějí Spicy Bits uveřejnit. Nepřeji si, aby byla otištěna.“

Diamantově tvrdé oči vůbec nezměnily výraz. Pevně zíraly na Perryho Masona.

„Proč přicházíte sem k vůli tomu?“ otázal se Belter.

„Protože si myslím, že jste ten, na něhož se mám obrátit.“

„Nuže, nejsem jím.“

„Myslím, že jste.“

„Nejsem. Vůbec nic nevím o Spicy Bits. Jednou jsem ten plátek četl. Je to špinavý vyděračský cár, chcete-li vědět.“

Masonovy oči ztvrdly. Jeho tělo se nepatrně naklonilo v bocích.

„All right,“ řekl. „Nechci vědět, ale říkám vám to.“

„Co mně říkáte?“ tázal se Belter.

„Že jsem právník a zastupuji klienta, kterého chtějí Spicy Bits vydírat a že nemám rád dlouhé domlouvání. Říkám vám, že mne ani nenapadne, abych zaplatil požadovanou cenu, a zároveň nezamýšlím dát ani cent jako náhradu škody. Nehodlám si předplatit inserci ve vašem plátku a ten neuveřejní ani řádku z případu mého klienta. Zařiďte to. A zařiďte to hned.“

Belter se zašklebil „Tak se mně zdá, že budu nucen zastavit první vůz pro blázny, který pojede okolo. Měl jsem vás dát vyhodit sluhou. Buďto jste opilý nebo šílený. Nebo obojí.

Pokud se mne týká, myslím, že to druhé. A teď, půjdete, nebo mám zavolat policii?“

„Půjdu,“ řekl Mason, „ale až domluvím. Vy jste v pozadí celé věci a Lockeho jste nastrčil, aby to provedl. Držíte se zpět a shrabujete zisky. Dostáváte tučná procenta z vydírání. Ano. To jsou vaše příjmy.“ Belter zíral mlčky na Masona.

„Nevím, zda mne znáte, nebo víte co chci,“ pokračoval Mason, „ale snad budete dost rychlý, abyste se spojil s Lockem. Říkám vám, jestliže Spicy Bits uveřejní něco o mém klientovi, že strhnu masku s tváře muže, který vlastní ten špinavý cár. Rozuměl jste?“

„Velmi dobře,“ odvětil Belter. „Vyložil jste karty. Teď je řada na mně. Nevím, kdo jste a nestarám se o to. Snad je vaše pověst dostatečně bez poskvrny, takže můžete chodit vyhrožovat. Nebo snad není. Možná, že byste si měl raději uvědomit vlastní chyby, než začnete špinit druhé lidi.“

Mason krátce přikývl. „Ovšem, to jsem očekával,“ pravil.

„Nuže,“ pokračoval Belter, „abyste pak nebyl zklamán. Nemyslete si však, že tím připouštím nějakou příslušnost Spicy Bits. Nemám o ně žádný zájem. Ani nechci mít. A teď odejděte!“

Mason se otočil a prošel dveřmi. Sluha stál na prahu a hovořil s Belterem.

„Promiňte, pane, vaše žena si přeje velmi naléhavě s vámi mluvit, než odejde, a právě se chystá k odchodu.“

Belter vykročil ke dveřím. „Dobrá,“ řekl. „Dobře si prohlédněte tohoto muže, Digley. Jestli ho tu ještě někdy uvidíte, vyhoďte ho. Zavolejte strážníka, bude-li to nutné.“

Mason se otočil ke sluhovi.

„Raději dva, Digley,“ poznamenal. „Mohl byste je potřebovat.“

Sestupoval po schodech a slyšel, jak oba muži ho těsně následují. Když došel až do přízemní haly, nějaká žena vyšla z rohu blízko dveří.

„Doufám, Jiří, že jsem tě nevyrušila, ale…“

Její oči se setkaly s Masonovým pohledem.

Byla to žena, která ho navštívila v kanceláři a představila se pod jménem Eva Griffinová.

Její obličej zesinal. Modré oči ztmavěly náhlou bezradností. Pak s námahou ovládla výraz obličeje a rozšířila oči ve ztrnulém pohledu dětské nevinnosti, kterého použila při návštěvě u Masona v kanceláři.

Masonův obličej nic neprozradil. Zíral na ženu zcela studenýma a klidnýma očima.

„Co je?“ otázal se Belter.

„Nic,“ řekla a její hlas zněl slabě a bojácně. „Nevěděla jsem totiž, že jsi zaměstnán. Lituji, že jsem tě vyrušila.“

„Toho si nevšímej,“ řekl Belter s pohledem na Masona. „Je to šílenec, který se sem dostal pod vylhanou záminkou a nyní rychle vyklizuje bojiště.“

Mason se otočil v bocích.

„Poslyšte,“ pravil, „říkám vám…“

Sluha ho uchopil za paži. „Tudy, pane,“ řekl.

Masonova mohutná ramena se prohnula k úderu, který připomínal úder profesionála golfu.

Sluha byl odmrštěn přes halu a narazil na stěnu takovou silou, že se pohnuly obrazy v závěsech. Perry Mason vykročil přímo k masivní postavě Jiřího Beltera. „Rozhodl jsem se,“ pravil, „že vám dám krátký oddech. Ale nyní jsem změnil úmysl. Uveřejněte jedno slovo o mém chráněnci nebo o mně ve svém plátku a ručím vám za to, že půjdete na dvacet let do vězení. Slyšíte?“

Diamantově tvrdé oči na něho nenávistně zíraly pohledem hada, jenž se dívá do tváře muže, vyzbrojeného holí. Pravá Belterova ruka vězela v kapse kabátu. „Máte štěstí, že jste se zastavil,“ pravil. „Pokuste se na mne

sáhnout a vystřílím vám srdce. Mám svědka, jenž vidí, že by to byla sebeobrana. A nevím, zda by nebylo vůbec nejlepší to udělat.“

„Netrapte se zbytečně,“ posmíval se Mason. „Mne nemůžete tímto způsobem zastrašit. Jsou jiní, kteří vědí to, co vím já a vědí, kde nyní jsem.“

Belterův ret se zkřivil. „S vámi je to zlé,“ řekl, „protože zpíváte stále stejně. Vy jste se chopil té věci pro to, co z ní můžete získat. Mýlíte se, myslíte-li si, že mám obavu z toho, co o mně může navykládat ubohý vyděračský blázen. Naposledy vám říkám, abyste šel.“

Mason se otočil. „Již jdu. Řekl jsem vše, co jsem musil.“ Když procházel dveřmi, zastihla ho Belterova výsměšná poznámka:

„Nejméně dvakrát, něco z toho dokonce třikrát.“

V.

Eva Belterová seděla v soukromé kanceláři Masonově a vzlykala tiše do kapesníku.

Perry Mason seděl za stolem bez kabátu a opatrně ji pozoroval bez nejmenší známky sympatie.

„Neměl jste to dělat," řekla mezi jednotlivými vzlyky.

„Jak jsem to mohl předpokládat?" otázal se Mason.

„Je zcela nemilosrdný," řekla. Mason přikývl.

„Jsem také nemilosrdný," poznamenal.

„Proč jste nedal oznámení do Examineru?"

„Chtěli mnoho peněz. Myslím, že se domnívali, že jde o nějaký druh zábavy."

„Věděli, že je to důležité," vzlykala, „že je mnoho v sázce."

Mason mlčel. Žena vzlykala tiše ještě chvíli a pak pohlédla upřeně v němé úzkosti na Masona.

„Neměl jste mu vůbec vyhrožovat. Vůbec jste neměl přijít. Hrozbami s ním nic nespravíte. Když se dostane do úzkých, vždy se probije. Nikdy nežádá o milost a také ji nikomu nedá."

„Dobrá, co tedy v onom případě udělá?" otázal se Mason.

„Chce vás zničit," vyhrkla. „Vyšťárá každý váš právnický úskok, kterého jste kdy použil a obviní vás z podplácení porot, z navádění ke křivopřísežnictví a z neúředního postupu. Vyžene vás z města."

„Jakmile o mně uveřejní něco ve svých novinách," řekl zamračeně Mason, „obžaluji ho z nactiutrhání a vždy zařídím vše vhodné, kdykoliv se o mně zmíní."

Zavrtěla hlavou se slzami na tváři.

„To nebudete moci provést," řekla. „Je příliš lstivý. Má právníky, kteří mu řeknou, co může udělat a co nikoliv. Bude proti vám bojovat v zákulisí, vyhrožovat soudcům, kteří budou projednávat vaše případy.

Donutí soudce k nepříznivým rozsudkům. Bude se držet stranou a bojovat proti vám na každém kroku.“

Perry Mason bubnoval prsty na desku stolu. „Přeháníte,“ řekl.

„Oh,“ naříkala. „Proč jste tam přišel? Proč jste nepoužil inserátu?“

Mason se vztyčil.

„Pohleďte,“ pravil, „již jsem toho slyšel dost. Přišel jsem, protože jsem si myslil, že je to dobrý krok. Ten prokletý plátek se pokoušel mne oloupit, ale já se nedám okrást nikým. Váš manžel je snad nemilosrdný, ale já též. Nikdy jsem nikoho nežádal o milost. A nikomu ji nedám.“ Odmlčel se a upřeně se na ni zadíval. „Kdybyste bývala byla upřímná, když jste ke mně přišla, nebyla by se ta věc přihodila. Musila jste ovšem jít a o všem tom lhát a podle toho se teď musíme zařídit. Vy jste vinna, ne já.“

„Nehněvejte se na mne, Mr. Masone,“ hájila se. „Jste jediný, na koho se mohu spolehnout. Je to hrozný zmatek a vy mne musíte zachránit.“

Znovu se posadil a řekl: „Pak mně ale nelžete.“

Sklopila zrak do klína, upravila lem svého obleku nad punčochami a konečky svých jemných prstů utvořila několik malých záhybů na oděvu. „Co budeme dělat?“ otázala se.

„Nejprve začneme od počátku a zjednáme si jasno,“ řekl.

„Ale víte přece všechno, co je možné vědět.“

„Dobrá tedy,“ řekl Mason. „Opakujte mně, co vím, abych si mohl vše uspořádat.“

„Nerozumím,“ zamračila se.

„Začněte,“ pobídl ji. „Ven s tím! Vyprávějte mně všechno.“

Její hlas zněl slabě a beznadějně. Krčila dále látku sukně nad zkříženýma nohama. Když mluvila, ani k němu nevzhlédla.

„Nikdo nikdy neznal spojení Jiřího Beltera se Spicy Bits,“ řekla. „Tak je udržoval v tajnosti, že nikdo neměl podezření. Ani nikdo z kanceláře to nevěděl, kromě Franka Lockeho. A toho má Jiří v hrsti. Ví o něm něco hrozného. Nevím ale přesně co. Snad vraždu.

Dokonce nikdo z našich přátel neměl nikdy nejmenšího podezření. Všichni se domnívají, že Jiří vydělává své peníze na burse skladového trhu. Vdala jsem se za Jiřího Beltera před sedmi měsíci. Jsem jeho druhá žena. Myslím, že jsem byla uchvácena jím a jeho penězi, ale nikdy jsme spolu dobře nežili. Za poslední dva měsíce se naše vztahy odcizily. Zamýšlela jsem ho žalovat o rozvod. Myslím, že to věděl." Odmlčela se, aby na něho upřela zrak a nespatřila v jeho očích ani trochu účasti.

„Byla jsem přítelkyní Harrisona Burkeho," pokračovala. „Seznámila jsem se s ním asi před dvěma měsíci. Bylo to čisté přátelství. Nic víc. Byli jsme spolu, když se stala ta vražda. Je samozřejmé, že kdyby Harrison Burke musil prozradit mé jméno, zničilo by to jeho politickou kariéru, protože Jiří by mne žaloval a označil ho přímo za odpovědného. Jednoduše jsem to musila zamlčet."

„Snad by to váš manžel nikdy nevypátral," podotkl Mason.

„Státní zástupce je gentleman. Burke by mu mohl vše vysvětlit a on by vás nepovolal, pakliže jste neviděla něco, co by absolutně vyžadovalo vašeho svědectví."

„Nerozumím jejich způsobu práce," řekla mu. „Sama vše dobře nevím. Ale mají všude zvědy. Skoupí každou informaci a shánějí zprávy a názory i od klepen. Kdykoliv se nějaký muž stane natolik váženým, že vzbudí pozornost, podniknou nejnamáhavější kroky, aby o něm získali všechny možné informace. Harrison Burke je znám politicky a přichází v úvahu pro nové volby. Nemají ho rádi a Burke to ví. Slyšela jsem svého muže telefonovat Franku Lockemu a zvěděla jsem, že jsou na stopě informací. Proto jsem k vám přišla. Chtěla jsem je koupit, protože neměli tušení o mé osobě."

„Bylo-li vaše přátelství s Burkem nevinné," řekl Mason, „proč nejdete za svým mužem a neřeknete mu, jak se věci mají? Přece by nevláčel vlastní jméno v prachu."

Zavrtěla důrazně hlavou.

„To se mýlíte," upozorňovala. „Nerozumíte prostě charakteru mého manžela. Ukázal jste to způsobem, jakým jste s ním jednal minulou noc.

Je krutý a nemilosrdný. Je to rodilý bojovník. A co víc, je posedlý touhou po penězích. Je si vědom, že zažádám-li o rozvod, bude mně přiznáno nějaké výživné a že bude muset zaplatit mnoho peněz právníkům a rozvodový poplatek. Nepřeje si, než se na mne něco dovědět. Kdyby mohl získat o mně nějakou zprávu a pak zároveň vláčet jméno Harrisona Burkeho po soudech, bylo by to pro něho nádherné uspokojení.“

Perry Mason se přemýšlivě zamračil. „Něco je zajímavého na oné vysoké ceně, kterou určili,“ poznamenal. „Zdá se mně, že je to příliš mnoho pro politické vydírání. Domníváte se, že váš muž nebo Frank Locke mají podezření, o koho jde?“

„Ne,“ řekla pevně. Chvíli bylo ticho.

„Hm,“ prohodil Mason, „co uděláme? Zaplatíme tu cenu?“

„To už nebude možno. Jiří vypoví veškerá vyjednávání. Bude útočit a bojovat. Myslí si, že už si nemůže dovolit vám důvěřovat. Myslí, že kdyby to udělal, že ho uštvete k smrti. To je způsob jeho myšlení a cesta, po níž jde podle něho také každý druhý. Nikomu nevěří. Není to v jeho povaze. To je vše.“

Mason se ušklíbl. „All right, chce-li bojovat, jsem zcela ochoten pustit se s ním do křížku. Jednou z prvních věcí, které učiním, bude vypracování žaloby na Spicy Bits hned, jakmile se dotknou mé osoby, a vezmu Franka Lockeho za svědka a donutím ho, aby veřejně prohlásil, kdo je vlastně majitelem listu. Nebo jej raději obžaluji z křivé přísahy. Je mnoho lidí, kteří by rádi viděli, aby se tomu plátku strhla maska.“

„Oh,“ promluvila rychle. „Nerozumíte způsobům, jimiž bojují. Neznáte Jiřího. Trvalo by vám to příliš dlouho, než byste získal nějaký hanopis pro přelíčení. Bude pracovat rychle. A pak, musíte si uvědomit, že já jsem váš zákazník. Já jsem ta, kterou budete chránit, jak od vás očekávám. Dříve než cokoliv z toho se přihodí, budu zničena. Pustí se potom do Harrisona Burkeho jako čerti.“

Mason klepl do stolu a pak řekl: „Pohleďte. Získala jste nějakou informaci, kterou má váš manžel a kterou drží Franka Lockeho v hrsti.

Myslím si, že víte, co to je. Předpokládám, že mně to řeknete a uvidím, zda nebudu moci uplést bič na Franka Lockeho.“

Její obličej byl bílý jako křída, když k němu vzhlédla. „Víte, co říkáte?“ vydechla. „Uvědomujete si, co děláte? Víte, do čeho se zaplétáte? Zabijí vás! Nebylo by to po prvé. Mají styky v podsvětí s gangstery a pistolníky.“

Mason s ní nespustil oka.

„Co víte o Franku Lockeovi?“ opakoval tvrdošíjně.

Zachvěla se a sklopila zrak. Po chvíli unaveně řekla: „Nic.“

„Vždy,“ pravil netrpělivě Mason, „když ke mně přijdete, lžete. Jste jedna z těch dětsky vypadajících lhářek, které musí stále klamat. Cistě proto, že jste krásná, pokoušíte se tak každého obelstít. Podvedla jste každého muže, který vás kdy miloval, nebo kterého jste milovala. Teď jste v úzkých a podvádíte mne.“

Dívala se na něho ztrnule v planoucím rozhorlení, buď přirozeném, nebo předstíraném. „Nemáte právo takto se mnou mluvit.“

„U čerta nemám,“ zašklebil se Mason. Jejich zraky se vpily do sebe.

Pak řekla pokorně: „Bylo to někde dole na jihu.“

„Co bylo?“

„To neštěstí, do něhož se Frank Locke dostal. Nevím, co to bylo. Nevím ani, kdy to bylo. Vím jen, že to bylo něco velmi nepříjemného a že to bylo někde na jihu. Byl to spor o ženu. To znamená, že tím to začalo. Nevím, jak to skončilo. Snad to byla vražda. Nevím. Tuším, že je to závažné a vím, že ho proto Jiří má neustále v moci. Je to jediný způsob, jakým Jiří s každým jedná. Vždy na něho něco má, vyhrožuje tím a přinutí každého dělat to, co si přeje.“

Mason se jí stále díval upřeně do očí. „Tím způsobem jedná také s vámi?“ otázal se.

„Pokouší se.“

„Donutil vás tak, abyste se za něho provdala?“

„Nevím,“ řekla. „Nikoliv.“

Ironicky se zasmál.

„Nuže," řekla. „Jaký je to rozdíl?"

„Možná, že žádný. Možná, že přece nějaký. Potřebuji více peněz."

Otevřela kabelku.

„Nemám nic víc," řekla. „Mohu vám dát tři sta dolarů."

Mason zavrtěl hlavou.

„Máte šekové konto," pravil. „Musím mít více peněz. Budu mít velké výdaje v tomto případě. Nyní bojuji za sebe právě tak, jako za vás."

„Nemohu vám vystavit šek. Nemám šekový účet. Nedovolil mně to. To je další způsob, kterým kontroluje lidi. Penězi. Musím si od něho brát peníze v hotovosti, nebo je dostat jiným způsobem."

„Jakým?" otázal se Mason. Mlčela.

Vytáhla svazek bankovek z peněženky. „Zde je pět set dolarů. Je to vše, co mám."

„Dobrá," řekl Mason, „nechejte si dvacet pět a dejte mně zbytek."

Stlačil zvonek na boku stolu. Ve dveřích do přední kanceláře se ukázal tázavý obličej Delly Streetové.

„Vyhotovte další stvrzenku pro tuto dámu," řekl. „Napište ji tak jako předešlou s poukazem na stránku hlavní knihy. Je to čtyři sta sedmdesát pět dolarů na účet"

Eva Belterová odevzdala peníze Masonovi. Vzal je a podal Delle Streetové.

Mezi oběma ženami se vytvořilo ovzduší jakéhosi nepřátelství, jež charakterisuje vztah dvou dravců, číhavě běžících vedle sebe. Della Streetová, když brala peníze, zvedla pyšně bradu a vrátila se do své kanceláře.

„Dá vám stvrzenku, až půjdete," řekl Mason. „A nyní, jak se s vámi opět setkám?"

„To je správné," řekla rychle. „Zatelefonujte do domu. Volejte moji komornou a řekněte, že volá čistírna. Řekněte, že nemůžete nalézt oblek, na který jsem se tázala. Zasvětím ji a ona mně vzkaz sdělí. Pak vás zavolám." Mason se smál.

„Znáte to dobře," pravil. „Jistě jste toho častěji použila."

Vzhlédla k němu a její modré oči se rozšířily v pohled plný nevinnosti.

„Nevím, co tím myslíte," odvětila.

Mason odstrčil svou otáčecí židli, vztyčil se a obešel stůl. „Pro příště," řekl jí, „si můžete uspořit námahu s těmi dětskými pohledy. Myslím, že si velmi dobře rozumíme. Jste v bryndě a já se vás pokouším vytáhnout."

Pomalu si stoupla, podívala se mu do očí a pak mu náhle položila ruku na rameno.

„Nějak mne naplňujete důvěrou," zašeptala. „Jste jediný muž, kterého jsem kdy poznala, který by mohl být mým manželem. Cítím, že bych na vás byla závislá a že byste byl schopen mne ochránit."

Zvrátila tvář tak, že její rty byly těsně u jeho a vpíjela se mu do očí. Cítil její tělo těsně u sebe.

Uchopil ji za loket svými dlouhými prsty a odvrátil ji zpět. „Budu vás chránit tak dlouho, dokud budete platit hotovými," řekl.

Otočila se tak, že mu stála opět tváří v tvář. „Cožpak nemyslíte na nic, než na peníze?" otázala se.

„V této hře ne."

„Jste vším, na co se mohu spolehnout," úpěla. „Všechno na světě. Jste to, co mne oddaluje úplné zkáze."

„Je to mé zaměstnání," řekl chladně. „Proto jsem zde." Promlouvaje, kráčel s ní ke dveřím. Když položil pravou ruku na kliku, otočila se a vymkla se z jeho sevření. „Děkuji vám," řekla.

Její tón byl normální, téměř mrazivý. Prošla dveřmi do přední kanceláře.

Perry Mason zavřel za ní dveře. Šel ke stolu, vzal sluchátko, a když uslyšel hlas Delly Streetové, pravil: „Dejte mně linku, Dello."

Vytočil číslo Drakeovy detektivní kanceláře, vyžádal si Pavla Drakeho a spojil se s ním.

„Poslyš, Pavle," řekl, „zde Perry. Mám pro tebe úkol. Musíš to vyřídit rychle. Frank Locke, ten ze Spicy Bits, je čert na ženské. Má nějakou ve

Wheelright hotelu, se kterou to táhne. Ona tam bydlí. Jednou za čas tam zajde k holiči a dá se zušlechtit, než si s ní vyjde na lepší. Přišel odněkud z jihu. Nevím přesně odkud. A byl namočen do nějaké věci, než odtud odešel. Frank Locke není možná ani jeho pravé jméno. Potřebuji, abys za ním pustil několik lidí, aby zjistili, o co všecko jde, a abys to provedl rychle. Co to bude stát?“

„Dvě stě dolarů,“ řekl Pavel Drake, „a další dvě stě na konci týdne, budu-li na tom tak dlouho pracovat.“

„Nemyslím, že svému klientu mohu tolik účtovat,“ řekl Mason.

„Pak to udělej za tři sta padesát pět všeho všudy a použij zase mých služeb, až to budeš moci později napsat do účtu vydání.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „tak do toho.“

„Okamžik ještě, právě jsem tě chtěl v každém případě zavolat. Zde před budovou parkuje velký Lincoln se šoférem za volantem. Mám tušení, že je to tentýž vůz, kterého tehdy použila tvá záhadná přítelkyně k úniku. Chceš, abych si ho prohlédl? Až přijdu nahoru, tak ti řeknu číslo.“

„Není třeba,“ pravil Mason. „To je v pořádku. Tu jsem už zjistil. Zapomeň na ni a začni tu záležitost Locke.“

„All right,“ řekl Drake a zavěsil. Perry Mason položil sluchátko na místo. Na prahu dveří stála Della Streetová. „Je pryč?“ otázal se Mason. Přikývla.

„Ta žena vám způsobí nesnáze,“ pravila.

„To už jste mně řekla dříve.“

„Ano, a říkám vám to znovu.“

„Proč?“ otázal se Mason.

„Nelíbí se mi její pohled,“ odvětila Della Streetová. „A nesnesu způsob, jakým se chová k pracující dívce. Má povýšené chování.“

„Je mnoho lidí toho druhu, Dello.“

„Vím, ale ona je jiná. Neví, co znamená čest. Miluje pletichářství. Hned by se vám pověsila na krk, kdyby z toho měla nějakou výhodu.“

Obličej Perryho Masona měl přemýšlivý výraz. „To by jí nepřineslo žádnou výhodu,“ poznamenal zaujatým hlasem.

Della Streetová se na něho upřeně podívala, pak opatrně zavřela dveře a zanechala jej o samotě.

VI.

Harrison Burke byl vysoký muž, který se rád pohyboval ve světě hodností. Na listině Kongressu byl zapsán ve středu, ale sám se označoval za přítele lidu. Zasazoval se za zákony, které sbor politiků předkládal sněmovně, jsa si vědom, že nikdy neproniknou, a i kdyby se tak stalo, budou presidentem krátce zamítnuty.

Vedl svou kampaň, dostat se do senátu, tak obratně, aby vzbudil zájem zámožnější vrstvy občanů a aby nabyli přesvědčení, že je zhloubi své duše konservativcem. Přitom se nijak neobtěžoval pobytem mezi drobným lidem a také neobětoval svou pověst přítele lidu.

Pohlédl na Perryho Masona se svraštělým obočím a poznamenal: „Ale vždyť nevím, na co narážíte?“

„Nu dobrá,“ řekl Mason. „Musím-li vám to dát po lopatě, tedy mluvím o noční příhodě na Beechwood Inn a o tamější vaší přítomnosti s provdanou ženou.“

Harrison Burke se prohnul, jako by byl zasažen úderem. Zhluboka a těžce se nadýchl, pak opatrně naladil tvář způsobem, o němž se nepochybně domníval, že je neproniknutelný.

„Myslím,“ pravil svým hlubokým, mocným hlasem, „že jste byl špatně informován. Poněvadž jsem každé odpoledne neobyčejně zaměstnán, budu nucen vás požádat, abyste mne omluvil.“

Výraz Perryho Masona připomínal směsici nechuti a hněvu. Pak Mason pokročil ke stolu politikovu a podíval se mu přímo do obličeje.

„Jste v bryndě,“ pravil pomalu, „a čím rychleji odložíte tento způsob jednání, tím rychleji můžeme mluvit o tom, jak se dostat ven.“

„Ale vždyť o vás nic nevím,“ protestoval Burke. „Nemáte ani doporučení, nebo cokoliv jiného.“

„Toto je věc,“ odpověděl Mason, „kde není třeba doporučení. Pouze vědomostí. Já je mám. Zastupuji ženu, která byla tehdy s vámi. Spicy Bits

hodlají celou věc uveřejnit a žádat, abyste byl pohnán před soud a porotu a přinucen říci, co víte, a kdo byl s vámi.“

Tvář Harrisona Burkeho popelavě zšedla. Naklonil se dopředu nad stůl, jako by potřeboval podporu pro paže a ramena.

„Cože?“ otázal se.

„Slyšel jste, co jsem řekl.“

„Vždyť jsem vůbec nic nevěděl,“ pravil Burke. „Nikdy mně to neřekla. To je teď po prvé, co o tom slyším. Jistě jde o omyl.“

„Zase hádáte,“ pravil Mason. „Zde nejde o žádný omyl.“

„Jak to, že o tom slyším od vás?“

„Poněvadž se vám ta dáma nechce asi víc přiblížit,“ řekl Mason. „Sama o tom přemýšlí a pokouší se dostat z toho svým způsobem a já dělám to nejlepší, co mohu. Stojí to peníze. Není patrně z toho druhu žen, které by vás žádaly o rovnoměrné rozdělení břemena. Já nejsem takový.“

„Vy chcete peníze?“ otázal se Burke.

„Co u čerta jste myslil, že chci?“

Zdálo se, že Harrison Burke pochopil plný význam svých slov, což prostoupilo zcela jeho vědomí. „Můj Bože!“ řekl, „to mne zničí.“ Perry Mason mlčel.

„Spicy Bits mohou být koupeny,“ pokračoval politik. „Nevím přesně, jak to dělají. Je to jakési ujednání, podle kterého si zakoupíte insertní místo a pak nepřistoupíte na smlouvu. Mají k tomu nějaký dodatek o náhradě škody. Vy jste právník. Měl byste to znát. A měl byste vědět, jak v tom chodit.“

„Spicy Bits nemohou být teď koupeny,“ řekl Mason. „Za prvé chtějí příliš mnoho peněz a za druhé touží se pomstít. Je to věc, ve které se nic nedaruje a také nežádá o milost.“

Harrison Burke odporoval. „Příteli,“ pravil, „myslím, že se úplně mýlíte. Nevěděl bych, proč by se ten plátek měl změnit.“

Mason se na něho zašklebil. „Nevíte?“

„Určitě ne,“ řekl Burke.

„Nuže, náhodou se stalo, že muž, jenž má všechnu moc nad listem, a jenž ho skutečně vlastní, je Jiří C. Belter. A žena, se kterou jste byl, je jeho paní, která ho zamýšlela žalovat o rozvod. Přemýšlejte o tom.“

Burkeův obličej znachověl.

„To je nemožné,“ řekl. „Belter by se nikdy nezamíchal do něčeho takového. Je gentleman.“

„Snad je gentleman, ale je majitelem toho plátku,“ poznamenal Mason.

„Oh, je to možné?“ protestoval znovu Burke.

„Nuže, je to tak,“ opakoval Mason. „Věřte tomu nebo ne. Není to můj pohřeb. Ale váš. Dostanete-li se z toho, bude to proto, že budete hrát správně a mít dobrého rádce. Jsem ochoten vám radit.“

Harrison Burke sepjal prsty. „Co vlastně chcete udělat?“ otázal se.

Mason řekl: „Je pouze jeden způsob, jehož jsem se dopátral, jak zlomit tu bandu. A to je, nemilosrdně s ní bojovat. Jsou to vyděrači a já sám teď hodlám vydírat. Získal jsem nějaké informace, kterých teď hledím využít. Stojí to peníze. Ta dáma už peníze nemá a já sám to nezamýšlím finančně podporovat.

Pokaždé, když hodinová ručička na ciferníku opíše celé kolo, znamená to, že jsem tomu věnoval další svůj čas a druzí lidé také. Výdaje stále rostou. Pokud se mně zdá, není důvodu, proč byste neměl mít na tom účast.“

Harrison Burke zamžoural. „Kolik myslíte, že to bude stát?“ otázal se opatrně.

„Potřebuji patnáct set dolarů nyní a dostanu-li vás z toho, bude to stát víc.“

Burke si navlhčil rty špičkou jazyka. „Budu o tom přemýšlet,“ řekl. „Jestli vyzvednu nějaké peníze, budu chtít záruku, že je dostanu zpět. Přijďte opět zítra a já vám dám vědět.“

„Věc velmi spěchá,“ řekl Mason. „Ještě příliš mnoho vody uplyne v době od této chvíle do zítřejšího rána.“

„Pak tedy přijďte za dvě hodiny,“ řekl Burke.

Mason pohlédl na muže a pravil: „Dobrá, řeknu vám, co zamýšlíte. Chcete se o mně informovat. Řeknu vám předem, co se dovíte. Objevíte, že jsem právník, který se specialisuje na soudní pře a množství kriminalistiky. Každý člověk v tomto zaměstnám se na něco specialisuje. Jsem odborník na to, jak tahat lidi z bryndy. Přicházejí ke mně se vším možným a já je z toho dostanu. Většina mých případů se nikdy nedostala před soud.

Prověříte-li si mě nějakým rodinným zástupcem nebo zástupcem spolkovým, řekne vám patrně, že jsem blázen. Budete-li se na mě ptát nějakého právníka z kanceláře státního zástupce, prozradí vám, že jsem nebezpečný odpůrce, ale nebude toho mnoho vědět. Budete-li se informovat v bankách, nedovíte se vůbec nic.“

Burke pootevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si to raději rozmyslil a mlčel.

„Nuže, možná, že jedna informace vám ušetří tu spoustu času, kterou byste vyplýtval, abyste se na mne vyptal,“ pokračoval Mason. „Zatelefonujete-li Evě Belterové, bude se asi zlobit, že jsem k vám zašel. Chce to vše vyřídit sama. Snad se s vámi nikdy nechtěla více sblížit. Nevím, jak je to. Zavoláte-li ji, vyžádejte si její komornou a pošlete po ní nějaký vzkaz o oděvu nebo něco podobného. Jistě vás pak zavolá.“

Harrison Burke překvapeně vzhlédl.

„Jak jste se to dověděl?“ otázal se.

„To je způsob, kterým se dorozumívá,“ řekl Mason. „Se mnou o oblecích. Jak s vámi?“

„O zaslání bot,“ prohodil Burke.

„To je dobrý systém,“ řekl Mason, „předpokládaje ovšem, že si nepoplete součásti svého oděvu. Pokud se týká její komorné, nejsem si tak jist.“

Zdálo se, že Burkeova reservovanost roztála.

„To děvče nic neví,“ pravil. „Doporučuje pouze vzkazy. Eva zná kod. Nevěděl jsem, že má ještě někoho jiného, kdo užívá toho druhu kodu.“

Perry Mason se smál. „Můžete si blahopřát," řekl.

„Abych potvrdil, co říkáte," pravil Harrison Burke důležitě, „volala mne Mrs. Belterová ani ne před hodinou. Pravila, že je ve vážných nesnázích a že si musí naráz vyzvednout tisíc dolarů. Chtěla, abych jí pomohl. Neřekla, na co ty peníze jsou."

Mason si zlehka hvízdl. „Nu, pak je to něco jiného," pravil. „Obával jsem se, že vás nechce do toho zasvětit. Nestarám se, jak jste do toho přišel, ale myslím, že byste měl pomoci nést to břímě. Pracuji pro vás právě tak, jako pro ni a je to boj, který jde do peněz."

Burke přikývl. „Přijďte za půl hodiny," řekl, „a dám vám vědět"

Mason se hnul ke dveřím. „Dobrá," poznamenal, „za půl hodiny. A udělal byste lépe, kdybyste sehnal peníze na hotovosti. Nechcete přece, abyste měl na svém bankovním kontě šeky v případě, že by mohlo být něco uveřejněno o mé činnosti v souvislosti s tím, koho zastupuji."

Burke odstrčil židli a učinil velkorysý pohyb politika, podávajícího pravici. Perry Mason ruku neviděl, nebo, viděl-li, nedal to znát a kráčel ke dveřím. „Půl hodiny," řekl na prahu a práskl za sebou dveřmi. Když položil ruku na rukojeť dvířek svého automobilu, nějaký muž mu poklepal na rameno. Mason se otočil.

Spatřil temné individuum s drzýma očima.

„Přál bych si interview, Mr. Masone," pravil muž.

„Interview?" protáhl Mason. „Kdo u čerta jste?"

„Jsem Crandall," řekl muž. „Zpravodaj listu Spicy Bits. Zajímáme se o známé osobnosti, Mr. Masone. Rád bych od vás získal interview o rozhovoru s Harrisonem Burkem."

Pomalu a rozvážně stáhl Perry Mason ruku s dvířek svého vozu, otočil se v bocích a přeměřil si muže. „Tak," pravil, „to je taktika lidí vašeho druhu, že ano?"

Crandall se na něho stále díval svýma zpupnýma očima. „Nestavte se tak odmítavým," řekl, „protože vám to nic nevynese."

„Čerta nevynese,“ řekl Mason. Rychle odhadl vzdálenost a pak naplno udeřil levičkou přímo do šklebících se úst. Crandallova hlava se zvrátila vzad. Zavrávoral a pak se složil k zemi jako žok mouky.

Kolemjdoucí chodci se udiveně zastavili a utvořili malý hlouček.

Aniž jim věnoval pozornost, Mason se otočil, otevřel dveře vozu, nasedl, přibouchl za sebou, stlačil startér a vjel do pouličního proudu.

Z blízké telefonní budky zavolal kancelář Harrisona Burkeho. Když se s ním spojil, řekl: „Zde Mason, Burke. Bude lépe, když nevyjdete ven. A obstarejte si někoho jako tělesného strážce. List, o němž jsme mluvili, má zde dva silné chlapy, kteří se zdržují nablízku vašeho domu a chystají se zasáhnout násilně do vaší záležitosti způsobem, který by udělal co největší škodu. Až budete mít pro mne peníze, pošlete je do mé kanceláře po poslovi. Sežeňte si někoho, komu můžete důvěřovat, ale neříkejte mu, co je v balíčku. Vložte je do zapečetěné obálky, jako by to byly papíry.“

Harrison Burke se pokoušel něco říci. Perry Mason bouchl zuřivě sluchátkem do vidlice, vyšel z budky a vklouzl opět do svého vozu.

VII.

Od jihovýchodu zuřila bouře. Pomalé, olověné mraky pluly po noční obloze a bičovaly zemi clonou vody. Vítr kvílel kolem rohu domu, kde bydlil Perry Mason. Jedno okno bylo otevřeno na zádržku pouze na půl palce, přesto však značný proud vzduchu zvedal záclony tak, že vlály jako prapory.

Mason seděl na lůžku a hmatal v temnu po telefonu. Konečně našel sluchátko, přiložil je k uchu a pravil: „Hello!“ Membránou zachvíval rychlý a panický hlas Evy Belterové. „Díky Bohu, konečně vás mám! Sedněte do vozu a ihned přijeďte! Zde Eva Belterová.“

Mason byl stále ještě ospalý. „Kam mám přijít?“ otázal se. „Co se stalo?“

„Něco hrozného se přihodilo,“ řekla. „Nejezděte k domu, nejsem tam.“

„Kde jste?“

„Jsem dole v lékárně na Griswold Avenue. Jeďte po Avenue, až spatříte světla lékárny. Budu stát před ní.“

Perry Mason se konečně zcela probral. „Poslyšte,“ pravil, „již jsem byl v noci několikrát někam volán, kde se lidé pokoušeli vzít mne třeba jen na projížďku. Ujišťuji vás, že na tom není nic vtipného.“

„Nebuďte tak proklatě opatrný!“ zoufale volala do telefonu. „Přijeďte sem ihned. Zapřísahám vás, že jsem v hrozné situaci. Můžete přece dobře poznat můj hlas.“

„Ale ano,“ odpověděl klidně Mason. „To vše dobře znám Jak znělo to jméno, které jste mně řekla, když jste po prvé přišla do mé kanceláře?“

„Griffinová!“ vykřikla.

„Správně,“ řekl Mason. „Tak již jdu.“ Vklouzl do šatů, vsunul do zadní kapsy revolver, vzal si svrchník a čepici, kterou si narazil nízko do čela, zhasl světla a opustil byt. Měl vůz v garáži a ještě dříve, než se spuštěný motor plně rozehřál, vyřítil se do deště. Vůz řval a stříkal vodu

na všechny strany, když zatáčel za roh. Mason šlápl na plyn. Déšť bičoval přední sklo. Malé gejsíry vody, rozstřikované po dlažbě z dopadnuvších kapek, brilantově zářily v osvětlení reflektorů vozu. Mason ignoroval možnost jízdy jiných vozidel, když míjel křižovatky se stále vzrůstající rychlostí. Zabočil vpravo na Griswold Avenue a řítil se vpřed asi jednu a půl míle, pak zpomalil a věnoval pozornost jednotlivým světlům. Spatřil ji před jednou lékárnou. Měla na sobě kabát, bez klobouku, a nebrala zřetel na liják, který jí důkladně promáčel vlasy. Její široce rozevřené oči se dívaly ztrnule. „Myslila jsem, že sem vůbec nepřijedete," řekla, když jí otevřel dveře vozu.

Vklouzla dovnitř a Perry spatřil, že má večerní toaletu, atlasové střevíčky a mužský svrchník. Byla promočena na kost a voda crčela s kabátu na podlahu vozu. „Co se stalo?" otázal se Mason.

Obrátila k němu bledý, mokrý obličej a řekla: „Jeďte k domu! Rychle!"

„Co se stalo?" opakoval.

„Můj manžel byl zavražděn," zaúpěla.

Mason rozsvítil lampu ve voze.

„Nedělejte to," řekla.

Podíval se jí do tváře. „Vyprávějte mně o tom," pobídl ji klidně.

„Vyjedete, prosím?"

„Ne, dokud se nedozvím podrobnosti," odpověděl lehkým tónem.

„Musíme tam být dříve než policie."

„Proč?"

„Protože musíme."

Mason zavrtěl hlavou. „Ne," řekl, „nebudeme policii něco vyprávět, dokud se přesně nedovím, co se přihodilo."

„Bylo to strašné," vydechla.

„Kdo ho zabil?"

„Nevím."

„Nuže, co vlastně víte?"

„Zhasněte konečně to protivné světlo," vyhrkla.

„Až mně dopovíte, co se stalo,“ trval na svém.

„Proč to chcete slyšet dál?“

„Abych vás viděl v lepším světle, drahá,“ řekl, ale v jeho hlase nezněl humor. Jeho chování bylo odměřené.

„Nevím, co se událo,“ povzdechla. „Myslím, že to byl někdo, koho vydírá. Zaslechla jsem jejich hlasy s hořejšího poschodí. Byly velmi rozhněvané. Šla jsem ke schodišti poslouchat.“

„Mohla jste zaslechnout, co říkali?“

„Ne,“ řekla. „Pouze nějaká slova a pak tón řeči. Poznala jsem, že kleli. Vždy za nějakou chvíli bylo slyšet slovo. Můj manžel mluvil tím chladným, sarkastickým způsobem, kterého používal, když se dostal v boji do varu. Druhý muž mluvil zdůrazněným hlasem, ale nekřičel. Každou chvíli přerušoval mého manžela.“

„Co se stalo potom?“

„Pak jsem vystupovala po schodech, protože jsem chtěla slyšet, co říkali.“ Odmlčela se, nabírajíc dechu.

„Dobrá,“ řekl Mason. „Co potom? Pokračujte!“

„Pak jsem zaslechla výstřel a náraz dopadnuvšího těla na zem.“

„Pouze jeden výstřel?“

„Pouze ten jeden a pak zvuk, podobný pádu těla. Oh, bylo to hrozné. Zachvělo to celým domem.“

„Nu dobře,“ řekl Mason. „Pokračujte dále. Co jste pak udělala?“

„Pak jsem se obrátila a utíkala.“

„Kam?“

„Do svého pokoje.“

„Viděl vás někdo?“

„Ne, nemyslím.“

„Co jste udělala potom?“

„Čekala jsem tam chvíli.“

„Slyšela jste něco?“

„Ano, slyšela jsem muže, který vypálil ránu, utíkat dolů po schodech a vyběhnout z domu.“

„Dobrá,“ řekl Mason vytrvale. „Co se stalo potom?“

„Potom jsem se rozhodla, že musím jít za Jiřím a podívat se, co se pro něho dá udělat. Vešla jsem do jeho pracovny. Byl tam. Předtím se koupal a koupací potřeby měl rozházeny kolem sebe. Ležel tam — mrtev.“

„Ležel — kde?“ naléhal Mason.

„Oh, nenuťte mne, abych byla tak přesná,“ vyrazila. „Nemohu vám to říci. Na jednom místě, blízko koupelny. Právě vyšel z lázně. Musil stát ve dveřích koupelny, když se to stalo.“

„Jak víte, že byl mrtev?“

„Poznala jsem to, když jsem se na něho podívala. To znamená, že si myslím, že byl mrtev. Oh, nejsem si jista. Vyjeďte už, prosím, a pomozte mně. Není-li mrtev, je vše v pořádku. Nic by se nestalo. Je-li však mrtev, jsme všichni v bryndě.“

„Proč?“

„Protože potom se všechno prozradí. Cožpak nechápete? Frank Locke ví vše o Harrisonu Burkeovi a zcela přirozeně si bude myslit, že ho zabil Harrison Burke. To přinutí Burkeho k tomu, aby se zmínil o mně, a pak se může stát cokoliv. Dokonce i na mne může padnout podezření.“

„Oh, na to zapomeňte. Locke ví o Harrisonu Burkeovi, nu dobrá! Ale Locke je pouze malá veličina a nastrčená figura. Jakmile ztratí vašeho manžela jako podporu, neobstojí. Nemyslíte si přece, že Harrison Burke byl jediný muž, který měl spor s vaším manželem?“

„Ne,“ odporovala. „Ale Harrison Burke měl silnější důvod než ostatní. Ostatní nevěděli, kdo ovládal list. Harrison Burke věděl, řekl jste mu to.“

„Tak on vám to vyprávěl?“

„Ano. Proč jste k němu šel?“

„Poněvadž jsem nehodlal nechat ho zdarma vyklouznout. Dost se pro něho udělalo, a proto jsem měl v úmyslu přinutit ho, aby platil. Nechtěl jsem, abyste vy vložila do toho všechny peníze.“

„Nemyslíte, že záleželo na mně, jak se rozhodnu?“

„Ne.“

Kousla se do rtu a chtěla něco říci, pak však změnila úmysl.

„Tak dobrá," řekl Mason. „Teď poslouchejte a uvažujte. Je-li mrtev, bude mnoho vyšetřování. Musíte mít klidné nervy. Máte nějaké podezření, kdo byl muž, který byl v domě?"

„Ne," odpověděla. „Určitě ne. Pouze, co jsem mohla poznat podle hlasu."

„Výborně, to už je něco," zvolal. „Pravila jste, že jste nemohla rozeznat, co mluvili?"

„Nemohla," pomalu odpověděla. „Ale mohla jsem slyšet přízvuk jejich hlasů. Slyšela jsem hlas svého muže a hlas toho druhého."

„Slyšela jste již někdy ten druhý hlas?"

„Ano."

„Víte, kdo to byl?"

„Ano."

„Pak nebuďte tak proklatě tajuplná," řekl. „Kdo to byl? Jsem váš právník. Musíte mně to říci."

Obrátila k němu tvář. „Vy víte, kdo to byl," pravila.

„Já to vím?"

„Ano."

„Pohleďte. Jeden z nás je blázen. Jak mohu vědět, kdo to byl?"

„Protože," řekla pomalu, „jste to byl vy."

Jeho oči zchladly, ztvrdly a ztrnuly. „Já?" otázal se.

„Ano, vy. Oh, nechtěla jsem mluvit. Nechtěla jsem vám říci, že to vím. Chtěla jsem chránit vaše tajemství. Ale vy jste to ze mne dostal. Neřeknu to však již nikomu, nikdy, nikdy! Je to přece tajemství, které víte jenom vy a já."

Ztrnule ji pozoroval se sevřenými rty. „Tak to je jakýsi druh šachmatu, že ano? Eh!"

Setkala se s jeho zrakem a pomalu přikývla.

„Ano, Mr. Masone. Já jsem z druhu lidí, kterým můžete důvěřovat. Nikdy vás nepodvedu."

Zhluboka nabral dech a pak pravil: „K čertu, jaký to má smysl!"

Nastala chvíle ticha. Pak se Perry Mason otázal zcela bezvýrazným hlasem. „Zaslechla jste nějaký odjíždějící vůz — potom?“

Chvíli váhala a pak řekla: „Ano, myslím, že jsem slyšela. Ale bouře způsobovala praskot ve větvích stromů, tlukoucích do stěn domu. Myslím však, že jsem slyšela chod motoru.“

„Poslyšte,“ pravil, „jste nervosní a vyděšená, a jestliže se budete musit zpovídat kupě detektivů a takto mluvit, dostanete se sama do pěkné kaše. Buďto byste měla mít úplný nervový otřes a vyhledat lékaře, který zakáže komukoliv s vámi mluvit, nebo jinak urovnat svou povídku do určité podoby. A teď, buďto jste nějaký motor slyšela, nebo jste neslyšela žádný. Slyšela jste nebo ne?“

„Ano, slyšela jsem nějaký,“ řekla vzdorovitě.

„Dobrá,“ řekl. „To už zní lépe. A teď, kolik lidí je v domě?“

„Koho myslíte?“

„Služebné a prostě všechny, kdo tam bydlí. Chci znát každého.“

„Nuže, je zde Digley, komorník.“

„Ano, viděl jsem ho. Znám ho dobře,“ řekl Mason. „Kdo dál? Kdo je domovníkem?“

„Nějaká Mrs. Veitchová,“ řekla. „A nyní tam má u sebe dceru. Je tam již několik dní.“

„Dobře, a pokud se týká mužů? Musíme na ně brát zřetel.

Je tam pouze komorník Digley?“

„Ne, Ještě je tam Karel Griffin.“

„Griffin?“

„Ano,“ zarděla se.

„To odůvodňuje vaše použití jména Griffinová, když jste přišla do mé kanceláře?“

„Ne, to ne. Užila jsem prostě prvního jména, které mně napadlo. Z toho tedy nic nevyvozujte!“

„Já jsem nic takového neříkal. Vy jste to řekla.“

Náhle začala rychle hovořit.

„Karel Griffin je synovec mého muže. Zřídkakdy je v noci doma. Myslím, že je hodně divoký. Vede vskutku veselý život. Říká se o něm, že většinu času utopí v pití. Nevím o tom. Vím však určitě, že je velmi blízký mému muži. Jiří byl podivín. Nikdy nikoho nemiloval. Chtěl vlastnit a ovládat, panovat a potlačovat, ale neuměl milovat. Neměl důvěrných přátel a byl úplně soběstačný."

„Ano," podotkl Mason, „to všechno již znám. Ale nezajímám se o charakter vašeho muže. Řekněte mně něco víc o Karlu Griffinovi. Byl tam dnes v noci?"

„Ne, časně zvečera jel pryč. Abych nezapomněla, myslím, že nebyl ani na večeři. Zdá se mně, že šel do klubu a dnešní odpoledne hrál golf. Kdy začalo pršet?"

„Myslím, že okolo šesté hodiny. Proč?"

„Ano," pravila. „Už si na to vzpomínám. Dnes odpoledne bylo pěkné počasí a Karel hrál golf. Pak, myslím, Jiří říkal, že telefonoval, že jde do klubu na večeři a přijde až pozdě v noci."

„Jste si jista, že nepřišel?"

„Určitě."

„Jste si jista, že to nebyl jeho hlas, který jste zaslechla v pokoji?"

Na okamžik zaváhala.

„Ne, byl to váš."

Mason zamumlal slova nevole.

„Totiž," řekla spěšně. „Zněl jako váš. Byl to muž, který mluvil právě tak jako vy. Týmž klidným způsobem, který usměrňuje rozhovor. Dovedl zvýšit hlas, ale stále ho kontrolovat a držet na uzdě, právě jako vy, ale já to nikdy nikomu neprozradím. Nikdy! Mohli by mne mučit, vaše jméno bych však neprozradila."

Rozšířila své modré oči a upřela je plně na jeho tvář s oním pohledem naučené nevinnosti. Perry Mason se na ni zahleděl a pokrčil rameny.

„Dobře," pravil. „O tom si promluvíme později. Teď se ale musíte sebrat. Chtěl bych ještě vědět, hádal-li se váš manžel s oním mužem o vás."

„Oh, nevím. Nevím! Cožpak nerozumíte, že nevím, o čem hovořili? Vím jenom, že tam musím zpět. Co by se stalo, kdyby někdo jiný nalezl mrtvé tělo a já byla pryč?“

„Máte pravdu,“ řekl Mason. „Ale čekala jste zde již tak dlouho, že jedna nebo dvě minuty nehrají žádnou roli. Ještě jednu věc bych rád věděl, než vyjedeme.“

„Co je to?“

Uchopil její hlavu a otočil její obličej tak, že světlo lampy ve stropě vozu jí plně zářilo do tváře. Pak pomalu pravil: „Byl s ním Harrison Burke v místnosti, když padl ten výstřel?“

„Proboha, ne!“ vydechla.

„Byl tam Harrison Burke dnes v noci?“

„Ne.“

„Telefonoval vám večer nebo odpoledne?“

„Ne,“ řekla. „Nevím nic o Harrisonu Burkeovi. Neviděla jsem ho a neslyšela od té noci na Beechwood Inn, a ani nechci. Přinášel mně v životě jenom nesnáze.“

Mason se zašklebil. „Jak tedy víte, že jsem mu řekl o spojení vašeho manžela se Spicy Bits?“

Sklopila zrak a pokusila se vyprostit hlavu z dlaní.

„Mluvte,“ řekl neúprosně. „Odpovězte na otázku. Řekl vám to, když tam byl u vás dnes v noci?“

„Ne,“ zamumlala podrobeným hlasem. „Řekl mně to, když mě odpoledne telefonicky volal.“

„Tak tedy přece odpoledne telefonoval, co?“

„Ano.“

„Za jak dlouho po tom, kdy jsem byl u něho v kanceláři?“

„Myslím, že to bylo ihned.“

„Dříve, než mně poslal nějaké peníze po poslovi?“

„Ano.“

„Proč jste mně to neřekla dříve? Proč jste tvrdila, že jste od něho nic neslyšela?“

„Zapomněla jsem," řekla. „Řekla jsem vám přece dříve, že telefonoval. Kdybych vám chtěla lhát, nebyla bych vám řekla, že jsem s ním mluvila."

„Oh, ano, řekla," pravil Mason. „Řekla byste to, protože jste nemyslila, že ho budu podezírat, že byl v tom pokoji s vaším mužem, když padla rána."

„Ne, tak to není," bránila se.

Kývl hlavou. „Jste přece jen malá lhářka," řekl rozhodně a netrpělivě. „Nemůžete ani mluvit pravdu. S nikým nehrajete poctivě, ani sama se sebou. Právě teď mně zase lžete. Znáte muže, který byl v pokoji."

„Ne, ne, ne! Nechápete, že nevím, kdo to byl? Myslím, že jste to byl vy. Proto jsem vám netelefonovala z domu. Běžela jsem až k lékárně, abych vás zavolala. Je to skoro půl míle."

„Proč jste to dělala?"

„Protože jsem vám chtěla dát čas, abyste se dostal domů. Nechápete? Chtěla jsem, abych mohla říci, že jsem vás telefonicky volala, a nalezla doma, kdybych na to měla být tázána. Bylo by to strašné, kdybych vás zavolala a objevila, že jste byl pryč, když jsem před tím poznala váš hlas."

„Vy jste můj hlas nepoznala," poznamenal klidně.

„Myslila jsem, že ho poznávám," řekla rozpačitě.

„V tom případě neexistuje žádné MYSLILA JSEM," pravil Mason. „Poslední tři hodiny jsem byl v posteli, ale alibi nemohu prokázat. Kdyby se policie domnívala, že jsem byl u vás v domě, bylo by mně pěkně horko, než bych se z toho dostal. Všechno jste si to předem připravila."

Vzhlédla k němu a náhle ho objala kolem krku. „Oh, Perry, prosím, nedívejte se na mne takovým způsobem. Ovšem, že nezamýšlím něco na vás prozradit. Jste v tom tak hluboko jako já. Udělal jste, co jste mohl, abyste mne zachránil. Jsme v tom společně. Chci stát při vás a vy musíte stát při mně."

Odstrčil ji, a když uvolnila své objetí, položil ruku na její nahou paži. Potom obrátil ještě jednou její tvář tak, aby se jí mohl dívat přímo do očí.

„My oba,“ pravil s důrazem, „nejsme v tom ani trochu. Jste můj klient a já se snažím jít s vámi. To je vše. Rozumíte?“

„Ano,“ řekla.

„Čí je to svrchník, který máte na sobě?“

„Karlův. Našla jsem jej na chodbě. Nejprve jsem vyběhla do deště, ale pak jsem poznala, že bych promokla na kost. V hale visel kabát, tak jsem ho na sebe hodila.“

„Dobrá. Přemýšlejte o tom chvíli. Pojedu tam. Nevím, zda tam bude policie nebo ne. Nevíte, zda někdo jiný slyšel výstřel?“

„Ne. Myslím, že neslyšel.“

„Tak je to v pořádku. Získáme-li možnost rekonstrukce celé věci, než tam přijde policie, zapomenete na tu svou záležitost a běh dolů k lékárně, odkud jste mne volala. Řeknete jim, že jste mne zavolala z domu a pak mně běžela dolů naproti. Proto že jste mokrá. Že jste nemohla doma vydržet. Že jste byla zděšena. Rozumíte?“

„Ano,“ řekla potichu.

Perry Mason vypnul stropní světlo, zařadil rychlost, pustil spojku a rozjel se do deště.

Přisedla a těsně se k němu přitiskla, levici majíc kolem jeho šíje a pravici volně na jeho koleně. „Oh, mám strach,“ vydychla, „a cítím se tak osamělá!“

„Mlčte a přemýšlejte,“ řekl jí.

Hnal vůz zběsilou rychlostí dlouhou alejí a pak přehodil na dvojku, když vyjížděl do kopce, na kterém stál ten velký dům. Zabočil na pěšinu pro auta a zastavil právě před průčelím.

„Teď poslyšte,“ řekl ztlumeně, když jí pomáhal z vozu, „zdá se, že je tam klid. Asi nikdo jiný neslyšel výstřel. Policie se ještě nedostavila. Teď musíte trochu namáhat svůj mozek. Lhala-li jste mně, bude to znamenat, že se dostanete do vážných nesnází.“

„Nelhala jsem,“ pravila. „Řekla jsem vám pravdu — čistou a skutečnou.“

„Pak je to v pořádku,“ řekl a oba vběhli pod průčelí.

„Dveře nejsou zamčeny. Nechala jsem je tak, můžete přímo dovnitř.“ A ustoupila, aby vkročil první.

Perry Mason zkusil dveře.

„Ne, je zamčeno. Noční závora je zavřena. Máte klíč?“

Pomateně k němu vzhlédla. „Ne, svůj klíč mám v kabelce.“

„Kde ji máte?“ otázal se.

Dívala se na něho bezvýraznýma očima, jejich pohled však jako by byl ztuhlý děsem.

„Bože,“ vydechla. „Jistě jsem zanechala svou kabelku v místnosti… s mrtvým tělem svého manžela!“

„Musíme se dostat dovnitř,“ řekl. „Jsou tu ještě jiné dveře, které nejsou zamčeny?“

Zavrtěla hlavou, pak si však náhle vzpomněla. „Ano, je tu ještě zadní vchod, kterého používá služebnictvo. Je tam i klíč, který zavěšujeme pod přístřešek garáže. Tím si otevřeme a můžeme se tam dostat.“

„Pojďme,“ řekl Mason.

Sestoupili po schodech k průčelí a kráčeli po písčitém chodníku pro auta, který obíhal kolem stavení. Dům byl tmavý a mlčenlivý. Vítr harašil křovím a déšť tepal stěny domu, ale z útrob temné stavby nevyšel ani nejmenší sten. „Nedělejte hluk,“ varoval ji. „Chci se dostat dovnitř, aniž by nás sluhové slyšeli. Neprobudí-li se někdo, chci získat čas, všechno si promyslit, až uvidím, jak to tam uvnitř vypadá.“

Přikývla, sáhla do přístřešku garáže, nalezla klíč a otevřela zadní dveře.

„Výborně,“ pravil. „Projděte domem a otevřete mně přední dveře. Uzamknu zadní vchod z venku a pověsím klíč zpět na jeho místo.“

Kývla na souhlas a zmizela v temnotě domu. Zavřel dveře, zamkl je a pověsil klíč. Pak se vracel zpět kolem přední části domu.

VIII.

Perry Mason dosáhl předních dveří a stanul. Zdálo se mu, že uplynuly dvě nebo tři minuty, než uslyšel kroky Evy Belterové a klapnutí zámku. Otevřela dveře a usmála se na něho.

V předsíni haly hořelo světlo, noční světlo, které ozařovalo věci neurčitě, prozrazujíc tmavý pruh schodů, vedoucích do horního poschodí, nábytek přijímacího předsálí, dvojici ohromných křesel, orientální zrcadlo a věšák se stojanem na deštníky.

Na věšáku visel ženský kabát a ve stojanu byly dvě hole a tři deštníky. Stružka dešťové vody vytékala ze dna stojanu, nad kterým stály deštníky, a vytvořila kalužˇ, která odrážela paprsky nočního světla.

„Poslyšte," zašeptal Mason. „Vy jste nezhasla světla, než jste odešla?"

„Ne, právě tak to bylo, když jsem vyběhla."

„Myslíte, že váš manžel nechal někoho k sobě přijít, aniž rozžal nějaké světlo kromě noční lampy?"

„Ano, domnívám se tak."

„Nenecháváte snad někdy svítit více světel nad schody, dokud se rodina nevrátí?"

„Někdy," řekla. „Ale Jiří obývá sám celý vrch. Neobtěžuje nás a my ho též nerušíme."

„Nu dobrá," řekl Mason. „Pojďme. A rozsviťte."

Otočila vypínačem a schodiště bylo naráz zaplaveno světlem. Mason stoupal první po schodech a zamířil do přijímacího pokoje, kde po prvé spatřil Jiřího Beltera. Dveře, kterými tehdy Belter vkročil, byly zavřeny. Mason stiskl kliku, otevřel a vstoupil do pracovny.

Byla to ohromná místnost v témž slohu jako přijímací pokoj. Mohutné židle byly důkladně vypolštářovány. Psací stůl byl dvakrát tak veliký jako normální. Dveře do ložnice, několik stop od dveří do koupelny, byly otevřeny. Z ložnice do koupelny vedly ještě další dveře.

Tělo Jiřího Beltera leželo na zemi na cestě z koupelny do pracovny. Bylo zahaleno do flanelového koupacího pláště, který byl vpředu rozepnut a odhaloval úplně nahé tělo. Eva Belterová tlumeně vykřikla a přimkla se těsněji k Masonovi. Mason ji odstrčil, přikročil k tělu a klekl. Muž byl skutečně mrtev. Byl zastřelen pouze jednou ranou, která však pronikla přímo jeho srdcem. Smrt byla zřejmě okamžitá.

Mason cítil, že vnitřek koupelny je vlhký. Sebral koupací úbor a přikryl mrtvolu, překročil vystrčenou paži a vkročil do koupelny. Jako všechny ostatní pokoje, i koupelna byla vystavěna mohutným způsobem, pro ohromného muže. Vana, posazená pod úroveň podlahy, byla asi tři až čtyři stopy hluboká a skoro osm stop dlouhá. Obrovské umyvadlo zabralo střed koupelny. Na věšácích visely ručníky. Mason se na ně zadíval a obrátil se k Evě Belterové.

„Poslyšte," pravil. „Koupal se a něco ho přinutilo přestat a vyběhnout ven. Všimněte si, že vyskočil na rohožku a neosušil se. Byl ještě mokrý, když na sebe hodil plášť, a ručníky jsou ještě všechny vyžehleny a nebyly použity."

Přikývla na souhlas. „Neměli bychom raději jeden ručník zamokřit a pomačkat, jako by se jím osušil?" otázala se.

„Proč?"

„Oh, nevím. Jen tak mne to napadlo."

„Poslechněte, my si tu děláme rekonstrukci a dostaneme se ještě do pěkné bryndy. Dávejte pozor a zapamatujte si toto: Zřejmě nikdo kromě vás neví, co se stalo a kdy. Policie bude podrážděna, nebude-li ihned zavolána. Budou také chtít vědět, proč jste volala svého zástupce dříve, než jste telefonovala jim. To z toho udělá podezřelou okolnost, pokud se to týká vás. Rozumíte?"

Zase kývla na souhlas hlavou a její zkroušené oči ztmavěly.

„A teď si zapamatujte," pokračoval, „dobře zapamatujte, co vám řeknu, a držte se toho celou dobu. To zde se stalo. Řekněte přesně celou pravdu tak, jak jste ji řekla mně, s jednou výjimkou. A to je, že zamlčíte, že jste šla nahoru, když ten muž opustil dům. To je věc, která se mně

nelíbí a která by se nelíbila ani policii. Kdybyste byla tak duchapřítomná, abyste šla nahoru a podívala se, co se stalo, měla byste mít i tolik duchapřítomnosti, abyste zavolala policii. Skutečnost, že jste chtěla telefonovat nejdříve právnímu obhájci a pak policii by přivedla policii na myšlenku, že máte vědomí viny.“

„Ale můžeme jim přece vysvětlit, že jsem se s vámi radila v případě té druhé věci, a že to vše bylo smícháno tak dohromady, že jsem pak chtěla volat dříve vás, než policii. Nemyslíte?“ Smál se jí.

„To byste si nadrobila pěknou kaši,“ pravil. „Pak by policie chtěla také vědět všechno o tom druhém případě. A než byste skončila, zjistila byste, že jste jim dala nejlepší možný druh motivu, abyste zabila svého manžela. Ta druhá věc se do případu nesmí nikdy dostat. Musíme se držet Harrisona Burkeho a vidět, že mlčí.“

„Ale co bude s novinami? Co bude se Spicy Bits?“ protestovala.

„Už se vám to někdy stalo,“ tázal se, „že jste se stala v případě úmrtí svého manžela vlastníkem listu? Teď se můžete uchopit žezla a ihned kontrolovat jejich počínání.“

„A co když zanechal poslední vůli, ve které mne vydědil?“

„V tom případě proti ní vybrousíme nějakou žalobu a pokusíme se dostat vás tam jako zvláštní správkyni i přes rozhodnutí soudu.“

„Ano,“ řekla rychle. „Vyběhla jsem z domu a co pak?“

„Přesně to, co jste řekla mně. Byla jste tak vyděšena, že jste vyběhla z domu, a pamatujte si, že jste vyběhla dříve, než muž, který byl v pokoji s vaším manželem, seběhl se schodů. Vyrazila jste z domu ven do deště, a proto jste uchopila první plášť, který vám byl na dosah, když jste utíkala okolo stojanu s věšáky. Byla jste tak vzrušena, že jste si ani nevšimla, že tam visel jeden váš kabát, ale chopila jste se mužského kabátu.“

„Nu dobrá, a co se stalo dál?“ otázala se stále tím rychlým, netrpělivým hlasem.

„Pak jste vyběhla do deště a spatřila jste před domem, stranou vozovky, stát automobil, ale byla jste tak rozrušena, že jste si vozu ani nevšimla, jaký to byl druh, zda zavřený, nebo otevřený sportovní vůz. Vy

jste prostě začala běžet. Pak vyběhl za vámi z domu nějaký muž, skočil do vozu a rozžal reflektory. Vběhla jste mezi keře, protože jste si ve strachu myslila, že vás hledá.

Vůz vyrazil za vámi dolů po cestě s kopce a předjel vás; vy jste za ním začala běžet a pokoušela jste se zjistit číslo, protože jste si náhle uvědomila, jak důležité je zjistit muže, který byl v místnosti s vaším manželem, když byl vypálen výstřel.“

„Ano, a co potom?“ otázala se.

„Stále totéž, co jste řekla mně. Bála jste se jít zpět domů sama a šla jste k nejbližší telefonní budce. Pamatujte si, že jste po celou dobu nevěděla, že byl váš muž zabit. Uvědomovala jste si pouze, že jste slyšela výstřel a nevěděla jste, zda to byl váš manžel, který vystřelil a zranil muže, který unikl v automobilu, nebo zda ten muž střelil na vašeho manžela. Nevěděla jste, zda výstřel zasáhl, nebo zda minul; zda byl váš manžel zraněn lehce nebo vážně, nebo zabit, nebo zda se váš manžel v přítomnosti onoho muže sám nezastřelil. Zapamatujete si to?“

„Ano, myslím že ano.“

„Nu dobrá,“ řekl. „To je důvod, proč jste mne zavolala. Řekl jsem vám, že hned vyjedu. Pamatujte si, že jste mně neřekla telefonem, že bylo vystřeleno. Jenom jste mně řekla, že jste v nesnázích a poděšena a chtěla jste, abych přijel.“

„A jakou náhodou jsem chtěla, abyste přijel právě vy?“ otázala se. „Jak to odůvodním?“

„Jsem vaším starým přítelem a vím, že mezi vámi a vaším manželem to nebylo v pořádku.“

„Ano.“

„Tak je to správné,“ řekl. „Před chvílí jste mne asi dvakrát nazvala křestním jménem. Začněte mně tak říkat, zvláště ve společnosti jiných lidí. Mám být přece vaším starým přítelem a tak mne jako přítele musíte jmenovat a no oslovovat mne titulem právního zástupce.“

„Vím.“

„A teď bych rád věděl, zda si to vše pamatujete. Odpovězte!“

„Ano, pamatuji.“

Rozhlédl se po místnosti.

„Řekla jste, že jste zde zapomněla svou kabelku. Měla byste ji najit.“

Přikročila k psacímu stolu a otevřela jednu z přihrádek. Kabelka tam byla. Vyňala ji. „A co s pistolí?“ otázala se. „Neměli bychom něco udělat s pistolí?“

Sledoval její oči a spatřil na podlaze automatickou pistoli pod stolem tak, že stín zabraňoval, aby byla dobře vidět.

„Ne, to by se nám nevyplatilo. Jen ať policie tu zbraň objeví a vypátrá, komu patří.“

Zamračila se a řekla: „Vypadá to divně, že by ten muž vystřelil a pak zde odhodil zbraň. Nevíme, komu ta pistole náleží. Nemyslíte, že bychom s ní měli něco udělat?“

„Co udělat?“

„Někam ukrýt.“

„Učiňte to a pak budete mít co vysvětlovat. Jen ať policie tu zbraň nalezne.“

„Hodně vám důvěřuji, Perry,“ odvětila. „Ačkoliv by to mělo být obráceně. Právě zde pro toho mrtvého.“

„Ne,“ řekl krátce. „Budete si pamatovat vše, co jsem vám řekl?“

„Ano.“

Pak vytočil číslo telefonu. „Policejní ředitelství!“ zavolal.

IX.

Bill Hoffman, náčelník vnitřní tajné služby, byl vysoký, trpělivý muž, s pomalýma, pátravýma očima a se zvykem, stále a stále přemílat fakta v mozku, než se rozhodl ke konečnému řešení.

Seděl v obývacím pokoji ve spodním patře Belterova domu a přes kouř své cigarety se upřeně díval na Perryho Masona. „Papíry, které jsme nalezli, jasně ukazují," pravil, „že byl skutečným majitelem Spicy Bits, vyděračského plátku, jehož úroveň klesla za posledních pět nebo šest let."

„Věděl jsem to, seržante," promluvil pomalu a opatrně Mason.

„Jak dlouho jste to věděl?" otázal se Hoffman.

„Krátkou dobu."

„Jak jste na to přišel?"

„To je něco, co nemohu říci."

„Jak to, že jste zde byl večer dříve, než přišla policie?"

„Slyšel jste, co řekla Mrs. Belterová. Je to pravda. Zavolala mne. Něco jí říkalo, že snad její manžel ztratil hlavu a střelil na muže, který se u něho stavil. Nevěděla, co se přihodilo, a bála se jít podívat se."

„Proč se bála?" otázal se Hoffman.

„Viděl jste již toho muže a znáte takový typ muže, který vlastnil Spicy Bits. Řekl bych, že je poněkud umíněný. Snad nebyl dokonalý gentleman, anebo dost rytířský vůči ženám."

Bill Hoffman změnil předmět rozhovoru.

„Nu, snad budeme moci říci více, když jsme objevili tu pistoli," pravil.

„Můžete o ní něco zvědět?"

„Myslím, že ano. Má čísla."

„Ano, viděl jsem, když je četli. Je to automatický Colt 32, což?"

„Ano, souhlasí," řekl Hoffman.

Na chvíli se odmlčeli. Hoffman přemýšlivě kouřil. Perry Mason seděl zcela bez pohnutí, v poloze muže, kterému bylo buď vše lhostejno,

nebo který se obával, aby sebemenším pohybem nedal najevo strach před prozrazením. Jednou nebo dvakrát zvedl Bill Hoffman své mírné oči a pohlédl na Perryho Masona. Posléze pravil: „Něco je na tom všem podivné, Masone. Nevím, jak to přesně vysvětlit.“

„Nu, to je vaše věc,“ řekl Mason. „Obvykle se dostávám k případu vraždy dlouho po tom, když policie již své případy skončila. Je to pro mne nová zkušenost.“ Hoffman na něho vrhl pohled.

„Ano,“ pravil. „Je to poněkud nezvyklé, aby právník byl na místě činu dříve, než přijde policie, není-liž pravda?“

„Myslím,“ pravil pohotově Mason, „že s vámi mohu plně souhlasit, pokud se týká slova ‚nezvyklé´.“ Hoffman mlčky kouřil.

„Našli jste již synovce?“ otázal se Mason.

„Ne. Prohledali jsme již spoustu místností, kde obyčejně řádí. Přišli jsme na jeho stopu z časného večera. Byl s nějakou ženou v jednom baru. Tu jsme také nalezli. Řekla, že ji opustil před půlnocí. Domnívá se, že to bylo asi ve čtvrt na dvanáct.“

Náhle uslyšeli zvuk motoru, blížícího se k domu. Déšť ustal a měsíc místy pronikal mraky.

Přes hluk motoru bylo slyšet jakýsi hřmot. Automobil stanul a ozvalo se zahoukání klaksonu. „Co u čerta…“ řekl Bill Hoffman a zvolna se zvedl.

Perry Mason naklonil hlavu na stranu a naslouchal. „Zní to jako prázdné pneumatiky.“

Bill Hoffman vykročil ke dveřím a Perry Mason následoval těsně za ním. Seržant Hoffman otevřel hlavní dveře. Čtyři nebo pět policejních vozů stálo na pěšině. Automobil, který právě přijel, stál na vnější straně kruhu parkujících vozů. Byl to cestovní vůz se spuštěnými záclonkami. Neurčitá postava muže za volantem ztrnule zírala k domu. Přes boční záclonky bylo vidět jeho bílou tvář. Jednu ruku držel na houkačce, která vydávala stále nepřetržité skřeky. Seržant Hoffman vkročil do světla průčelí a zvuk klaksonu ustal. Dveře vozu se otevřely a nějaký hlas začal škytavě volat:

„Digley! Mám prázdné duše… Nemohl jsem vyměnit… Nenahýbej… Není mně dobře. Pojď schovat vůz… Vyměň obutí.“

Perry Mason věcně poznamenal: „To bude asi ten synovec Karel Griffin. Uvidíme, co řekne.“

„Dovedu-li rozeznat na tu vzdálenost, neřekne asi mnoho,“ zamumlal Bill Hoffman.

Oba společně vykročili k vozu.

Mladý muž se vyhrabal z prostoru za volantem, opatrně našlápl na stupátko vozu a nahnul se dopředu. Kdyby se nebyl zachytil rukou jedné vzpěry střechy, byl by upadl. Stál tam, kymáceje se nejistě vpřed a vzad. „Jsem unaven,“ řekl. „Chci Digleyho… Vy nejste Digley. Kdo u čerta jste? Co chcete teď v noci? Není právě nejvhodnější doba pro návštěvy.“

Bill Hoffman vykročil vpřed. „Jste opilý,“ řekl.

Muž na něho zašilhal zkoumavě jako sova.

„Zřejmě, mám… opici. Nač jste myslil, že jsem byl venku? Ovšem, že jsem opilý.“

„Jste Karel Griffin?“ otázal se trpělivě Karel Hoffman.

„Zřejmě jsem Karel Griffin.“

„Dobrá,“ řekl Bill Hoffman. „Měl byste se z toho dostat. Váš strýc byl zavražděn.“

Nastala chvíle ticha. Muž, jenž se držel střechy vozu, zavrtěl dvakrát nebo třikrát hlavou, jako by se pokoušel setřást nějakou mlhu, která zastřela jeho mozek. Když promluvil, byl jeho hlas již střízlivější. „Co to říkáte?“ otázal se.

„Váš strýc,“ opakoval seržant, „totiž předpokládám, že je to váš strýc, Jiří C. Belter. Byl zavražděn asi před jednou nebo jednou a půlhodinou.“

Výpary z whisky obklopovaly muže. Těžce se snažil získat sebeovládání. Dvakrát nebo třikrát se zhluboka nadýchl a pak pravil: „Vy jste opilí.“

Seržant se usmál. „Ne, Griffine, my nejsme opilí,“ řekl trpělivě. „To jste vy opilý. Vy jste byl přece na mnoha místech a řádil. Měl byste raději vejít do domu a pokusit se dostat se z toho.“

„Řekl jste zavražděn?“ otázal se mladík.

„Ano, tak je to. Zavražděn,“ opakoval seržant Hoffman.

Mladý muž zíral ztrnule, kráčeje k domu. Kráčel se skrčenými rameny, hlavu vysunutou vpřed.

„Byl-li zavražděn, pak to udělala ta prokletá žena,“ vybuchl.

„Koho myslíte?“ otázal se Hoffman.

„Tu zmiji s dětským obličejem, se kterou se oženil,“ odpověděl mladík.

Hoffman ho uchopil za paži a otočil se k Masonovi. „Masone, buďte tak laskav, vypněte motor a zhasněte světla toho vozu,“ pravil. Karel Griffin se náhle otočil.

„Vyměňte též obutí,“ řekl. „Pravá přední duše… je prázdná již několik mil jízdy… lépe ji vyměnit.“

Perry Mason vypnul motor a světla, přibouchl dveře vozu a kráčel rychle, aby dostihl dvojici před sebou. Došel včas, aby mohl otevřít dveře Hoffmanovi a muži, zavěšenému do jeho ramene.

Ve světle předsíně byl Karel Griffin docela slušně vypadající mladík s obličejem, který byl zčervenalý alkoholem a měl známky prostopášnosti. Jeho oči byly rudé a zakalené, ale byla v něm určitá vrozená hrdost, známka výchovy, která byla dokumentována způsobem, jakým se snažil vyrovnat se s nutností. Bill Hoffman ho pečlivě studoval tváři v tvář. „Myslíte, že jste již dost vystřízlivěl, abyste s námi mohl mluvit?“ otázal se.

„Ještě chvilku,“ přikývl Griffin. „Hned budu v pořádku.“ Odstrčil seržanta a vrávoral k umývárně, která sousedila s přijímacím pokojem spodního poschodí. Hoffman pohlédl na Masona.

„Je pořádně zřízen,“ řekl Mason.

„Jistě je hodně opilý,“ opáčil Hoffman. „Ale není to tak zlé, jako kdyby byl v pití nováčkem. Je tomu zvyklý. Řídil přece vůz celou cestu sem, po mokrých silnicích a s prázdným kolem.“

„Máte pravdu, řídil vůz zcela dobře.“

„Zřejmě mezi ním a Evou Belterovou nekvete nějaké přátelství," dodal seržant Hoffman.

„Myslíte na to, co o ní řekl?" otázal se Mason.

„Zajisté, co jiného bych měl na mysli?"

„Vždyť byl opilý. Přece byste nepodezíral ženu pro bezmyšlenkovitou poznámku opilého chlapa."

„Jistě byl opilý, ale docela přesně dojel s autem až k domu. Možná, že dovede myslit správně, i když je opilý."

Perry Mason pohnul rameny.

„Ať je tedy po vašem," pravil bezstarostně. Z umývárny bylo slyšet zvuky prudkého dávení.

„Vsadím se s vámi, že až se vzkřísí, řekne přesně tatáž slova o oné ženě," poznamenal Hoffman, pozoruje Perryho Masona.

„Já se vsadím, že je opilý jako kotě a nezáleží na tom, zdali se zdá být střízlivým nebo ne," vyhrkl Mason. „Někteří z těchto chlapíků se dovedou pěkně přetvařovat, když mají zakrýt svou podnapilost. Vypadají, že by mohli jednat tak střízlivě jako soudci, ale ani dobře nevědí, co dělají nebo říkají."

Bill Hoffman k němu vzhlédl a zdálo se, že se mu zablesklo v očích.

„To je, Masone, jakési zajištění předem, ať už to bude cokoliv, co nám řekne?"

„To jsem neřekl."

Hoffman se smál. „Ovšem, to jste neřekl. Neužil jste přece vůbec těch slov."

„Což, abychom mu obstarali trochu černé kávy?" otázal se Mason. „Myslím, že půjdu do kuchyně a postavím na kávu."

„Měla by tam být domovnice," řekl Hoffman. „Nechci vás urazit, Masone, ale v každém případě chci mluvit s tím chlapíkem sám. Stejně nevím přesně, jaký je váš vztah k tomuto případu. Zdá se, že jste rodinným přítelem a zároveň právním zástupcem."

„Bude to tak," souhlasil Mason dosti ochotně. „Chápu vaše postavení, seržante. Opustím vás a budu se zdržovat nablízku."

Hoffman přikývl. „Myslím, že domovnici najdete v kuchyni. Jmenuje se Mrs. Veitchová. Již jsem ji zde vyšetřoval i s dcerou. Podívejte se tam, zda nám může poskytnout šálek kávy. Obstarejte jí více. Myslím, že hoši nahoře si dají právě tak říci, jako ten chlapík Griffin."

„Dobrá," řekl Mason. Prošel otáčecími dveřmi jídelny a pak se dostal sklápěcími dveřmi do místnosti na příbory a odtud do kuchyně, dobře osvětlené. Kuchyň byla rozměrná a výborně vybavená. U stolu seděly dvě ženy. Seděly blízko sebe v rovných křeslech. Mluvily ztlumeně, a když vešel Perry Mason do místnosti, přerušily náhle svůj rozhovor a tázavě vzhlédly.

Jedna z nich byla zralá čtyřicátnice, s vlasem protkaným šedí a s tak hluboko posazenýma, chtivýma, černýma očima, že bylo stěží rozeznat jejich výraz. Ukrývaly se před pohledem hluboko ve tmavých důlcích. Měla dlouhý obličej, tenká, pevná ústa a vysedlé lícní kosti. Byla oblečena v černém. Druhá žena byla mnohem mladší; nebylo jí více než dvacet dva nebo dvacet tři. Její vlas byl jantarově černý a lesklý. Její oči byly výrazně tmavé a jejich jas jenom zdůrazňoval prohnanost hluboko vpadlých očí starší ženy. Měla plné a sytě rudé rty. Její obličej vzbuzoval pozornost nánosem pudru a rouge. Měla tenké a vypouklé obočí a dlouhé řasy.

„Vy jste Mrs. Veitchová?" otázal se Mason starší ženy.

Přikývla souhlasně a s mlčky sevřenými rty. Dívka vedle ní promluvila sytým hrdelním hlasem. „Jsem Norma Veitchová, její dcera. Co jste chtěl? Matka je z toho celá pryč."

„Ano, vím," omlouval se Mason. „Rád bych dostal trochu kávy. Karel Griffin přijel právě domů a myslím, že ji bude potřebovat. A je tam několik mužů, vyšetřujících nahoře, kteří asi také budou chtít."

Norma Veitchová se vztyčila. „Proč, to vím. To je v pořádku, že?"

Blýskla zrakem po starší ženě, která znovu přikývla.

„Obstarám to, mami," řekla Norma Veitchová.

„Ne," protestovala starší žena hlasem suchým jako šustění obilných klasů. „Já to udělám. Nevíš, kde jsou potřebné věci."

Odstrčila židli a kráčela napříč kuchyní k poličce se šálky.

Rozevřela zasouvací dvířka a sejmula ohromný vařič a konev s kávou. Její tvář byla úplně bezvýrazná a žena sama se pohybovala, jako by byla velmi unavena.

Měla plochou hruď a rovné boky. Budila dojem celkové sklíčenosti.

Dívka se otočila k Masonovi a obdařila ho úsměvem svých plných, rudých rtů.

„Vy jste detektiv?“ otázala se.

Mason zavrtěl hlavou. „Ne, jsem ten, který zde byl s Mrs. Belterovou. Zavolal jsem policii.“

„Ach tak. Již jsem o vás slyšela,“ řekla Norma Veitchová. Mason se obrátil k matce.

„Necítíte-li se dobře, mohu kávu uvařit sám,“ řekl.

„Ne, zastanu to zcela dobře,“ pravila týmž suchým, bezvýrazným hlasem.

Zcedila kávu do ohřívače, nalila vodu do vařiče, zanesla jej na plynová kamna, zapálila plyn, chvíli se na vařič dívala a pak kráčela svou zvláštní chůzí zpět k židli, usedla, složila ruce do klína a sklopila zrak, takže se ztrnule dívala na povrch stolu.

Norma Veitchová pohlédla na Masona. „Příteli, bylo to hrozné, není-liž pravda,“ pravila.

Mason přikývl a věcně poznamenal: „Vy jste neslyšela výstřel, jak předpokládám.“ Dívka zavrtěla hlavou.

„Ne, spala jsem jako dudek. Ve skutečnosti jsem se probudila, až když ke mně přišli inspektoři. Probudili matku a myslím, že nevěděli, že spím ve vedlejším pokoji. A pak si chtěli asi prohlédnout matčin byt, zatím co byla nahoře. Ať už to bylo jakkoliv, prostě jsem se probudila a u postele stál nějaký muž a díval se na mne.“ Sklopila oči a poněkud se usmála. Zdálo se, že tu skutečnost nepovažovala za nepříjemnou. „Co se stalo?“ otázal se Mason.

„Dělali, jako by myslili, že objevili negra v hromadě dřeva. Donutili mne, abych se oblékla a nechtěli mne pustit s očí, když jsem se

upravovala. Zavedli mne nahoru a tam mne podrobili tomu, co myslím, že nazývají třetí stupeň.“

„Co jste jim řekla?“

„Řekla jsem jim pravdu. Že jsem šla spát, probudila se a spatřila, že se na mne někdo dívá.“ Zdálo se, že byla trochu potěšena, když dodala: „Nevěřili mně.“ Její matka seděla u stolu, ruce složeny v klíně a zírala upřeně do středu tabule.

„A neviděla nebo neslyšela jste něco?“ otázal se Mason.

„Ne,“ odpověděla Norma.

„Máte o tom nějaký názor?“

Zavrtěla hlavou. „Žádný, který by mohl přivodit, aby se to opakovalo.“

Ostře se na ni podíval. „A máte snad nějaký, který by nepřivodil opakování?“

Přikývla. „Ovšem. Jsem zde asi jeden týden, ale za tu dobu…“

„Normo!“ zakřikla ji matka hlasem, který náhle ztratil svou suchou chraptivost a šlehl jako prásknutí bičem.

Dívka se uzavřela do náhlého mlčení.

Perry Mason se zahleděl na starší ženu. Když promluvila, zvedla pouze oči od stolu.

„Slyšela jste něco vy, Mrs. Veitchová?“ otázal se.

„Jsem služebnice. Nevidím a neslyším nic.“

„To je ctí toho, kdo slouží, pokud se ovšem jedná o méně důležité věci,“ podotkl. „Ale myslím, že nahlédnete, že zákon má své vlastní názory na celou záležitost a že vás bude žádat, abyste viděla a slyšela.“

„Ne,“ řekla, aniž pohnula hlavou. „Neviděla jsem nic.“

„Ani jste neslyšela?“

„Ani jsem neslyšela.“

Perry Mason se zachmuřil. Cítil, že ta žena něco zatajuje. „Odpověděla jste na ty otázky také tak, když se vás tázali nahoře?“

„Myslím, že káva začne hned vřít,“ řekla. „Mohl byste vypnout plyn, aby nevyvřela.“

Mason se otočil ke kávě. Vařič byl speciálně sestrojen, aby ohřál co největší množství vody a modrý plamének pod ním měl strašlivý žár. Pára začala stoupat do výše.

„Dám pozor na kávu," řekl, „ale zajímám se o to, zda jste ty otázky nahoře odpověděla týmž způsobem."

„Jakým způsobem?"

„Tím, kterým jste je odpověděla zde."

„Řekla jsem jim totéž; že jsem nic neviděla a neslyšela." Norma Veitchová se potichu zasmála. „To je její písnička," řekla. „Lpí na ní."

„Normo!" okřikla ji matka.

Mason je obě pozoroval a jeho obličej byl absolutně klidný. Pouze oči byly tvrdé a číhaly.

„Víte," pravil, „jsem právník. Máte-li něco, s čím byste se mně mohly svěřit, je pro to nyní nejvhodnější doba."

„Skutečně," řekla Mrs. Veitchová.

„Co chcete říci?" otázal se Mason.

„Pouze jsem souhlasila," řekla, „že je teď nejvhodnější doba." Nastala chvíle ticha.

„Nuže?" tázal se Mason.

„Bohužel se vám nemám s čím svěřit," řekla a přitom stále upírala oči na povrch stolu.

V tom okamžiku začala voda ve vařiči bublat. Mason vypnul plyn.

„Dám vám nějaké šálky a podložky," řekla Norma a hbitě se zvedla.

„Sedni si, Normo," řekla Mrs. Veitchová. „Udělám to sama." Odstrčila židli a zamířila k jedné polici pro šálkové soupravy a několik jich sejmula. „Budou pít z těchto," dodala.

„Ale mami, vždyť je to souprava pro řidiče a služebnictvo," namítla Norma.

„Nu, a to jsou policejní inspektoři," řekla Mrs. Veitchová. „To je přece totéž."

„To přece nemůžeš tak udělat."

„Mohu. Víš, co by řekl pán, kdyby byl živ. Nedal by jim nic."

„Nu dobrá, ale není. Teď bude řídit dům Mrs. Belterová.“

Mrs. Veitchová se otočila a vpadlýma, lstivýma očima se vážně zadívala na svou dceru. „Nebuď tak jistá, že bude,“ řekla.

Perry Mason přecedil trochu kávy do šálků a pak ji přelil zpět přes ohřívač do vařiče. Když ji přelil po druhé, byla černá a stoupala z ní pára.

„Dejte mně nějaký podnos,“ řekl, „a já vezmu dva šálky seržantu Hoffmanovi a Karlu Griffinovi. Vy můžete obsloužit ostatní nahoře.“

Podala mu mlčky podnos. Perry Mason naplnil tři šálky kávou, postavil je na podnos, a prošel jídelnou do salonku. Seržant Hoffman stál rozkročen, ramena stažena a hlavu bojovně vpřed.

Skrčen v jedné židli, s narudlým obličejem a krvavě červenýma očima, seděl Karel Griffin. Hoffman mluvil, když Mason přinášel kávu.

„Takovým tónem jste o ní nemluvil, když jste přišel,“ řekl. „Byl jsem opilý,“ pravil Griffin.

Hoffman se mu upřeně díval do očí. „Někdy řekne člověk pravdu, když je opilý, a když je střízlivý, ukrývá své city,“ poznamenal.

Karel Griffin zvedl obočí s výrazem dobře podaného překvapení.

„Vskutku?“ otázal se. „Nikdy jsem to nepozoroval.“

Seržant Hoffman zaslechl za sebou Masona, otočil se a zašklebil se, když spatřil šálky kouřící kávy. „Výborně, Masone,“ pravil. „Přichází to velmi vhod. Vypijte jeden Griffine, a bude vám lépe.“

Griffin přikývl. „Vypadá to vábně, ale mně je již zcela dobře.“

Mason mu podal jeden šálek. „Víte něco o poslední vůli?“ otázal se náhle seržant.

„Raději bych na to ani neodpověděl, nebudete-li nic namítat,“ odvětil Griffin.

Hoffman si vzal jeden šálek. „Ale já budu namítat,“ poznamenal. „Přeji si, abyste na tuto otázku odpověděl.“

„Nu ano. Poslední vůle existuje,“ přiznal Griffin.

„Kde je?“

„Nevím.“

„Jak víte, že existuje?“

„Ukázal mně ji.“

„Odkázal všechen majetek své ženě?“

Griffin zavrtěl hlavou. „Myslím, že nic. Kromě pěti tisíc dolarů,“ dodal Griffin.

Seržant Hoffman zvedl obočí a krátce si hvízdl. „To pak vrhá na věc jiné světlo,“ pravil.

„Jiné světlo, na co?“ otázal se Griffin.

„Na celou situaci,“ řekl Hoffman. „Byla na něm prakticky úplně závislá, zvláště na délce jeho života. V okamžiku, kdy zemřel, byla tedy účinně vyřízena beze všeho.“

„Myslím, že spolu dobře nevycházeli,“ podal Griffin vysvětlení.

„To není podnět,“ namítl Hoffman. „Obvykle v každém takovém případě musíme hledat motiv.“ Mason se na něho zašklebil.

„Dáváte tím na srozuměnou, že Mrs. Belterová vypálila ránu, která zabila jejího manžela?“ otázal se, jako by ta celá věc byla k smíchu.

„Dělal jsem pouze obvyklé šetření, Masone, abych vypátral, kdo ho mohl zabít. V takových případech hledáme vždy motivy. Pokoušíme se zjistit kohokoliv, kdo by snad měl prospěch z jeho smrti.“

„V tom případě budu pak v podezření já,“ ozval se Griffin zcela střízlivě.

„Jak to myslíte?“ otázal se Hoffman.

„Podle znění závěti,“ řekl pomalu Griffin, „přechází všechno jmění bez výhrady na mne. Nevím, zda je to nějaké zvláštní tajemství. Myslím, že strýc Jiří cítil ke mně větší náklonnost než ke komukoliv jinému. To znamená, že mne měl vzhledem k své povaze raději, než mohl ve skutečnosti mít. Pochybuji, že by byl schopen mít ke komukoliv náklonnost.“

„Jak jste se k němu choval?“ tázal se ho Hoffman.

„Respektoval jsem vždy jeho myšlenky,“ odvětil Karel Griffin pečlivě volenými slovy, „a myslím, že jsem si osvojil něco z jeho povahy. Žil životem, který byl velmi osamělý, protože nesnášel vůbec vytáčky a pokrytectví druhých.“

„Proč ho to odsoudilo k osamělému životu?“ tázal se Hoffman.

Griffin pohnul sotva znatelně rameny. „Kdybyste měl jeho názory,“ pravil, „netázal byste se tak. Ten muž měl podivuhodnou rozumovou schopnost. Dovedl každého prohlédnout a odhalil každou přetvářku. Byl typem muže, který neměl nikdy přátel. Dovedl se tak důkladně postarat o sebe, že se nemusil na nikoho spoléhat, a proto neměl žádného důvodu, uzavřít nějaké přátelství. Měl sklony k bojovnosti. Bojoval se světem a se vším, co ho potkalo.“

„Nebojoval však zřejmě proti vám,“ řekl seržant.

„Ne, proti mně nebojoval, protože věděl, že se čerta starám o jeho peníze. Nezobal jsem mu z ruky a na druhé straně jsem si ho nevšímal. Řekl jsem mu vždy, co jsem myslil a hrál jsem s ním vždy otevřeně.“

Seržant Hoffman přivřel oči. „A kdo s ním nehrál otevřeně?“ otázal se.

„Proč? Co tím myslíte?“

„Řekl jste, že jste s ním nebyl na štíru, takže vás měl rád.“

„To je pravda.“

„A zdůraznil jste při tom užité zájmeno.“

„Tak jsem to nemyslil.“

„Hm. Pokud se týká jeho ženy. Neměl ji rád?“

„Nevím. O své ženě se mnou nikdy nehovořil.“

„Byla snad ona s ním na štíru?“ naléhal Hoffman.

„Jak to mohu vědět?“

Seržant Hoffman zíral upřeně na mladého muže. „Vy docela dobře víte, jak se zařídit,“ dumal, „a jestliže nebudete chtít mluvit, tak ani mluvit nebudete, to je na tom vše.“

„Ale já chci mluvit, seržante,“ protestoval Griffin. „Řeknu vám vše, co budu moci.“

Seržant Hoffman vzdychl a pravil: „Můžete mi přesně říci, kde jste byl, když se stala vražda?“

Griffin se zarděl. „Lituji, seržante, nemohu.“

„Proč?“ otázal se Hoffman.

„Protože jednak nevím, kdy se to stalo, a za druhé bych možná nevěděl, kde jsem byl. Byl jsem s jednou mladou dámou již zvečera, a když jsem ji opustil, stavil jsem se v několika svých místnostech. Když jsem vyrazil domů, měl jsem prázdnou pneumatiku a věděl jsem, že jsem příliš opilý, abych ji mohl vyměnit. Nemohl jsem objevit žádnou otevřenou garáž a pršelo, tak jsem se potýkal s vozem po cestě. Jistě to trvalo několik hodin.“

„Plášť byl rozedrán na kousky,“ poznamenal seržant Hoffman. „Mimochodem, věděl někdo jiný o závěti vašeho strýce? Viděl ji někdo jiný?“

„Oh, ano,“ odpověděl Griffin. „Můj právní zástupce ji viděl.“

„Vy jste měl také právního zástupce?“

„Ovšem. Proč bych ho nemohl mít?“

„Kdo je to?“ otázal se Hoffman.

„Arthur Atwood. Má kanceláře na Mutual Building.“

Seržant se obrátil na Masona. „Neznám ho. Vy ho znáte, Masone?“

„Ano. Setkal jsem se s ním jednou nebo dvakrát. Je to plešatý chlapík, který se specialisoval na případy osobního bezpráví. Říká se o něm, že své případy vyřídí vždy bez soudu a že vždy najde dobrý důkaz.“

„Jak se stalo, že jste viděl tu závěť v přítomnosti svého zástupce?“ naléhal Hoffman. „Není přece zvykem, aby někdo volal člověka, nejvíce obdařeného ve své závěti, i s jeho právním zástupcem, aby jim ukázal, jak je závěť sepsána.“

Griffin sevřel rty. „To je věc, na kterou se budete muset ptát mého zástupce. Já se do toho prostě nemohu pustit. Je to poněkud složitá záležitost a nerad bych o ní diskutoval.“

„Nu dobrá, zapomeňme na to. Ale teď pokračujte a řekněte mně, co se vlastně stalo?“ odsekl Hoffman.

„Co myslíte?“ otázal se Griffin.

Bill Hoffman se otočil tak, že stál proti mladému muži a shlížel na něho. Stál bojovně, s bradou vysunutou poněkud vpřed a jeho trpělivé oči byly náhle tvrdé. „Míním tím, Griffine,“ řekl pomalu a zlověstně, „že tak

to nemůžete dělat. Pokoušíte se někoho chránit, nebo snad být gentlemanem, nebo něco podobného. Tak nebudu spokojen. Buďto mně zde ihned řeknete, co víte, nebo vás vezmu do vazby jako hlavního svědka.“

Griffin zrudl v obličeji. „Není to trochu silné?“ protestoval.

„To je mně úplně lhostejno, zda je to silné,“ řekl Hoffman. „Stala se zde přece vražda a vy se pokoušíte hrát si na schovávanou. Tak a teď s pravdou ven! Co vše se tady řeklo a jak se stalo, že závěť byla předložena vám a vašemu právnímu zástupci?“

„Řeknu vám to jenom z donucení a s protestem,“ řekl neochotně Griffin.

„Ale ano. Jenom už začněte. Jak to bylo?“

„Nuže,“ pravil Griffin pomalu a se zjevnou nechutí, „dověděl jsem se důvěrně, že strýc Jiří nežil se svou manželkou v nejlepší shodě. Strýc Jiří se domníval, že ho chtěla žalovat o rozvod, jakmile by získala svědectví, které potřebovala. Abyste rozuměl, strýc Jiří měl se mnou nějaké obchodní jednání a jednou, když jsme u něho s Atwoodem projednávali nějaký obchod, vytasil se náhle s celou věcí. Zarazilo mne to a nechtěl jsem o tom dále hovořit, ale Atwood na to nahlížel čistě způsobem právníka.“

Karel Griffin se otočil k Perrymu Masonovi. „Myslím, že tomu rozumíte, pane. Domnívám se, že jste právník.“

Bill Hoffman se mu stále díval do očí. „Nevšímejte si ho. Pokračujte. Co dál?“

„Nu, strýc Jiří se prostě vyjádřil, že nežije se svou ženou ve shodě a pak zvedl arch papíru, který držel v ruce a který byl, jak se mně zdálo, popsán rukou, a otázal se Mr. Atwooda jako právníka, zda závěť, napsaná rukou osoby, která odkazuje, potřebuje podpis svědka. Pravil, že vyhotovil svou poslední vůli a že si myslí, že by proti ní mohla být vznesena žaloba, poněvadž nezanechal mnoho své ženě. Myslím, že se zmínil asi o pěti tisíci dolarech a řekl, že hlavní část jmění připadne mně.“

„Četl jste tu závěť?“ otázal se Hoffman.

„Ne přesně. Ne takovým způsobem, jak byste ji vzal vy a četl slovo za slovem. Pouze jsem do ní nahlédl a spatřil, že je psána rukou, a pak jsem slyšel to, co o ní říkal. Ale Atwood ji asi četl důkladněji.“

„Dobře, vypravujte dál,“ pravil seržant. „Co potom?“

„To bylo vše.“

„Ne, to nebylo vše,“ odporoval seržant. „Co dál?“

„Nu dobrá,“ pokrčil Griffin rameny. „Dále řekl něco ryze osobního. Nevěnoval jsem tomu pozornost.“

„Tak už si nehřejte na schovávanou!“ vybuchl Hoffman.

„Co řekl?“

„Řekl, že se chtěl pojistit, aby v případě, že se mu něco stane, jeho žena nemohla z toho těžit,“ vyhrkl Griffin, červenaje se. „Dále řekl, že jí nechce něco zanechat a tak vložit svůj osud do jejích rukou v případě, že by mohla dosáhnouti tučného sousta rozvodovým řízením. Nyní víte vše, co já. A myslím, že to nepatří k vašim prokletým zájmům. Říkám vám to s protestem a nelíbí se mně vaše stanovisko.“

„Vaše poznámky mně nevadí,“ řekl Hoffman. „Pro mne má platnost jenom vaše poznámka, kterou jste pronesl, když jste byl opilý, hned po tom, když jste slyšel o vraždě. Že…“

„Prosím, seržante,“ přerušil ho Griffin, zvedaje ruku. „Již se o tom nezmiňujte. Jestli jsem to řekl, tak si to nepamatuji a určitě jsem to tak nemyslil.“

„Snad jste to tak nemyslil,“ řekl Perry Mason, „ale určitě jste se pokoušel…“

„To je na vás podobné, Masone,“ obořil se na něho Hoffman. „To je moje věc. Vy jste zde nejvýš jako přísedící a můžete buďto mlčet nebo odejít.“

„Nemám z vás ani trochu strach, seržante,“ řekl Mason. „Jsem zde v domě Mrs. Belterové jako její právní zástupce a slyším zde člověka, který říká věci, poškozující její pověst, neznamenají-li něco horšího. Chci, aby byly buďto odůvodněny nebo odvolány.“

Trpělivý pohled Hoffmanových očí zcela zmizel. Rozmrzele se díval na Masona.

„Nu dobrá," řekl, „dovolávejte se svých práv, chcete-li. Nevím ale, jaké máte vysvětlení pro váš vztah k věci. Je to proklatě ošemetné, když policie přijde na místo vraždy a najde vás tam s nějakou ženou, klidně sedící a hovořící. A je to proklatě zábavné, když nějaká žena zjistí, že její manžel byl zavražděn a zavolá dříve svého zástupce a pak teprve policii."

„Vaše slova nemají účinku. Vy to víte," poznamenal rozhorleně Mason. „Jsem její přítel."

„Vypadá to tak," řekl suše Hoffman.

Mason se z široka rozkročil a napřímil páteř. „Nu, ať je mezi námi jasno," řekl. „Zastupuji Evu Belterovou. Neexistuje přece žádný důvod, aby mohla být špiněna. Mrtvý Jiří Belter pro ni neměl cenu té nejposlednější věci. To měl pro tohoto mladíka. Tento mládenec se přižene a počne hanobit mého klienta, ačkoliv má alibi, které by nikde nemohlo obstát."

Griffin prudce protestoval.

Mason se stále upřeně díval na seržanta Hoffmana. „Přece nemůžete usvědčit ženu spoustou prázdných řečí. K tomu je zapotřebí poroty. A porota ji nemůže usvědčit, dokud není rozumným způsobem dokázáno, že je vinna."

Veliký seržant se pátravě díval na Masona. „A vy, Masone, hledáte ten rozumný důvod?"

Mason ukázal prstem na Karla Griffina. „Abyste se tak příliš nevytahoval, mladíku," řekl. „Nemyslete, že budu němý a nevyužiji výhody, kterou mohu získat, zatáhnu-li vás a tu závěť do případu, dostane-li se můj klient před porotu."

„Vy se domníváte, že je vinen?" otázal se mírně seržant.

„Nejsem detektiv," řekl Mason. „Jsem právník. Vím, že porota nemůže nikoho odsoudit, dokud nezíská rozumný důkaz. A plánujete-li něco proti mému chráněnci, pak můj rozumný důkaz sedí zde na židli!"

Hoffman přikývl.

„Nu, to jsem očekával,“ řekl. „Neměl jsem vás nechat k věci čichnout. A teď můžete jít.“

„Již jdu,“ odsekl Mason.

X.

Byly již skoro tři hodiny ráno, když se Perry Mason konečně telefonicky dovolal Pavla Drakeho.

„Pavle," řekl mu. „Mám pro tebe další práci a je to rychlozboží. Máš k disposici více lidí, které bys na to mohl pustit?"

Pavlův hlas byl ospalý.

„Co je, chlape? Ještě nejsi spokojen?" řekl.

„Poslyš, vzbuď se a prober se. Mám věc, která musí být provedena rychle a musíš přitom být ještě rychlejší než policie."

„Co zas u čerta budu dělat?" otázal se Drake.

„Budeš, protože náhodou vím, že máš přístup k určitým záznamům. Zastupoval jsi firmu Merchants Protective Association, která měla dvojí záznamy o všech příručních zbraních, prodaných ve městě. Nu, a já potřebuji nalézt automatický Colt 32, číslo 127337. Policie se do toho zakousne jako obvykle až ráno a noviny to přinesou palcovým tiskem. Vědí, že je to důležité, ale neuvědomují si, že to spěchá. Po tobě chci jenom dostat to dříve, než policie. Proto je musím předejít."

„Co bylo s tou pistolí?" otázal se Drake.

„Nějaký muž střelen přímo do srdce," řekl Perry Mason.

Drake si hvízdl. „Je to ve spojitosti s ostatními věcmi, po kterých jdu?"

„Nemyslím," řekl Mason, „ale policie by se tak mohla domnívat. Musím získat takovou posici, abych ochránil svého klienta. Chci, abys mně dal informace a to dříve, než se je dozvím od policie."

„Dobrá," řekl Drake. „Kdy tě mohu zavolat?"

„Ty ne, já tě budu volat."

„Kdy?"

„Zavolám tě opět za hodinu."

„To asi nebudu ještě mít," protestoval Drake, „nebudu moci."

„Musíš," odporoval Mason. „V každém případě tě zavolám. Sbohem." A zavěsil sluchátko. Pak vytočil číslo sídla Harrisona Burkeho. Nikdo se neozval. Zavolal tedy číslo Delly Streetové a její ospalé „Hello" se ozvalo skoro hned.

„Zde Perry Mason, Dello," řekl. „Probuďte se a zažeňte ospalost s očí. Mám pro vás práci."

„Kolik je hodin?" otázala se.

„Asi tri nebo čtvrt na čtyři."

„Dobře. Co se stalo?"

„Již jste se probrala?"

„No, ovšem. Myslíte snad, že mluvím ze sna?"

„Neplácejte, je to vážné. Mohla byste se obléct a přijít teď do kanceláře? Zavolám taxi, aby bylo připraveno, až se obléknete."

„Již se oblékám. Mám dost času se trochu připravit, nebo se mám jenom obléct?"

„Raději se trochu připravte," řekl. „Ale ať vám to dlouho netrvá."

„To je hned," řekla a zavěsila.

Mason zatelefonoval ještě taxikářské společnosti, aby bylo posláno taxi k jejímu bytu. Pak opustil celou noc otevřenou lékárnu, ze které telefonoval, nasedl do vozu a rychle se rozejel ke své kanceláři.

Rozsvítil světla, stáhl rolety a počal měřiti kroky podlahu. Kráčel sem a tam, ruce složeny za zády, hlavu bojovně vpřed a poněkud nakloněn. Vypadal jako tygr, zavřený v kleci. Zdál se netrpělivý, ale byla to netrpělivost ovládaná. Bojovník, který byl zatlačen do rohu, divoký, který však přemýšlel, aby neudělal chybný krok. Ve dveřích zaharašil klíč a vešla Della Streetová.

„Dobrý den, šéfe," řekla. „Vy umíte držet hodiny."

Pokynul jí, aby vešla a posadila se.

„To je začátek rušného dne," pravil.

„Co se stalo?" otázala se znepokojenýma očima.

„Vražda."

„Zastupujeme právě nějakého klienta?" otázala se.

„Nevím, snad do toho budeme zataženi.“

„Zataženi?“

„Ano.“

„To je ta žena!“ řekla divoce.

Zavrtěl netrpělivě hlavou. „Přál bych si, Dello, abyste se zbavila těch myšlenek.“

„Je tomu tak,“ trvala na svém. „Věděla jsem, že s ní není vše v pořádku. Věděla jsem, že ta žena přinese nesnáze. Nikdy jsem jí nedůvěřovala.“

„Nu dobrá,“ řekl znaveně Mason. „Tak už na to zapomeňte a pamatujte si tyto instrukce. Nevím, co se stane a vy to snad povedete sama, přihodí-li se něco, pro co bych to nemohl táhnout dál.“

„Co tím myslíte?“ otázala se. „Že byste nemohl.“

„Toho si nevšímejte.“

„Ale já to chci vědět,“ řekla, oči rozšířeny obavami. „Vy jste v nebezpečí!“

Ignoroval její poznámku. „Ta žena k nám přišla jako Eva Griffinová. Pokusil jsem se ji sledovat a nebyl jsem schopen získat si jasno. Později jsem začal boj se Spicy Bits a pokusil jsem se vypátrat muže, stojícího v zákulisí toho plátku. Ukázalo se, že je to nějaký Belter, který bydlil na Elmwood Drive. Ráno se o tom dočtete v novinách. Vyhledal jsem ho, abych se na něj podíval a zjistil jsem, že to bude tvrdý oříšek. Když jsem tam byl, srazil jsem se s jeho manželkou. Nebyl to nikdo jiný než náš klient. Její pravé jméno je Eva Belterová.“

„Co se pokoušela udělat?“ otázala se Della Streetová. „Chtěla vás dostat do úzkých?“

„Ne,“ řekl Mason. „Byla sama v bryndě. Byla někde s jedním mužem a manžel jí přišel na stopu. Nevěděl však, kdo ta žena byla. Šel po onom muži. A chtěl jeho jméno uveřejnit v tom skandálním plátku, a tak mohla případně vyjít najevo i totožnost ženy, která tam byla s ním.“

„Kdo je ten muž?“ otázala se Della Streetová.

„Harrison Burke," řekl pomalu. Zvedla obočí a mlčela. Mason si zapálil cigaretu.

„Co o tom řekne Harrison Burke?" otázala se po chvíli.

Perry Mason učinil gesto svýma dlouhýma rukama. „To je ten chlapík, který se do toho vřadil penězi v obálce. Částkou, která přišla do kanceláře odpoledne po poslovi."

„Oh."

Několik minut bylo ticho. Oba přemýšleli.

„Nu," protáhla Della Streetová. „Pokračujte. Co se to mám vlastně dočíst v ranních novinách?"

Hovořil dál zcela monotonním hlasem. „Šel jsem spát a Eva Belterová mě zavolala někdy po půlnoci. Myslím, že bylo asi půl jedné. Pršelo jako z konve. Chtěla, abych přijel za ní k jedné lékárně. Řekla, že je ve velkých nesnázích. Jel jsem a pak mně řekla, že nějaký muž měl hádku s jejím manželem a zastřelil ho."

„Věděla, kdo byl ten muž?" otázala se tiše Della Streetová.

„Ne, nevěděla. Neviděla ho. Slyšela pouze jeho hlas."

„Znala ten hlas?"

„Myslí, že ano."

„Kdo myslí, že to byl?"

„Já."

Dívka se na něho klidně dívala, nezměnivši vůbec výraz očí

„A byl jste to vy?"

„Ne. Byl jsem doma. V posteli."

„Můžete to dokázat?" otázala se bezpřízvučně.

„Můj Bože," zvolal netrpělivě, „přece si nebudu opatřovat alibi do postele."

„Ta všivá, malá intrikánka! — Co se stalo potom?" otázala se již klidněji.

„Šli jsme tam a nalezli jejího manžela. Byl mrtev. Ležel tam automatický Colt 32. Mám jeho číslo. Jeden výstřel přímo do srdce. Právě se koupal a někdo ho zastřelil."

Oči Delly Streetové se rozšířily. „Ona vás tam přivedla dříve, než zavolala policii?“

„Právě tak,“ řekl Mason, „a policie to nemá ráda.“

Dívčin obličej byl bílý. Snažila se něco říci, ale pak si to raději rozmyslila a mlčela.

Perry Mason vzrušeně pokračoval: „Měl jsem výstup se seržantem Hoffmanem. Je tam totiž jeden synovec, který se mně nelíbí. Je v něm příliš mnoho gentlemanství. Domovnice něco tají a myslím, že její dcera lže. Bohužel jsem neměl příležitost mluvit s ostatními služebnými. Policie mne nechala dole, zatím co vyšetřovala nahoře. Ale měl jsem možnost se trochu porozhlédnout, než policie přišla.“

„Jak zlý byl váš výstup se seržantem Hoffmanem?“ otázala se.

„Dosti zlý, podle stavu věcí.“

„Myslíte, že musíte zmizet kvůli svému klientovi?“ otázala se s podezřele vlhkýma očima. „Co se stalo dál?“

„Nevím. Myslím, že domovnice něco poví. Ještě na ni zřejmě nějak tvrdě nenaléhali. Ale budou. Tuším, že něco ví. Nevím, co to je. Dokonce si nejsem jist, zda mně Eva Belterová vylíčila celou věc skutečně pravdivě.“

„Jestli tak udělala,“ řekla Della Streetová divoce, „tak to je po prvé od chvíle, co k nám přišla, že něco nezatajuje a nelže. A ten způsob, jakým vás do toho vtáhla. Ta kočka! Zabila bych ji!“

Mason mávl odmítavě rukou. „Nic si z toho nedělejte. Jsem v tom já.“

„Ví o té vraždě Harrison Burke?“ otázala se.

„Pokoušel jsem se mu telefonovat. Je pryč.“

„Hm, jaký vhodný čas si vybral k vycházce!“ zvolala.

„Skutečně,“ usmál se mdle Mason. Pozorovali se navzájem. Della se rychle nadýchla a impulsivně začala mluvit.

„Pohleďte,“ řekla, „dal jste se tou ženou zavést do pěkného postavení. S tím mužem, který byl zabit, jste se pohádal. Bojoval jste proti jeho listu, a když bojujete, neděláte to ohleduplně. Ta žena se pokusila vás

tam vtáhnout. Chtěla, abyste tam byl, až přijde policie. Chystá se vás obětovat teď, když to vypadá, že by snad její nádherné ruce měly být pošpiněny. A vy ji necháte v tom pokračovat?“

„Nikoliv, kdybych mohl,“ řekl. „Ale nechci tam jít zpět, dokud nebudu musit.“

Obličej Delly Streetové byl bílý, rty staženy do pevné linky. „Ona je…“ řekla a zamračila se.

„Ona je klient,“ namítl Perry Mason, „a dobře platí.“

„Dobře platí? Za co? Abyste ji zastupoval ve vyděračské záležitosti? Nebo snad za to, že budete zavřen pro vraždu?“ V očích měla slzy.

„Mr. Masone,“ řekla. „Nebuďte tak proklatě velkorysý. Držte se dál od té záležitosti a nechejte je, ať si to vyřídí a dělají, co chtějí. Dělejte jednoduše právního zástupce a k případu přistupte čistě jako právník.“

„Teď už je na to trochu pozdě, Dello. Nemyslíte?“ řekl shovívavě.

„Ne, není. Držte se stranou!“

Usmál se trpělivě. „Je to klient, Dello.“

„Nu dobře,“ řekla, „ale až před porotou. Můžete být v pozadí a dívat se, co se stane u soudu.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, Dello. Státní zástupce nečeká, až věc přijde před porotu. Jeho lidé jsou již na místě a hovoří se svědky a do úst Karla Griffina přivádějí slova, která se zítra stanou hlavními titulky všech listů a značně poškodí svědectví, než bude případ projednán soudně.“

Poznala marnost svých argumentů. „Myslíte, že tu ženu uvězní?“ otázala se.

„Nevím, co udělají,“ řekl.

„Našli motiv?“

„Ne, nenašli. Začali hledat něco obvyklého, ale protože se jim nic nehodilo, přestali. Ale když přijdou na tu druhou věc, budou mít motiv a podklad k rozkazu.“

„A přijdou na to?“

„Patrně.“

Della Streetová náhle vytřeštila oči. „Myslíte, že by to mohl být Harrison Burke? Ten muž, který tam byl, když padl výstřel?“

„Pokoušel jsem se volat Harrisona Burkeho telefonicky, ale nedovolal jsem se. Nu, a myslím, že on to není. Ale vy mu telefonujte stále. Zvoňte na něho každých deset minut, až se vám ozve buď on, nebo někdo jiný.“

„Ano,“ řekla.

„Také zavolejte Pavla Drakeho. Bude asi ve své kanceláři. Nebude-li tam, volejte to druhé číslo, které nám dal pro případ, že bychom ho nutně potřebovali. Právě pro mě také něco dělá.“

Náhle byla zase pouhou sekretářkou. „Ano, Mr. Masone,“ řekla a vešla do druhé kanceláře.

Perry Mason začal opět chodit po místnosti. Po několika málo minutách zazvonil jeho telefon.

Zvedl sluchátko.

„Pavel Drake,“ ozval se hlas Delly Streetové.

„Hello, Perry,“ pravil Drake.

„Máš něco?“ otázal se Mason.

„Ano. Měl jsem dobrý vítr v té věci s pistolí a mohu ti říci výsledek.“

„Je linka čistá? Neposlouchá někdo?“

„Ne,“ řekl Drake, „vše v pořádku.“

„All right, ven s tím,“ řekl Mason.

„Předpokládám, že tě vůbec nezajímá, kde byla ta pistole prodána, nebo kdo ji prodal,“ ujišťoval se Drake. „Chceš pouze jméno kupce.“

„To právě chci.“

„Dobrá. Ta pistole byla koupena mužem, jehož jméno je Pete Mitchell, který udal adresu 1322 West, ulice 69.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Vypátral jsi něco v té druhé záležitosti? O Franku Lockeovi totiž.“

„Ne. Nemohu dostat zprávu od své jižní filiálky. Šel jsem po jeho stopě zpět až do jednoho jižního státu. Byla to Georgia a tam se stopa ztratila. Vypadá to, jako by tam změnil jméno.“

„Ano,“ řekl Mason. „Tam měl tu nepříjemnost. Nu, a co dál? Vypátral jsi o něm něco více?“

„Podíval jsem se na to kotě ve Whelright hotelu,“ řekl Drake. „Jmenuje se Esther Lintenová. Bydlí tam, má pokoj 946 a platí měsíčně.“

„Co dělá? Víš to?“

„Myslím, že se baví s každým, s kým může. Až dosud jsme se o ni nemohli příliš zajímat, ale dej nám trochu času a mne nechej, abych se vyspal. Žádný chlap nemůže být všude a dělat beze spánku.“

„Na to si brzy zvykneš,“ řekl Mason s úšklebkem, „zvlášť, pracuješ-li na této věci. Zůstaň ještě několik okamžiků v kanceláři. Budu tě volat.“

„No dobře,“ vzdychl Drake a zavěsil.

Perry Mason vyšel do druhé místnosti. „Dello,“ pravil. „Pamatujete si, co všechno se dělalo v politice asi před dvěma roky? Nedělali jsme nějaký seznam některých článků?“

„Ano. Je tu seznam „Politické dopisy“. Nevěděla jsem, proč jste je schovával.“

„Abych měl přehled,“ řekl. „Najděte mně článek ‚Burke pro Congress-Club'. Je tam někde. A dejte se do toho rychle.“ Zakousla se do serie listů v přihrádkách, které stály na jedné straně pokoje.

Perry Mason seděl na rohu jejího stolu a pozoroval ji. Pouze oči ukazovaly usilovné soustředění mysli, které obepínalo celý tucet různých problémů složitého případu. Přišla za ním s listem. „Jste hbitá,“ řekl.

Tištěn ve sloupci, po pravé straně listu, byl seznam vicepresidentů z článku ‚Burke pro Congress-Club'. Bylo tam jemným tiskem zaneseno přes sto jmen.

Mason zamžoural a začal číst seznam. Pokaždé, když přečetl jedno jméno, zatrhl je nehtem svého palce. Patnácté bylo jméno P. J. Mitchell a udaná adresa vedle něho byla 1322 West, ulice 69.

Mason prudce složil list a zastrčil ho do kapsy. „Zavolejte zase Pavla Drakeho,“ řekl a vešel do své kanceláře. Přibouchl za sebou dveře.

Když se Pavel Drake ozval, řekl: „Poslyš, Pavle. Chci, abys pro mne něco udělal.“

„Už zase?“ protáhl Drake.

„Ano. Vždyť jsi ještě nezačal.“

„Dobře. Co je to?“

„Poslouchej,“ řekl Mason pomalu. „Chci, abys vzal vůz a jel k číslu 1322 West, ulice 69 a vzbudil Peteho Mitchella. Musíš to udělat opatrně, abys nevletěl do nějaké kaše. Musíš to provést jako nějaký dobromyslný, mnohomluvný detektiv. Netaž se Mitchella, dokud mu všechno nevyklopíš. Rozumíš? Řekni mu, že jsi detektiv. Že byl dnešní noci ve svém domě zavražděn nějaký Jiří Belter, a že máš zjištěno, že číslo pistole, která tu práci vykonala, se shoduje s číslem pistole, která mu, Mitchellovi, byla prodána. Řekni mu, že předpokládáš, že tu zbraň má a že jde určitě o nějaký omyl, pokud se toho čísla týká. Že bys rád věděl, mohl-li by prokázat, kde byl asi o půlnoci nebo něco později. Ptej se ho, zda tu pistoli má, nebo zda si pamatuje, co s ní udělal. Dříve však, než se ho na něco otážeš, musíš si být jist, že jsi mu všechno řekl.“

„Hm. Tak to mám ze sebe dělat idiota?“

„Ano. Buď takovým dobromyslným hlupákem se špatnou a málo bystrou pamětí.“

„Rozumím,“ řekl Drake. „Aby bylo jasno: musím to provést přesně tak?“

„Proveď to přesně tak, jak jsem ti řekl,“ pravil unaveně Mason.

Pak položil sluchátko. Uslyšel cvaknout kliku a vzhlédl. Do kanceláře vklouzla Della Streetová. Měla bledý obličej a široce rozevřené oči. Zavřela za sebou a zamířila přímo ke stolu.

„Je zde nějaký muž, který prý vás zná,“ řekla. „Jmenuje se Drumm a je to detektiv z policejního ředitelství.“

Dveře za ní se otevřely a Sidney Drumm vstrčil šklebící se obličej do škvíry. Jeho vybledlé oči se zdály zcela bez života a vypadal spíš jako zřízenec, který se právě sešplhal s nějaké stolíčky a ohlíží se po svědcích svého výkonu. „Omluvte mou vtíravost,“ pravil, „ale chtěl jsem s tebou, Perry, mluvit, než by sis mohl vše dobře rozmyslit.“

Mason se usmál. „Jsme už zvyklí ubožáckým mravům policistů," řekl.

„Nejsem strážník," protestoval Drumm. „Jsem přece detektiv. Strážníci mne nenávidí. Jsem špatně placený detektiv."

„Pojď dál a posaď se," vyzval ho Mason.

„Vy máte ale obdivuhodnou pracovní dobu," poznamenal Drumm. „Hledal jsem tě a spatřil jsem tu světlo v kanceláři."

„Myslím, že jsi nespatřil," opravil ho Mason. „Stáhl jsem totiž rolety."

„Nu dobrá," řekl Drumm, šklebě se. „Tak mě napadlo, že jsi asi zde, protože jsi takový hrozný dříč."

„To ano," řekl Mason. „Tvé plácání mne však nezajímá. Domnívám se, že je to služební návštěva."

„Zajisté," přisvědčil Drumm. „Stal jsem se zvědavým. Jsem ptáče, které se živí tím, že je zvědavé a musí svou zvědavost ukojit. Právě teď jsem zvědav na ono telefonní číslo. Přijdeš si ke mně a dáš mně trochu drobných, abys neprávem zvěděl nějaké soukromé číslo telefonní společnosti. Já s klidem vyrazím a číslo ti seženu, i adresu a ty mně za to velmi zdvořile poděkuješ. Pak se ukáže, že v tom domě sedíš s nějakou ženou a zavražděným chlapem. Otázka je: Souvisí to spolu?"

„A jaká je odpověď?" otázal se ironicky Mason.

„To ne," řekl Drumm, „nemohu spekulovat. Já jsem se tázal. Ty mně musíš dát odpověď."

„Odpověď zní, že jsem tam byl na žádost té ženy."

„To je zajímavé, že jsi znal manželku toho pána. Jeho jsi neznal," odporoval Drumm.

„Skutečně," řekl Mason sarkasticky. „To je ovšem ta nejhorší věc při provozování právnické praxe. Kolikrát přijde nějaká žena a ptá se tě na něco, zvláště je-li to náhodou nějaký domácí problém a nepřivede s sebou manžela, aby ses mohl podívat, jak vypadá. Dokonce jsem slyšel o dvou nebo třech případech, kdy ženy navštívily právníka a nechtěly, aby se

jejich manžel o tom vůbec dověděl. Ale to je ovšem pouze povídám a pomluva a nerad bych, abys mě proto vzal za slovo.“

Drumm se šklebil. „Nuže,“ pravil. „Řekl bys, že toto byl také případ takového druhu?“

„Neřekl bych nic,“ odvětil Mason.

Drumm se stále pošklebo val. Zvrátil hlavu vzad a zasněně se díval do stropu. „Je to zajímavý případ,“ řekl. „Žena přijde k právníkovi, který je znám svou schopností dostávat lidi z nepříjemností. Právník nezná soukromé telefonní číslo manžela. Právník začne pracovat na tom případě. Odkryje telefonní číslo. Pak zjistí manžela a zajde k němu. Je tam i žena. A manžel zavražděn.“

„Sidney, myslíš, že jsi něco vypátral?“ Masonův hlas zněl netrpělivě.

Drumm se znovu zašklebil. „Ať jsem proklet, vím-li to, Perry. Ale něco tuším.“

„Až něco zjistíš, tak mne o tom zprav, ano?“ posmíval se Mason.

Drumm povstal. „Oh,“ řekl, „to se dovíš dost rychle.“ Zašklebil se i na Dellu Streetovou.

„Domnívám se, že tvá poznámka byla pobídkou, abych šel.“

„Oh, jenom nespěchej. Víš přece, že sem chodíme do kanceláře o třech hodinách ráno čistě z toho důvodu, abychom přijímali známé, kteří mají chuť se pošetile vyptávat. Ve skutečnosti zde nemáme co dělat. Je to jenom osvojený zvyk, tak časně sem chodit.“

Drumm se vyčítavě zadíval na právníka. „Víš, Perry, kdybys mně vše řekl přímo, snad bych ti mohl trochu pomoci. Ale protože hodláš být tajnůstkářem, tak musím jít a trochu do toho strčit nos.“

„Jistě, to je zcela rozumné,“ přisvědčil Mason. „Je to tvoje záležitost. Ty máš své zaměstnám, a já je mám též.“

„To znamená, chápu-li to,“ řekl Drumm, „že chceš být úplně samostatný.“

„To znamená,“ přisvědčil Mason, „že si musíš vše vypátrat jinde.“

„Sbohem, Perry.“

„Buď zdráv, Sidney. Stav se opět někdy.“

„Neboj se, přijdu.“ Sidney Drumm zavřel za sebou dveře.

Dívka se impulsivně otočila k Perrymu Masonovi. Pokynul jí rukou, aby se obrátila zpět a řekl: „Podívejte se do přední kanceláře a přesvědčte se, zda skutečně odešel.“

Vykročila ke dveřím, ale než sáhla na kliku, dveře se otevřely. Sidney Drumm vstrčil opět hlavu do místnosti. Přeměřil je zrakem a zašklebil se.

„Nuže,“ pravil. „Tentokrát se nic nestalo. Dobrá, Perry, teď už jdu.“

„To je báječné,“ řekl Mason. „Sbohem.“

Drumm zavřel dveře a za okamžik nato se ozvalo cvaknutí kliky z přední kanceláře. To bylo asi kolem čtvrté hodiny ranní.

XI.

Perry Mason si nasadil klobouk a vklouzl do svrchníku, který byl stále ještě vlhký a vydával vůni mokré vlny.

„Jdu pryč a budu něco shánět," řekl Delle Streetové. „Dříve nebo později začnou zužovat kruh a pak se už nebudu moci pohnout. Musím udělat vše, dokud mám volné ruce. Vy zde seďte a držte tu pevnost. Nemohu vám říci, kde mne najdete, poněvadž se obávám, že mne budete volat. Ale občas vás zavolám a otáži se, zda je zde Mr. Mason. Řeknu vám, že mé jméno je Johnson, že jsem jeho starý přítel a budu se ptát, zda nezanechal nějaký vzkaz. Vy se můžete odvážit zpravit mne, co se děje, aniž byste se zmínila, kdo jsem."

„Myslíte, že budou mít obsazeny telefonní linky?"

„Snad. Nevím ještě přesně, kam až to povede."

„A hodlají na vás vydat zatykač?"

„Ne, ale budou chtít více se mne ptát."

Vzhlédla k němu s pohledem sympatie a úzkosti, mlčela však.

„Buďte opatrná," řekl a vyšel z kanceláře. Byla ještě tma, když vstoupil do předsíně hotelu Ripley a žádal pokoj s koupelnou. Zapsal se jménem Fred B. Johnson z Detroitu, a dostal pokoj 518, za který musil zaplatit předem, poněvadž neměl zavazadla.

Šel do pokoje, stáhl záclony, poručil si čtyři láhve ginu s ledem a od pikolíka si dal přinést čtvrtku čisté whisky. Pak se posadil do vycpané židle, nohy položil na čelo postele a kouřil. Dveře nebyly zavřeny.

Kouřil asi půl hodiny, zapaluje si jednu cigaretu od druhé, když se dveře otevřely. Vešla Eva Belterová. Bez zaklepání. Zavřela za sebou, zamkla a usmála se na něho. „Oh, jsem šťastna, že jste v pořádku přišel."

Perry Mason nepovstal. „Jste si jista, že jste nebyla sledována?" otázal se.

„Ne, nešli za mnou. Řekli mně, že mám být hlavním svědkem a že nesmím opustit město nebo podniknout cokoliv jiného, aniž bych se předem neporadila s policií. Řekněte mně, myslíte, že mne uvězní?“

„To záleží na tom.“

„Na čem?“

„Na mnoha věcech. Chci s vámi mluvit.“

„Dobře,“ řekla. „Našla jsem tu závěť.“

„Kde jste ji našla?“

„V jeho stole.“

„Co jste s ní udělala?“

„Přinesla jsem ji.“

„Prohlédneme si ji.“

„Je přesně toho znění, jak jsem si myslila,“ řekla. „Pouze v tom je rozdíl, že jsem nedostala tolik, kolik jsem očekávala. Myslila jsem, že mně přece jenom odkáže dost, abych mohla jet do Evropy, rozhlédnout se tam a … a znovu si něco zařídit.“

„Myslíte znovu dostat nějakého muže.“

„Nic takového jsem neřekla.“

„Nemluvil jsem o tom, co jste řekla. Říkal jsem, co jste si myslila,“ pravil Mason, stále užívaje onoho chladného, oddalujícího tónu hlasu.

V obličeji se jí objevila povýšenost. „Vlastně myslím, Mr. Masone, že rozhovor trochu zabočuje,“ řekla. „Zde je závěť.“

Zamyšleně se na ni zadíval. „Hodláte-li mě zatáhnout do případu vraždy,“ řekl, „tak raději nezkoušejte tu svou povýšenou taktiku. Není dost účinná.“

Pyšně se vzpřímila, pak se však zasmála. „Ovšem, že jsem si myslila, že dostanu jiného manžela,“ řekla. „Proč bych nemohla?“

„Nu dobrá, proč jste to tedy zapřela?“

„Nevím. Nemohu za to. Je něco ve mně, co mě varuje, aby se lidé něco o mně dověděli.“

„Míníte, že nenávidíte pravdu. Nejraději byste si vystavěla ochrannou hráz ze samé lži.“

Zarděla se. „To není od vás hezké," vydechla.

Aniž jí odpověděl, vztáhl paži a vzal jí arch papíru z ruky. Pomalu ho četl.

„Je to všechno jeho písmo?" otázal se.

„Ne, myslím, že není."

„Zdá se, že je to psáno jednou rukou."

„Domnívám se však, že to není jeho písmo."

Usmál se. „To vám nic nepomůže," řekl. „Váš manžel ukázal tu závěť Karlu Griffinovi a Arthuru Atwoodovi, Griffinovu advokátovi a řekl jim, že je to jeho závěť a že ji sám napsal."

Žena zavrtěla netrpělivě hlavou.

„Myslíte, že jim ukázal nějakou závěť a řekl, že ji psal sám? Nic však nemohlo Griffinovi zabránit, aby se jí zmocnil a nahradil ji jinou, padělanou."

Vzhlédl k ní v chladném úžasu.

„Poslyšte," pravil, „poněkud mnoho mluvíte. Víte, co tím říkáte?"

„Ovšem, že vím."

„Nu, je to nebezpečná obžaloba, nemáte-li něco, čím byste své tvrzení podložila."

„Nemohu je ničím podložit — až dosud," řekla zvolna.

„Nu, pak si nevymýšlejte taková obvinění."

Její hlas byl břitký nevolí. „Stále mně vyprávíte, že jste můj právní zástupce a že vám mám říci všechno. A když vám všechno řeknu, tak mne začnete plísnit."

„Oh, nemyslete už na to," řekl a podal jí zpět závěť. „Šetřte tu svou nevinnost až před porotu. A teď mně řekněte něco o závěti. Jak jste k ní přišla?"

„Byla v jeho pracovně," řekla pomalu. „Pokladna byla otevřena, vytáhla jsem z ní závěť a pak jsem ji zamkla."

„Víte, to není ani trochu potěšitelné," řekl jí.

„Nevěříte mně?"

„Ovšem že ne."

„Proč?“

„Protože policie má asi v onom pokoji nějakou stráž. V každém případě by to poznali, kdyby byla pokladna otevřená a obsah zkontrolován.“

Sklopila zrak. „Vzpomínáte si, jak jsme se tam vraceli?“ pravila zvolna. „Vy jste věnoval pozornost zavražděnému a koupacím potřebám.“

„Ano,“ řekl a přivřel oči.

„Nu a tehdy jsem ji vy táhla z pokladny. Byla otevřená. Hned jsem ji zamkla. Vy jste se zabýval mrtvým tělem.“

„U čerta!“ blýskl očima. „Věřím, že jste to udělala! Byla jste dost blízko stolu a pokladny. Proč jste to učinila? Proč jste mně neřekla, co jste chtěla provést?“

„Protože jsem chtěla vědět, zda je sepsána v můj prospěch nebo zda bych ji měla zničit. Myslíte, že bych ji měla zničit?“

„Ne,“ vybuchl v odpověď.

Několik minut byla zticha.

„Nuže?“ zdlouha se tázala. „Máte ještě něco?“

„Ano. Přesedněte si sem na postel tak, abych na vás viděl. Nu a teď bych rád něco věděl. Netázal jsem se na to, dokud s námi nemluvili inspektoři, poněvadž jsem se obával, že budete poplašena a něco vyzradíte. Chtěl jsem, abyste měla co nejvíce energie, když jste s nimi musila mluvit. Ale teď se situace změnila. Chci vědět přesně, jak se to vlastně stalo.“ Rozšířila oči a do výrazu tváře vložila vzezření umělé nevinnosti, kterou předstírala a pravila: „Řekla jsem vám již, jak se to stalo.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, neřekla.“

„Obviňujete mne, že lžu?“

Vzdychl. „Bože, vzdejte se už konečně toho povýšeného stanoviska a pohleďte událostem do očí!“

„Co vlastně chcete vědět?“

„Minulé noci jste měla na sobě své oblíbené šaty.“

„Co tím myslíte?“

„Víte, co tím myslím. Byla jste nastrojena do večerních šatů, měla jste atlasové botky a pavučinové punčochy k tanci.“

„Nu a?“

„A váš manžel se koupal.“

„Proč mně to říkáte?“

„Asi jste se neoblékala na přání svého manžela,“ řekl.

„Ovšem, že ne.“

„Oblékáte se tak každý večer?“

„Někdy.“

„Abych řekl pravdu. Byla jste tu noc pryč a vrátila jste se těsně před tím, než byl váš muž zavražděn. Není tomu tak?“

Zavrtěla rázně hlavou. Znovu se zatvářila povýšeně. „Ne,“ řekla. „Byla jsem celý večer doma.“

Perry Mason se na ni chladně a pátravě podíval. „Domovnice mně řekla, když jsem obstarával trochu kávy dole v kuchyni, že slyšela, jak vám vaše komorná říká, že někdo telefonoval o nějakých botách,“ zkusil si zalhat. Zřejmě bylo vidět, že Eva Belterová byla překvapena, ale usilovně se ovládla.

„Proč? Co se s nimi stalo?“ otázala se.

„Nejdříve mně řekněte, zda vaše komorná takový vzkaz vyřizovala.“

„Nu ano,“ řekla Eva Belterová jakoby mimochodem. „Myslím, že ano. Nejsem si však jista. Měla jsem tam nějaké boty, které jsem chtěla dostat a byla s nimi nějaká mrzutost Myslím, že Marie dostala o nich vzkaz a řekla mně, co to vlastně bylo. Běh událostí mně to však již všechno vypudil z hlavy.“

„Víte něco o tom, jak se věšejí lidé?“ otázal se náhle.

„Co tím myslíte?“ dožadovala se.

„Pro vraždu,“ pokračoval. „Obvykle se to odehrává ráno. Sejdou s nimi do cely smrti a přečtou jim ortel. Pak vám dají ruce dozadu a na záda vám řemenem připevní prkno tak, že se nemůžete ohnout. Pak vykročí špalírem k šibenici. Je tam třináct schodků, po kterých musíte vystoupit,

přejdete a postavíte se na můstek. Po jedné straně stojí vězeňští úředníci, kteří na všechno dohlížejí a kousek za můstkem jsou tři trestanci s ostrými noži. Pod rámem visí tři provazy. Kat vám hodí na krk smyčku a na hlavu černou kapuci a pak vám sváží nohy řemenem…“

Vykřikla.

„Nu ano. Přesně tak se vám to stane, neřeknete-li mně čistou pravdu.“

Její tvář byla bledá, rty bezbarvé a chvějící se a oči ztemněly strachem.

„Říkám v-v-v-vám pravdu,“ zakoktala. Zavrtěl hlavou. „Vy se musíte naučit být přímá a jednat otevřeně, chcete-li se z toho dostat. Vy víte a já to vím také, že ten vzkaz o botách byla jenom bouda. Byla to vaše smluvená značka, která znamenala, že Harrison Burke se chtěl s vámi sejít. Je to týž způsob, který jste mně doporučila, když jsem se s vámi chtěl dorozumět.“

Stále byla bledá a chvěla se. Němě přikývla hlavou.

„Nu a teď mně řekněte, co se vlastně stalo,“ pravil Mason. „Harrison Burke vám poslal vzkaz. Chtěl, abyste se s ním sešla. Řekla jste mu, že se s ním někde sejdete, oblékla jste se a šla pryč. Je to pravda?“

„Ne,“ řekla. „Přišel do domu.“

„Přišel — kam?“

„Je to tak,“ pokračovala. „Řekla jsem mu, aby to nečinil, ale přece přišel. Chtěl se mnou mluvit, ač jsem mu říkala, že nechci, že nemohu. Tak přišel k nám. Prozradil jste mu, že Jiří byl vlastníkem Spicy Bits. Zprvu tomu nevěřil. Pak ano. Chtěl mluvit s Jiřím. Myslil, že mu to může vysvětlit. Chtěl učinit vše, aby zabránil Spicy Bits, aby zahájil útok.“

„Věděla jste, že přijde?“ otázal se.

„Ne.“

Nastala chvíle ticha.

Pak řekla: „Jak jste se to dověděl?“

„Co?“

„Že používám kodu. O těch botách.“

„Oh, to mně řekl.“

„A pak vám řekla domovnice o tom vzkazu?“ otázala se. „Ráda bych věděla, zda to řekla též policii.“

Mason zavrtěl hlavou a usmál se.

„Ne,“ pravil. „Neprozradila nic. Ani policii, ani mně. To byla pouze malá lež, kterou jsem zkusil, abych vás donutil mluvit pravdu. Věděl jsem určitě, že jste minulé noci mluvila s Harrisonem Burkem a vím, že je to druh muže, který se jistě pokoušel domluvit se s vámi. Když se totiž o něco strachuje, musí mít někoho, kdo by jeho starosti sdílel s ním. Tak mne napadlo, že vám jistě vzkázal po komorné.“

Zdálo se, že je uražena. „Myslíte, že je to pěkný způsob jednám se mnou?“ otázala se. „Myslíte, že je to upřímné jednání?“

Zašklebil se. „Oh, jak sladce vypadáte, když tu tak sedíte a poučujete mne o přímém jednání!“

Rozzlobila se. „Nelíbí se mně to,“ řekla.

„To bych řekl, že ne. Toho bylo již přece dost, co se vám nelíbilo. Tak Harrison Burke přišel až k vám, že ano?“

„Ano,“ přisvědčila slabě.

„A co dál?“

„Trval na tom, že chce mluvit s Jiřím. Řekla jsem mu, že to bude sebevražda, dostane-li se k němu. Pravil, že se o mně ani slůvkem nezmíní. Domníval se, že bude-li moci vysvětlit Jiřímu okolnosti a slíbit mu, že je ochoten učinit vše, až bude zvolen, že Jiří zakáže Franku Lockeovi věc uveřejnit.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Konečně jsme někam dospěli. Chtěl mluvit s vaším manželem a vy jste ho před ním varovala. Bylo tomu tak?“

„Ano.“

„Proč jste mu bránila, aby to udělal?“

„Měla jsem strach, že se o mně zmíní,“ odvětila.

„A zmínil se?“

„Nevím…totiž ne, ne. Vůbec s Jiřím nemluvil. Pouze se mnou. Řekla jsem mu, že s ním nesmí mluvit. A pak odešel.“

Perry Mason se usmál pro sebe. „Na ten dodatek jste přišla příliš pozdě, mladá dámo. Tak vy nevíte, zda se o vás Jiřímu zmínil nebo ne, což?“

„Řekla jsem vám, že s ním nemluvil,“ odmítla zarputile. „Ano, ale ve skutečnosti s ním mluvil.“

„Jak to víte?“

„Protože jsem si o tom vytvořil jakousi theorii a chci ji sledovat. Napadla mne výborná myšlenka o tom, co se stalo.“

„Co se mělo stát?“

Zašklebil se na ni.

„Vy víte, co se přihodilo.“

„Ne, ne! Co to mělo být?“

Jeho hlas zněl klidně a zcela monotonně. „Hm, Harrison Burke šel nahoru a mluvil s vaším manželem,“ zabručel. „Jak dlouho byl nahoře?“

„Nevím. Ani ne patnáct minut.“

„To už zni lépe. A vy jste ho neviděla, když šel dolů?“

„Ne.“

„Výstřel padl, když byl Harrison Burke nahoře. A utíkal pak dolů a ven z domu, aniž vám něco řekl?“

„Ne,“ důrazně zavrtěla hlavou. „Harrison Burke odešel dříve, než byl můj muž zavražděn.“

„Jak dlouho před tím?“

„Nevím. Snad čtvrt hodiny. Snad víc. Nebo ani ne tak dlouho.“

„Mm. Víte, že Harrison Burke není k nalezení?“ řekl náhle.

„Co tím myslíte?“

„Přesně to, co jsem řekl: Není k nalezení. Neodpovídá na telefonická volání. Není doma.“

„Jak to víte?“

„Pokoušel jsem se mu telefonovat a poslal jsem tam detektivy.“

„Proč jste to udělal?“

„Poněvadž jsem věděl, že byl ve spojitosti s tím střílením.“

„Jak je to možné?“ otázala se překvapeně. „Nikdo kromě nás neví, že tam byl. A ovšem jsme to nikomu neřekli, protože by nám to jenom zhoršilo situaci. Odešel přece dříve, než přišel muž, který vystřelil.“

Perry Mason ji stále upřeně pozoroval. „Byla to jeho zbraň, která vystřelila,“ řekl zvolna.

Vytřeštila na něho oči.

„Co vás opravňuje k takovým slovům?“

„Ta pistole měla číslo,“ řekl. „To číslo je možno sledovat z továrny k velkoobchodníkovi, od něho k maloprodavači a od něho až k muži, který zbraň koupil. To byl nějaký Pete Mitchell, který bydlí v ulici 69, West 1322 a byl to důvěrný přítel Harrisona Burkeho. Policie vypátrá Mitchella a až ho bude mít, bude musit Mitchell vysvětlit, co udělal s pistolí. A on ji dal Burkemu.“

Sáhla si rukou na hrdlo.

„Jak je možno zbraň sledovat takovým způsobem?“

„Ovšem existují záznamy.“

„Věděla jsem, že jsme měli s tou zbraní něco učinit,“ řekla téměř hystericky.

„Ano a pak byste si sama dala hlavu do oprátky. Musíte na to také trochu myslit. Vaše vlastní postavení není záviděníhodné. Snažíte se zachránit Burkeho, budete-li moci ovšem. Já však chci dosáhnout toho, abyste ke mně byla trochu upřímná a řekla mně, zda to Burke udělal. A potom z toho Burkeho dostaneme, budeme-li moci. Nechci se však dostat do postavení, kdy celá věc bude hrozivá pro vás, zatím co vy se budete pokoušet chránit Burkeho.“

Počala se procházet, drtíc v prstech kapesník.

„Oh Bože! Oh Bože!“ zvolala několikrát za sebou.

„Nevím, zda se vám to již někdy přihodilo, ale je to trest za spoluvinu nebo za osnování zločinu,“ pravil Mason. „Teď se nikdo z nás nechce dostat do takového postavení. Co chceme udělat, je najít toho, kdo to provedl, a to dříve, než to zjistí policie. Nechtěl bych, aby tu vraždu navlékli na vás nebo snad na mne. Je-li vinen Burke, musíme ho nalézt a

donutit, aby se podrobil a dostal věc před porotu, než kancelář státního zástupce získá větší přehled. Hodlám podniknout kroky, abych umlčel Lockeho a zabránil uveřejněni vyděračského článku ve Spicy Bits.“

Udiveně na něho pohlédla a otázala se: „Jak to uděláte?“

Usmál se na ni. „V této hře jsem jediný člověk, který musí vědět všechno,“ pravil. „Čím méně víte vy, tím menší máte možnost to vyžvanit.“

„Můžete mně důvěřovat. Dovedu mlčet.“

„Jste dobrá lhářka,“ řekl rozhodně, „myslíte-li to. Ale tentokrát nebudete moci lhát, poněvadž nebudete vědět, co se dělá.“

„Ale Burke to neudělal,“ odporovala. Zamračil se na ni.

„To je právě důvod, pro který jsem s vámi chtěl mluvit.

Neudělal-li to Burke, kdo to tedy udělal?“

„Řekla jsem vám, že nějaký muž měl hádku s mým chotěm.

Nevím, kdo to byl. Myslila jsem, že jste to byl vy. Znělo to jako váš hlas.“

Povstal a zrudl v obličeji.

„Poslouchejte,“ řekl. „Budete-li si chtít dále se mnou zahrávat, hodím vás přes palubu. Již jste to zkusila jednou. To stačí.“

„N-n-n-nemohu za to,“ začala křičet a vzlykat. „Ptal jste se mne. A nikdo nás neposlouchá. Řekla jsem v-v-vám, kdo to byl. Slyšela jsem v-v-váš h-h-hlas. N-n-neřeknu to p-policii, i kdyby mne mučili!“

Vzal ji za ramena a přitlačil na postel. Strhl jí ruce s tváře a ostře se jí zahleděl do očí. Nebylo v nich ani stopy po slzách. „Vy jste neslyšela můj hlas, protože jsem tam vůbec nebyl. A přestaňte s tím usmrkaným výstupem — snad nemáte cibuli v kapesníku!“

„Pak to byl někdo, jehož hlas zněl jako váš,“ odporovala.

Zachmuřil se. „Milujete Burkeho?“ otázal se. „Pokoušíte se mne přivést do takového postavení, abyste mne mohla obětovat v případě, že bych ho nemohl zachránit?“

„Ne. Chtěl jste, abych vám řekla pravdu. Říkám ji.“

„Jsem v pokušení upustit od toho nechat vás v tom,“ hrozil.

„Pak bych ovšem musila říci policii, čí to byl hlas, který jsem slyšela v pokoji," řekla vzdorně.

„To je tedy účelem vaší malé hry, což?"

„Nehraji žádnou hru. Mluvím pravdu," Její hlas zněl sladce a příjemně, ale do očí mu nepohlédla.

Mason vzdychl. „Ještě nikdy jsem se nevzdal klienta, ať byl vinen nebo ne," řekl. „Marně si vzpomínám. Ale Bože! Mám silné pokušení toho s vámi nechat."

Seděla na posteli a otočila si kapesník kolem prstů. Za okamžik se znovu ozval. „Když jsem se vracel domů s kopce, odjížděje z vašeho domu, zastavil jsem se v lékárně, odkud jste mne volala, abych se na něco otázal zřízence. Pozoroval vás, když jste vešla do telefonní budky, což je samozřejmé. Žena ve večerních šatech s mužským kabátem na sobě, úplně promočená, která jde do telefonní kabiny po celou noc otevřené lékárny po půlnoci, přirozeně upoutá pozornost. Nu, a ten zřízenec mně řekl, že jste volala dvě telefonní čísla."

Udiveně vzhlédla, neřekla však ani půl slova. „Koho jste volala kromě mne?"

„Nikoho," řekla. „Zřízenec se mýlí."

Perry Mason si narazil klobouk hluboko do čela. Otočil se k Evě Belterové a prudce řekl: „Chci vás z toho nějak dostat. Nevím ještě jak. Ale zamýšlím to. Pomoz vám však Bůh, bude vás to stát pěkné peníze!"

Trhnutím otevřel dveře, vyšel do předsíně a přibouchl je za sebou. První odraz svítání barvil východní oblohu.

XII.

První paprsky časného ranního slunce zlatily vrcholky budov, když se Perry Mason dozvonil na domovnici Harrisona Burkeho.

Bylo jí asi padesát sedm nebo padesát osm let, byla velmi silná a plná zlosti. Oči jí jiskřily nepřátelstvím. „Po tom mně nic není, kdo jste," řekla divoce. „Pravím vám, že zde není. Nevím, kde je. Byl pryč asi do půlnoci, pak byl volán k telefonu a odešel znovu. A potom telefon zvonil celou noc. Neodpovídala jsem, protože jsem věděla, že zde není a vždy mně vychladnou nohy, když v noci vstávám. A kašlu vám na to, abych byla buzena v tak časných hodinách!"

„Za jak dlouho po příchodu byl volán?"

„Nebylo to dlouho, zajímá-li vás to skutečně."

„Domníváte se, že to volání očekával?"

„Jak to mohu vědět? Vzbudil mne, když přišel. Slyšela jsem, jak otevřel a zamkl dveře. Pokoušela jsem se usnout, když jsem zaslechla zvonění telefonu a jeho hlas. Pak jsem slyšela, jak běžel nahoru do své ložnice. Myslila jsem, že jde spát, ale teď se domnívám, že si hodil do kufru nějaké věci, protože kufr je pryč. Slyšela jsem ho seběhnout dolů a bouchnout domovními dveřmi."

„To je myslím vše," řekl Mason.

„Na to můžete vzít jed, že je to vše," řekla a práskla dveřmi. Mason usedl do vozu. Zastavil u jednoho hotelu, aby zavolal svou kancelář.

Když uslyšel hlas Delly Streetové, pravil. „Je tam Mr. Mason?"

„Ne, není," zněla odpověď. „Kdo volá?"

„Zde je jeden jeho přítel, Fred B. Johnson. Potřeboval bych s ním nutně mluvit."

„Nemohu vám říci, kde je," promluvila velmi rychle, „ale očekávám, že brzy přijde. Je zde několik lidí, kteří ho hledají a jeden z nich, nějaký Mr. Pavel Drake má s ním, tuším, schůzku. Tak myslím, že přijde brzy."

„Nu dobrá," poznamenal Mason mimochodem. „Budu volat znovu."

„Necháte mně pro něho nějaký vzkaz?“ otázala se.

„Ne. Pouze to, že budu volat znovu.“ A zavěsil. Pak vytočil číslo Drakeovy detektivní kanceláře a spojil se s Pavlem Drakem.

„Moc nehulákej, Pavle. Může to někdo slyšet a mám tušení, že mnoho lidí by se mne rádo na něco dotázalo a já bych jim právě teď nerad odpovídal. Víš, kdo volá.“

„Ano,“ odpověděl Drake. „Mám pro tebe zajímavé sousto.“

„Tak ven s tím.“

„Zajel jsem k domu toho chlapíka. Toho, na West 69, a objevil jsem něco zajímavého.“

„Vypravuj,“ pobídl ho Mason.

„Ten ptáček byl někým telefonicky volán krátce po půlnoci a řekl své ženě, že je volán z města za důležitou záležitostí. Zdál prý se hodně poděšen. Hodil si nějaké věci do kufru a asi o tři čtvrti na jednu pro něho přijelo auto, do kterého nasedl a odjel. Řekl své ženě, že jí nějak dá vědět, kde bude. Dnešního jitra obdržela telegram tohoto znění: ‚Vše v pořádku. Nestarej se. Libám Tě.' A to je vše, co ví. Přirozeně měla trochu strach.“

„To je dobré,“ řekl Mason.

„Může to pro tebe něco znamenat?“ tázal se Drake.

„Myslím, že ano. Musím o tom ještě trochu přemýšlet. Máš něco nového o Lockeovi?“

Drakeův hlas byl plný živosti. „Až dosud jsem nevypátral, co jsi chtěl. Ale myslím, že jsem tomu na stopě. Pamatuješ se na to kotě z Wheelright hotelu, Evu Lintenovou?“

„Co je s ní?“

„Nu, je to po čertech zajímavé. Přišla z Georgie.“

Mason hvízdl.

„To není vše,“ pokračoval Drake. „Dostává pravidelnou podporu od Lockeho. Proplácí jí každých čtrnáct dní šek, který není však přímo od něho. Je proplácen ze zvláštního konta, které mají Spicy Bits v jedné bance na jihu města. Pokusili jsme se přimět pokladníka z hotelu, aby

mluvil. To kotě si dávalo proplácet šeky pravidelně jeho prostřednictvím.“

„Můžeš ji sledovat zpět do Georgie a zjistit, do čeho tam byla zamíchána?“ otázal se Mason. „Snad změnila jméno.“

„Na tom právě pracujeme,“ řekl Drake. „Hodil jsem na to jižní filiálku. Poručil jsem jim, aby mně poslali telegram hned, jakmile zjistí něco určitého a aby nečekali, až to celé ukončí, ale aby podávali postupné zprávy.“

„To je správné,“ pravil Mason. „Můžeš mně říci, kde byl Frank Locke poslední noci?“

„Každý jeho krok. Měl jsem tam u něho jednoho muže, který se na něho přilepil celý večer. Chceš úplnou zprávu?“

„Ano. A to hned.“

„Kam ji mám poslat?“

„Zajisti se, aby tvůj posel nebyl sledován a aby to byl spolehlivý člověk. Pošli ho s tím do hotelu Ripley, ať to nechá u vrátného pro Mr. Johnsona z Detroitu.“

„Dobře,“ řekl Drake. „Udržuj se mnou spojení. Možná, že tě budu potřebovat.“

„Ano,“ souhlasil Mason a zavěsil sluchátko. Zajel do hotelu Ripley a ptal se u vrátného, zda tam není něco pro Mr. Johnsona. Když byl zpraven, že nikoliv, vystoupil nahoru k pokoji 518 a zkusil dveře. Bylo odemčeno. Vkročil dovnitř.

Eva Belterová seděla na okraji postele a kouřila. Před ní na stolečku u postele stála veliká baňatá sklenice a láhev s whisky. Byla z třetiny prázdná.

Ve vypolštářované židli seděl veliký muž s neklidnýma očima a nepříjemného zevnějšku.

„Jsem šťastna, že jste přišel,“ ozvala se Eva Belterová. „Nechtěl jste mně věřit, tak jsem vám přivedla svědka.“

„Proč?“ otázal se Mason. Hleděl na velikého muže, který povstal se židle a pozdravil ho rozpačitým pohledem.

„Dokáži vám, že ta závěť je padělek," řekla. „To je Mr. Dagett. Je to pokladník banky, prostřednictvím které Jiří vyřizoval všechny své obchody. Ví toho hodně o soukromých záležitostech Jiřího. Říká, že to není jeho písmo."

Dagett se uklonil a usmál. „Jste Mr. Mason, advokát?" otázal se. „Těší mne, že vás poznávám." Nabídl ruku ke stisku.

Mason se zeširoka rozkročil a pohlédl do nepříjemných očí velikána.

„Nestarám se o to, kdo jste. Stejně vás má nějak v hrsti, protože jinak byste zde v tuto ranní dobu neseděl. Možná, že jste volal její komornou a vzkázal zase něco o klobouku nebo podobně. To mne, u čerta, nezajímá. Co nyní potřebuji, to jsou přímá fakta. Nestarám se o to, co si ona přeje, abyste řekl. Říkám vám, že jí poskytujete velkou pomoc, jste-li jí k disposici. Je ta věc podložena?"

Bankéřův obličej změnil barvu. Vykročil na půl cesty k právníkovi, pak stanul, zhluboka vydechl a pravil: „Myslíte tu závěť?"

„Ano, právě to."

„To je," řekl Dagett. „Studoval jsem ji pečlivě. Je to padělek. A hodné pozoru na ní je, že při tom všem není dobrým padělkem. Podíváte-li se na ni zblízka, uvidíte, že charakter rukopisu se jednou nebo dvakrát mění. Vypadá to, jako by se někdo pokoušel vyhotovit padělek narychlo a při práci se unavil."

„Ukažte mi to," vydechl Mason.

Eva Belterová mu podala list papíru. „Co byste řekl druhé sklenici, Charlie?" otázala se bankéře a zasmála se. Dagett zavrtěl prudce hlavou. „Ne!" pravil mohutně. Mason studoval pečlivě písmo. Jeho oči se zúžily. „U čerta!" zvolal. „Máte pravdu!"

„O tom není pochyb," řekl mu Dagett.

Mason se k němu prudce obrátil. „Jste ochoten jít k přelíčení a svědčit?" otázal se.

„Chraň Bůh, ne! Vždyť mne ani nepotřebujete. Je to zcela jasné."

Perry Mason na něho pohlédl. „Dobrá," řekl, „to je vše."

Dagett vykročil ke dveřím, rozevřel je a rychle vyšel z pokoje.

Mason upřel zrak na Evu Belterovou. „Poslyšte," pravil. „Řekl jsem vám, že se zde můžete se mnou kdykoliv setkat, abychom si o věci pohovořili, ale nepřeji si, abyste zde stále trčela. Neuvědomujete si, do jakého postavení bychom se dostali, kdyby nás zde objevili v jednom pokoji v tuto ranní dobu?"

Pokrčila rameny. „Musíme něco riskovat," řekla, „a pak jsem chtěla, abyste si promluvil s Mr. Dagettem."

„Jak jste ho sehnala?"

„Zatelefonovala jsem mu a řekla jsem mu, aby sem přišel, že je to důležité. A od vás to nebylo hezké, to vše, co jste mu řekl. Bylo to ubohé."

Pak se potichu zasmála. Účinkem alkoholu.

„Znáte se s ním asi velmi dobře," pravil.

„Co tím myslíte?"

„Víte proklatě dobře, co tím myslím! Nazývala jste ho Charlie!"

„Ano. Je to jeho křestní jméno. Je to právě tak můj přítel jako Jiřího."

„Rozumím," řekl Mason. Šel k telefonu a zavolal svou kancelář. „Mr. Johnson," pravil. „Přišel již Mr. Mason?"

„Ne," odpověděla Della Streetová. „Nevrátil se. Obávám se, že bude hrozně zaměstnán, až přijde, Mr. Johnsone. Minulé noci se něco stalo. Nevím přesně, co to bylo. Snad nějaký případ vraždy, a Mr. Mason zastupuje jednoho z hlavních svědků. Bylo zde již několik zpravodajů, kteří se pokoušeli dostat se k němu, a je zde někdo, kdo na něho stále čeká v přední kanceláři. Myslím, že je to detektiv od policie. Obávám se, počítáte-li se schůzkou s Mr. Masonem zde v kanceláři dnes odpoledne, že budete asi zklamán."

„Ach, to je zlé," řekl Mason. „Potřebuji nadiktovat několik stránek, o kterých vím, že by je Mr. Mason velmi rád viděl a snad též podepsal. Rád bych věděl, mohla-li byste mně někoho doporučit, kdo by je stenografoval."

„Myslím, že bych to mohla udělat sama," řekla.

„Ale jak se zbavíte všech těch lidí, kteří se tam potloukají?"

„To nechejte na mně," pravila.

„Jsem v hotelu Ripley.“

„Dobrá,“ řekla a zavěsila. Mason se rozmrzele zadíval na Evu Belterovou. „Nu,“ pravil. „Dokud jste zde a již jsme dost riskovali, zůstaňte zde ještě chvíli.“

„Přihodilo se něco?“

„Chci vypracovat žádost o správní spisy,“ řekl. „To je donutí, aby ukázali barvu a dali tu závěť soudně přezkoumat; a pak vypracujeme žalobu proti soudnímu přezkoumání závěti a podáme žádost, aby vám byla udělena funkce zvláštní správkyně.“

„A co to má vše znamenat?“

„To znamená, že se teď dostanete do sedla a že vás tam udržíme, ať již udělají cokoliv.“

„Co z toho bude?“ tázala se. „Jsem-li tak účinně vyděděna, musím prokázat, že závěť je padělkem a stejně nemohu nic dostat, až po stání poroty a vynesení rozsudku, není-liž pravda?“

„Myslím správu nemovitostí, na příklad Spicy Bits,“ řekl Mason.

„Oh, rozumím!“ vydechla.

Mason pokračoval: „Ty papíry nadiktujeme naráz a dám je své sekretářce tak, že je bude moci také naráz vyplnit. Vy musíte tu závěť dát zpět. Budou mít možná stráž v oné místnosti, takže ji nebudete moci vrátit tam, kde jste ji vzala, ale můžete ji uschovat kdekoliv v domě.“ Znovu se usmála. „To také nemohu udělat,“ řekla. „Musíte se chopit nejmenší možnosti. Proč jste tu závěť vytáhla, to nepochopím. Kdyby vás s ní chytili, bylo by to vážné.“

„Nestarejte se,“ řekla mu, „nechci být chycena. Vy jste ještě nikdy nevyužil příležitosti, není-liž pravda?“

„Můj Bože,“ řekl. „Chopil jsem se pěkné příležitosti, když jsem se zamíchal do vašeho případu. Vy jste horší než dynamit“

Svůdně se na něho usmála. „Myslíte?“ otázala se. „Znám několik mužů, kterým se takové ženy líbí.“

Pohlédl na ni rozmrzele. „Už dostáváte opici,“ řekl jí. „Dejte pryč tu whisky.“

„Oh, mluvíte jako manžel.“

Vykročila, uchopila láhev, vtlačila zpět zátku, postavila láhev do zásuvky sekretáře, kterou zamkla a dala klíč do jeho kapsy.

„Bylo to hezké?“ otázala se.

„Úžasné,“ zabručel.

Ozval se zvonek telefonu. Mason uchopil sluchátko. Vrátný mu oznamoval, že právě přišel posel s nějakým balíčkem, určeným pro něho.

Mason řekl, aby ho poslal nahoru a zavěsil. Když zaklepal poslíček na dveře, stál Mason u kliky. Pootevřel, dal mu zpropitné a vzal obálku. Byla to zpráva detektivní kanceláře, obsahující činnost Franka Lockeho z předešlého večera.

„Co je to?“ otázala se Eva Belterová.

Zavrtěl hlavou, přikročil k oknu, otevřel obálku a začal číst strojem psanou zprávu.

Byla prostá. Locke se stavil na jednom ze svých oblíbených míst, pak šel k holiči, dal se oholit a poručil si masáž, šel do hotelu Wheelright, do pokoje 946, zůstal tam pět až deset minut a pak šel na večeři s Esther Lintenovou. Bavili se a tančili až do jedenácté hodiny a pak šli zpět do pokoje ve Wheelright hotelu. Pikolík přinesl láhev ginu a led a Locke tam zůstal až do tři čtvrti na jednu, kdy odešel. Mason zastrčil zprávu do kapsy a začal bubnovat konečky prstů do okenního rámu.

„Znervosňujete mě,“ řekla Eva Belterová. „Chci vědět, co se děje.“

„Řekl jsem vám přece, co uděláme.“

„Jaké to byly papíry?“

„Nějaká obchodní věc.“

„Jaká?“

Smál se jí. „Musím vám vyprávěti záležitosti všech svých klientů jenom proto, že pro vás náhodou pracuji?“

„Myslím, že jste strašný,“ zamračila se na něho. Pokrčil rameny a pokračoval v bubnování na okenní rám.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Vstupte!“ zvolal.

Dveře se otevřely a vstoupila Della Streetová. Ztuhla, když spatřila Evu Belterovou na posteli.

„Vše je v pořádku, Dello," řekl Mason. „Musím mít připraveny nějaké papíry pro každý případ, který by mohl nastat. Musíme sestavit žádost o správní spisy pro žalobu na soudní přezkoušení závěti a pro žádost o zvláštní administrativní spisy, pak žádost o jmenování Mrs. Belterové zvláštní správkyní. Pak musíme sestavit zvláštní administrativní seznam s kopiemi na potvrzení a rozeslání jednotlivým stranám."

„Přejete si je teď diktovat?" otázala se chladně Della Streetová.

„Ano. A objednám nějakou snídani."

Šel k telefonu, zazvonil na pokojskou a objednal tři snídaně. Della Streetová se dívala na Evu Belterovou. „lituji," pravila jí, „budu potřebovat ten stůl."

Eva Belterová zvedla obočí a vzala svou sklenici se stolu s gestem ženy, která se odvrací, když potká žebráka na ulici. Mason odstranil sklenici ginu a láhev s ledem, utřel povrch stolu mokrým ubrusem a posadil se před Dellu Streetovou. Přitáhla si křeslo, zkřížila nohy, položila poznámkový blok na stůl a přiostřila tužku.

Perry Mason diktoval rychle asi dvacet minut. Ke konci té doby byla donesena snídaně. Všichni tři jedli s chutí a mlčky. Eva Belterová se pokoušela činit dojem paní, která snídá se sluhy.

Když posnídali, Mason odklidil nádobí a pokračoval v diktátě. O půl deváté skončil.

„Teď jděte do kanceláře a opište to," řekl Delle. „A připravte je všechny k podpisu. Nedopusťte však, aby někdo zahlédl, co děláte. Měla byste raději zamknout dveře od vnější kanceláře. Pro žádosti můžete užít tištěných forem."

„Ano," řekla. „Ještě bych však s vámi ráda mluvila chvíli o samotě." Eva Belterová ohrnula nos.

„Ona nám nebude vadit," řekl Mason. „Již stejně odchází."

„Oh ne, neodcházím," protestovala Eva Belterová.

„Jděte," poručil jí Mason. „Jděte ihned. Musil jsem vás zde mít, abych dostal informace, které jsem potřeboval. Teď půjdete a dáte závěť zpět do domu. Pak přijdete odpoledne ke mně do kanceláře a podepíšete všechny ty papíry. A současně budete muset být obezřelá. Reportéři vás zasypou otázkami. Objeví vás již někde na cestě. Musíte využít svého půvabu a předstírat, že jste hluboce zasažena a sklíčena neštěstím, které vás potkalo. Musíte předstírat neschopnost, poskytnout jakýkoliv souvislý interview a musíte je obelhat svým zármutkem. Vždy, když vás někdo potká a namíří na vás fotoaparát, snažte se mu ukázat své hezké nohy a změňte se v slzavé údolí. Rozumíte?"

„Jste hrubý," řekla chladně.

„Jsem pro efekt," opravil ji. „Jaký to má, u čerta, význam, když se snažíte mne stále balamutit a víte, že to nejde."

Povýšeně si nasadila klobouk, oblékla si kabát a zamířila ke dveřím.

„Teď, když jste ke mně bezohledný, tak se mně vlastně líbíte," řekla mu. „Musíte pokračovat a všechno to rozbít." Držel klidně dveře otevřeny, uklonil se, když vycházela a pak za ní přibouchl.

Přikročil těsně k Delle Streetové a pravil: „Co je, Dello?"

Vylovila z cípu přední části svých šatů obálku.

„To přinesl nějaký posel."

„Co je to?"

„Peníze."

Otevřel obálku. Byly v ní stodolarové cestovní šeky. Dvě knížky, každá na tisíc dolarů. Všechny šeky byly podepsány Harrisonem Burkem a patřičně označeny. Jméno příjemce bylo vynecháno. K šekům byl přiložen lístek, spěšně načmáraný tužkou. Mason jej rozevřel a četl:

„Myslím, že pro mne bude lépe, když se chvíli budu držet stranou. Pokračujte a dostaňte mne z toho. Ať se stane cokoliv!" Lístek byl podepsán písmeny „H. B.".

Mason předal knížky Delle Streetové.

„Obchod se slibně rozvíjí," řekl. „Buďte opatrná, až si je budete dávat proplácet." Přikývla.

„Řekněte mně, co se stalo? Do čeho vás zatáhla?“

„Nezatáhla mne do ničeho. Kromě dvou náručí dobrých honorářů. Až to skončím, zaplatí mně ještě pěkné peníze!“

„Ale,“ odporovala Della, „zatáhla vás také do toho případu vraždy. Slyšela jsem jednoho novináře dnes ráno. Že vás tam přivedla dříve než policii a že nastrčila vše tak, že vás do toho může kdykoliv zaplést. Proč se domníváte, že neřekne policii, že vy jste ten muž, který byl v pokoji, když byla vypálena rána?“

Mason učinil unavený pohyb. „Nemyslím,“ řekl. „Tuším, že to udělá dříve nebo později.“

„Hodláte se tím dále zabývat?“

Začal jí netrpělivě vysvětlovat. „Když chcete zastupovat klienty, Dello, nemůžete si je volit. Musíte je brát tak, jak přijdou. V té hře je jenom jedno pravidlo. Ujmete-li se jich, musíte jim dát vše, co můžete.“

Pokrčila nos. „To ale neznamená, že jí musíte dovolit, aby vás obžalovala z vraždy jenom proto, aby zachránila svého milence.“

„Nějak jste zmoudřela,“ poznamenal Mason. „Kdo o tom s vámi mluvil?“

„Jeden ze zpravodajů. Já jsem však nemluvila. Pouze jsem poslouchala.“

Usmál se na ni. „Teď už utíkejte a udělejte ty věci. O mne se nestarejte. Mám co dělat. Vždy, když sem půjdete, dejte dobrý pozor, abyste nebyla sledována.“

„Tentokrát to bylo naposledy, kdy jsem se odvážila pokusit se o to. Byla to hrozná doba, než jsem se dostala ven. Pokusili se mne sledovat. Užila jsem téže lsti jako Mrs. Belterová, když přišla po prvé do naší kanceláře. Prošla jsem totiž oblékárnou. To vždy pomůže zbavit se muže, který sleduje nějakou ženu a ta zajde do domu nějaké instituce pro ženy. Ti však na to naletí jenom jednou, po druhé už ne.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Já jsem se skrýval téměř tak dlouho, jak to bylo jen možné. Myslím, že dnes mne už vypátrají.“

„Nenávidím ji," upřímně řekla Della Streetová. „Přála bych si, abyste se s ní nikdy nesetkal. Nemá ceny ani zlámaného groše. I kdybychom vydělali desetkrát tolik, její hodnota bude táž. Již jsem vám řekla, co vlastně je — a její ruce mně připomínají spáry, oblečené do rukavic z nejjemnějšího sametu."

„Počkejte chvíli, mladá dámo," varoval ji Mason. „Ještě jste neměla příležitost vidět její dobré vlastnosti."

Della Streetová vztyčila hlavu. „Viděla jsem dost. — Ty věci budu mít hotovy odpoledne."

„Výborně. Dejte jí je podepsat a hleďte, aby bylo vše v pořádku. Možná, že je budu muset dostat z kanceláře nějakým náhlým příchodem a zmizet, anebo vás zavolat a někde se s vámi sejít."

Usmála se na něho a vyšla, půvabná, sebevědomá, věrná — a velmi znepokojená.

Mason čekal pět minut, pak si zapálil cigaretu a vyšel z hotelu.

XIII.

Mason tiše stanul u dveří pokoje číslo 946 v hotelu Wheelright a jemně zaklepal na jejich výplň. Zevnitř se neozval ani nejmenší šum. Chvíli čekal a pak zaklepal hlasitěji. Za okamžik uslyšel slabý zvuk, vycházející z pokoje, zavrznutí pérových vložek v posteli a pak ženský hlas:

„Kdo je to?“

„Telegram,“ řekl Perry Mason.

Zaslechl klapnutí dveřní závory a dveře se otevřely. Mason se přikrčil, ramenem se opřel do dveří a vešel do pokoje. Dívka měla na sobě pyjama z nejjemnějšího hedvábí, které ukazovalo všechny podrobnosti jejího těla. Byla probuzena ze spánku a sotva otvírala oči. Její obličej měl ještě stopy přípravků, ale pod vrstvou kosmetiky ukazoval jakousi zsinalou barvu pokožky.

Když ji spatřil v ranním světle, poznal Mason, že je starší, než si prve myslil. Přesto však byla krásná a její postava by byla pastvou pro oči sochaře. Měla široké a tmavé oči. Kolem úst se jí táhla rýha hněvu. Stála před ním s určitým rysem zlobného vzdoru.

„Co to znamená, vtrhnout sem takovým způsobem?“ otázala se.

„Chtěl jsem s vámi mluvit.“

„Provádíte to ale po čertech divokým stylem.“

Mason přikývl. „Jděte do postele. Nachladíte se.“

„Hm. Právě nepůjdu. Nemyslím.“

Šla k oknu, vytáhla roletu a otočila se přímo proti němu. „Nu, tak začněte,“ řekla.

„Je mi vás líto,“ pravil jí Mason. „Dostala jste se však do pěkné bryndy.“

„Skutečně?“ ironicky zapochybovala.

„Říkám vám pravdu.“

„Kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se Mason.“

„Jste detektiv?“

„Ne. Právník.“

„Oh!“

„Shodou okolnosti zastupuji Mrs. Evu Belterovou,“ pokračoval. „Nepřipomíná vám to něco?“

„Ani tu nejprašivější věc.“

„Hm,“ namítl, „nezlobte se proto. Mohla byste se aspoň slušně vyjadřovat.“

Zašklebila se a velmi hbitě poznamenala: „Nenávidím, když mne někdo vyruší ze spánku v tuto ranní dobu. A nenávidím muže, kteří se vtírají podobně jako vy.“

Mason ignoroval její slova. „Věděla jste, že Frank Locke není majitelem Spicy Bits?“ otázal se jakoby mimochodem.

„Kdo je Frank Locke a co jsou Spicy Bits?“

Smál se jí do očí.

„Frank Locke je muž, který podepisoval šeky zvláštního konta Spicy Bits, které jste si dala proplácet každých čtrnáct dnů.“

„Ah! Vy patříte k těm roztomilým hochům, že ano?“ otázala se.

„Jsem jim blízký,“ připustil.

„Tak co se stalo?“

„Locke byl pouze figurou. List vlastnil nějaký muž jménem Belter. Locke dělal to, co mu Belter poručil.“

Zvedla ruce, protáhla se a zívla. „Nu a co je mně do toho? Nemáte cigaretu?“

Mason jí podal cigaretu. Přistoupila až těsně k němu, když rozžíhal zápalku, pak přešla a sedla si na postel, zvedla nohy, skrčila je a objala si kolena.

„Pokračujte,“ řekla, „baví-li vás to. Hádám, že asi neusnu, dokud neodejdete.“

„Dnes se už asi mnoho nevyspíte.“

„Ne?“

„Ne. Venku za dveřmi je už ranní vydání novin. Chtěla byste je vidět?“

„Proč?“

„Je tam všechno o zavraždění Jiřího C. Beltera.“

„Nemám ráda vraždy před snídaní.“

„O této byste si však měla přečíst v každém případě.“

„Nu, dobrá, tak mně ty noviny podejte.“

Zavrtěl hlavou.

„Ne, podejte si je sama. Poněvadž by se mohlo něco stát, že kdybych otevřel dveře já, musil bych pak možná už vypadnout.“

Vstala, jemně foukajíc na cigaretu, zamířila ke dveřím, otevřela je, sáhla ven a uchopila list.

Titulky přinášely zprávu o zavraždění Belterově. Šla zpět k posteli, usedla jako Turek se zkříženýma nohama, zahloubala se do novin a kouřila.

„Hm,“ řekla. „Pořád nevím, co to má pro můj mladý život znamenat. Bouchli nějakého chlapíka. To je zlé, ale asi se mu to mělo stát.“

„Asi,“ řekl Mason.

„Nu a proč mám být pro to připravována o svůj krásný spánek?“

„Použijete-li laskavě svého mozku,“ vysvětloval trpělivě, „objevíte, že Mrs. Belterová se dostala do postavení, kdy může kontrolovat veškeré jmění a majetek; a já zastupuji Mrs. Belterovou.“

„Nu a?“

„Vydírala jste Franka Lockeho a Locke zpronevěřoval svěřené mu vklady, aby vám mohl zaplatit. To zvláštní konto Spicy Bits mu bylo svěřeno pro kupování informací. A on dával peníze vám.“

„Už je mně jasno,“ řekla; noviny jí vypadly z rukou na podlahu. „Vůbec jsem o tom nevěděla.“

Usmál se.

„A proč jste ho vydírala?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Oh ano, víte, Esther. Vymámila jste na něm vše na účet té záležitosti v Georgii.“

Ulekla se těch slov. Její obličej zesinal a na okamžik jí kmitlo v očích zděšení.

Mason pokračoval, aby využil příležitosti. „Nevypadá to pěkně. Snad jste již slyšela o spoluvině na zločinu. Víte přece, že to byl zločin, tam dole.“

„Nejste špicl, jste pouze právník?“ vyzvídala opatrně.

„Jenom právník.“

„Co tedy chcete?“

„Konečně tedy začínáte mluvit rozumně.“

„Nemluvím, pouze poslouchám.“

„Poslední noc jste byla s Frankem Lockem.“

„Kdo to říkal?“

„Já. Byla jste s ním venku, potom jste sem přišli zpět a zdrželi jste se až do ranních hodin.“

„Jsem svobodná a plnoletá a toto je můj domov,“ řekla. „Mám plné právo přijímat návštěvy mužských přátel.“

„To jistě máte. Otázkou je, zda jste už poznala, odkud vám teď pokape?“

„Jak to myslíte?“

„Co jste dělali minulou noc, když jste se vrátili?“

„Samozřejmě jsme mluvili o počasí.“

„To je správné,“ řekl jí. „Dali jste si přinést něco k pití, seděli jste a vyprávěli a pak jste byla ospalá a šla jste na kutě.“

„Kdo to tvrdí?“

„To říkám já,“ vysvětloval, „a to řeknete také vy. Chtělo se vám spát a tak jste z toho vypadla.“

Zbystřila sluch. „Jak to myslíte?“

Mason se rozhovořil jako učitel, poučující žáka. „Byla jste unavená a pila jste. Vzala jste si pyjama a šla jste spát asi v jedenáct čtyřicet a nevíte, co se stalo potom. Nevíte, kdy Frank Locke odešel.“

„Co z toho budu mít, řeknu-li, že jsem šla spát?“

Masonův tón byl samozřejmý. „Domnívám se, že Mrs. Belterová ráda přehlédne věc o zpronevěřeném kontu, šla-li jste spát, jak jsem vám řekl.“

„Nuže, nešla jsem spát.“

„Měla byste si to raději rozmyslet.“

Dívala se na něho velikýma, zkoumavýma očima a mlčela.

Mason zamířil k telefonu a zavolal číslo detektivní kanceláře Pavla Drakeho.

„Víš, kdo volá, Pavle,“ řekl, když už uslyšel Drakeův hlas. „Co jsi vypátral dál?“

„Hm. Mám něco na háčku.“

„Tak to vytáhni.“

„Vyhrála soutěž krásy v Savannah,“ řekl Drake. „Tehdy nebyla ještě plnoletá. Žila s ní v bytě nějaká jiná žába. Nějaký muž ji přivedl do neštěstí a pak ji zabil. Pokusil se zločin zatajit, ale prozradil se. Byl uvězněn a postaven před porotu. Ta dívka změnila v poslední chvíli své svědectví a pomohla mu k odložení řízem. Dosáhl odložení přelíčení a odvážil se útěku, než ho mohli soudit po druhé. Dodnes uniká spravedlnosti. Jmenuje se Cecil Dawson. Pátrám po jeho popisu a otiscích prstů. A po dalších stopách, které mohu dostat. Tuším, že je to ten muž, kterého hledáš.“

„Výborně,“ řekl Mason, jako by čekal přesně totéž. „Právě mně to přijde vhod. Zůstaň u telefonu, zavolám tě za chvíli.“ Zavěsil a otočil se k děvčeti. „Nu tak co, ano nebo ne?“ otázal se jí.

„Ne. Již jsem vám řekla a nerada měním svá rozhodnutí.“

Výsměšně jí pohlédl do očí. „Víte, že nejzajímavější část toho má kořeny daleko před tím vydíráním,“ řekl pomalu. „Sahá do doby, kdy jste změnila své svědectví a dala Dawsonovi příležitost k odkladu přelíčení. Až bude přiveden zpět a souzen pro tu vraždu, dostanete se do pěkné kaše žaloby pro křivopřísežnictví, až se zjistí, že jste zde žila s ním a brala od něho úplatky.“

Její obličej ztratil barvu. Vytřeštila oči ve ztrnulém pohledu. Klesla ji brada a těžce dýchala. „Můj Bože!“ zvolala.

„Tak jste tedy přece jenom byla v noci ospalá,“ připomenul jí Mason.

Upřela na něho zrak a otázala se: „Může to tím být umlčeno?“

„Nevím. To umlčí poslední události. Nevím, zda někdo hodlá mluvit o záležitosti v Georgii.“

„Nu ano. Byla jsem ospalá.“

Mason povstal a hnul se ke dveřím.

„Je třeba si pamatovat toto,“ pravil. „Nikdo to neví kromě mne. Řeknete-li Lockemu, že jsem zde byl, nebo prozradíte-li mu nabídku, kterou jsem vám učinil, budu vidět, že máte prsty ve všem, co se kolem vás dělo.“

„Nebuďte pošetilý,“ řekla. „Vím, kdy přestat.“

Vyšel ven a zavřel za sebou. Nasedl do vozu a jel přímo do zastavárny Sola Steinburga.

Steinburg byl tlustý žid s bystrýma, jiskrnýma očima, placatou čepicí a tlustými, odulými rty, které byly rozšířeny v neustálém úsměvu.

Zamžoural na Perryho Masona a řekl: „No, no! To už je doba, co jsem vás neviděl, příteli!“

Mason mu stiskl ruku. „To máte pravdu, Sole. Jsem v úzkých.“

Majitel zastavárny kývl na srozuměnou a složil ruce na prsou.

„Vždy, když se dostanou do úzkých, přijdou všichni za starým Solem Steinburgem. Co se vám stalo, příteli?“

„Chtěl bych, abyste pro mne něco udělal.“

Placatá čepice se zakývala v ochotném souhlasu. „Pro vás udělám vše, co budu moci. Ovšem, kšeft je kšeft. A když chcete uzavřít kšeft, musíte za mnou přijít s nabídkou a uděláme smlouvu. Ale není-li to kšeft, udělám pro vás vše, co se udělat dá.“

Mason mžikl. „Pro vás je to kšeft, Sole, protože si vyděláte padesát dolarů. A nemusíte nic investovat.“

Tlustý obchodník se zeširoka usmál.

„To je kšeft," prohlásil, „o jakém rád mluvím. Nedat nic a vydělat padesát dolarů čistého, to vím, že je to moc dobrý kšeft. Co budu dělat?"

„Dovolíte mně nahlédnout do seznamu revolverů, které jste prodal," řekl mu Mason.

Muž zalovil pod jednou přihrádkou a vytáhl silně ohmatanou knížku, ve které byly zaneseny typy a výroba zbraní, čísla, osoby, kterým byly prodány a podpisy kupujících. Mason obracel stránky, až přišel na automatický Colt 32. „Tu je jeden," řekl.

Steinburg se naklonil nad knihou a pohlédl na zápis. „Co je s tím?"

„Přijdu sem dnes nebo zítra s nějakým mužem," řekl Mason, „a ihned, jak se na něho podíváte, horlivě přikývnete hlavou a zvoláte: „To je ten muž, ano, to je ten muž, to je on!" Budu se vás ptát, zda jste si tím jist, že je to on, a vy budete stále jistější a jistější. On to zapře a čím víc to bude zapírat, tím budete mít více jistoty."

Sol Steinburg ohrnul své tlusté rty. „To by ale mohlo být vážné!" Mason zavrtěl hlavou.

„Mohlo, kdybyste to řekl před soudem. Ale vy s tím před soud nepůjdete. Neřeknete to také nikomu jinému, jen tomu muži. A také mu neřeknete, co měl udělat. Jenom ho poznáte jako toho dotyčného muže. Pak zmizíte v zadní části krámu a necháte mně zde ten seznam zbraní. Rozumíte?"

„Zajisté. Rozuměl jsem dobře. Až na jednu věc."

„Kterou?"

„Od koho dostanu těch padesát dolarů?"

Mason sáhl do kapsy. „Ode mne, Sole."

Vytáhl svazek bankovek, vzal z nich padesát dolarů a podal je majiteli zastavárny.

„S kýmkoliv vejdete, ten to bude?" tázal se Sol.

„S kýmkoliv vejdu. Nepřijdu sem, dokud ho nepřivedu. Možná, že tu hru poněkud přibarvím, ale držte se toho, co budu dělat. Je to tak v pořádku?"

Opatrně skládaly prsty majitele zastavárny padesát dolarů. „Příteli," pravil, „ať děláte cokoliv, pro mne je všechno v pořádku. Řeknu cokoliv, co mám říci, a řeknu to hodně hlasitě, abyste rozuměl."

„Dobře, a nedejte se otřást ve svém přesvědčení," řekl Mason.

Placatá čepice se docela otočila, jak Sol Steinburg zavrtěl hlavou na znamení horlivého záporu.

Perry Mason vyšel do ulice, hvízdaje si do kroku.

XIV.

Frank Locke seděl v redakční kanceláři a pozoroval Perryho Masona.

„Slyšel jsem, že vás hledají," pravil.

„Kdo?" tázal se bestarostně Mason.

„Novináři, policie, detektivové. Mnoho lidí," odpověděl Locke.

„Již jsem s nimi mluvil."

„Dnes odpoledne?"

„Ne. V noci. Proč?"

„Jen tak mimochodem," řekl Locke. „Snad vás však hledají pro nový důvod. Co chcete?"

„Vtrhl jsem k vám, abych vám řekl, že Eva Belterová podala žádost o udělení správy nad majetkem svého manžela."

„A co to má se mnou společného?" tázal se Locke a upřel své světločokoládové oči na Perryho Masona.

„To znamená, že od dnešního dne je Eva Belterová vládkyní. Budete si k ní chodit pro rozkazy," řekl Mason. „A poněvadž zastupuji Evu Belterovou, přijmete některé rozkazy i ode mne. První věcí, kterou uděláte, bude, že zahladíte všechno po oné aféře na Beechwood Inn."

„Opravdu?" otázal se Locke výsměšně.

„Ano, tak to je," řekl Mason důrazně.

„Vy jste optimista."

„Možná, že jsem. Nebo snad nejsem. Teď se chopte telefonu a zavolejte Evu Belterovou."

„Nemusím volat ani Evu Belterovou, ani někoho jiného. List řídím já."

„Vy byste ho rád řídil, není-liž pravda?"

„Budu ho řídit!" vybuchl Locke.

„Rád bych s vámi opět někde mluvil, kde bych si byl jist, že mne nikdo nebude poslouchat," poznamenal Mason.

„Musel byste však mluvit rozumněji než posledně," řekl Locke, „nebo bych s vámi nerad šel."

„Nu, mohli bychom se trochu projít a uvidíme, dohodneme-li se na něčem."

„Proč bychom nemohli mluvit zde?"

„Znáte můj názor na toto místo," řekl Mason. „Působí na mne tísnivým dojmem a nikdy nejednám, cítím-li se stísněn."

Locke chvíli váhal a posléze pravil: „Nu, patnáct minut vám mohu obětovat. Musíte však mluvit srozumitelně."

„Budu mluvit až příliš srozumitelně," podotkl významně Mason.

„Jsem vždy ochoten chopit se každé příležitosti," řekl Locke. Vzal si klobouk a vyšel s Masonem.

„Předpokládám, že použijeme drožky a pojedeme, až najdeme nějaké vhodné prostředí k rozmluvě," pravil Locke.

„Hm," namítl Mason, „pojďme o blok dále a doufám, že za rohem najdeme volné taxi."

Locke se zamračil. „Nechte toho již, Masone. Ať je po vašem. Je pravda, že jsem dal do kanceláře namontovat přenosné zařízení, takže mohu na každý rozhovor zavolat svědka, když chci, ale nemyslím, že bych se obtěžoval zařizováním nějakých opatření, abych mohl vyslechnout, co chcete říci. Mohl byste všechno, co jste mně řekl dříve, rozkřiknout s vrcholu mrakodrapu a nebyl by v tom ani ten nejzatracenější rozdíl."

Mason zavrtěl hlavou. „To ne, když dělám obchody, dělám je vždy stejným způsobem."

„Nelíbí se mně váš způsob."

„Mnoha lidem se nelíbí," přiznal Mason.

Locke se zastavil. „Zdá se mně, že mě někam vedete, Masone. Mohu se zcela dobře vrátit do kanceláře."

„Budete toho litovat, učiníte-li tak," varoval ho Mason.

Locke zaváhal a pak pokrčil rameny. „Nu dobrá, pojďme. Když jsem se do toho pustil, dokončím to."

Mason s ním kráčel dolů po ulici, až přišli k obchodu Sola Steinburga.

„Zde vejděte," řekl.

Locke na něho vrhl pohled, plný podezření. „Zde nebudu mluvit," řekl.

„Nebudete musit. Vejdeme tam a můžete hned vypadnout."

„Jaká je to zase vějička?" dotazoval se Locke.

„Oh, pojďte už dovnitř, nebo snad začínáte podezírat?"

Locke vkročil, opatrně se rozhlížeje kolem sebe. Sol Steinburg vyšel z přístěnku s obličejem, zbrázděným smíchem, mna si ruce. Spatřil Masona a řekl: „Hello, hello! Co chcete? Již jste zpátky?" Pak jeho oči spočinuly na Franku Lockeovi.

Je málo Hebrejců, kteří nemají vrozený dramatický cit a schopnost vyjadřovat pohnutí.

Tvář Sola Steinburga prošla celou stupnicí výrazů. Smích ustoupil výrazu přesvědčeného poznání. Ten se změnil ve výraz usilovného rozhodování. Sol zvedl zakřivený prst, namířil jím přímo na Lockeho a řekl: „To je onen muž."

„Počkejte chvíli, Sole. Musíte mít absolutní jistotu," ozval se Masonův hlas.

Majitel zastavárny se proměnil v plamenného řečníka: „Což si nejsem jist? Což nedovedu označit muže, kterého jsem již viděl? Ptal jste se mne, zda bych dovedl poznat muže, když jsem ho před tím viděl, a hned jsem vám říkal, že ano. Teď, když ho vidím, musím zase říci ano. Je to on! Proč chcete ještě pochybovat? Je to on! Nemohu se mýlit. Poznávám tu tvář! Ten nos a ty nezvykle zbarvené oči!"

Frank Locke skočil zpět ke dveřím. Jeho rty něco zamumlaly. „Řekněte mně," vrčel, „do jakých intrik jste mě zase zapletl? Jaká je to zase léčka? To vám nepomůže. Oplatím vám to!"

„Braňte se," řekl mu Mason a otočil se k tlusťochovi. „Sole, musíte si být tak jist, abyste mohl jít svědčit a jakýkoliv křížový výslech by nemohl otřást vaší výpovědí," pravil.

Sol mu živě gestikuloval rukama před obličejem. „Už mě nemůže nic více přesvědčit," řekl. „Vezměte mě za svědka. Přiveďte mě před tucet advokátů, před sto advokátů! Vždy řeknu totéž!"

„V životě jsem toho muže neviděl," bránil se Locke. Steinburgův smích byl mistrovským kouskem sarkastického veselí.

Malé kapky potu vyrazily na Lockeově čele. Obrátil se na Masona.

„Co to znamená? Co je to za bláznovství?"

Mason vážně zavrtěl hlavou.

„Je to prvá část mého případu," řekl. „Potvrdilo se to. To je vše."

„Co se potvrdilo?"

„Skutečnost, že jste koupil tu pistoli," odpověděl znaveně Mason.

„Vy jste zešílel!" zařval Locke. „Nikdy jsem zde žádnou pistoli nekoupil. Nikdy jsem zde nebyl. Nikdy jsem tento obchod neviděl. Nezajímá mne žádná pistole!"

„Podejte mně záznam o zbraních, Sole," pravil Mason. „Pak zmizte, chci o něčem mluvit."

Steinburg mu podal knížku a ztratil se v zadním přístěnku krámu.

Mason otevřel knihu v místě, kde byl záznam o automatickém Coltu 32. Jako náhodou držel dlaň tak, že zpola zakryl číslo pistole. Ukazováčkem mířil na slova 32 — Colt Automatic. Pak ho posunul ke jménu, které bylo na okraji. „Předpokládám, že zapřete, že jste to psal," prohodil. Zdálo se, že se Locke pokoušel držet zpět, ale jakoby hnán nějakou netrpělivou zvědavostí, naklonil se vpřed. „Určitě jsem to nepsal. Nikdy jsem v této kobce nebyl. Nikdy jsem toho muže neviděl. Nikdy jsem zde zbraň nekupoval; a to není můj podpis."

„Vím, že to není váš podpis," řekl trpělivě Mason. „Ale chcete říci, že to není ani vaše písmo? Buďte opatrný, protože v tom je rozdíl."

„Určitě, nepsal jsem to. Ale co to, u čerta, všechno znamená?"

„Policie to ještě neví," řekl Mason. „Ale to je ta zbraň, která zabila dnes v noci Jiřího Beltera."

Locke se skrčil, jako by byl zasažen úderem. Jeho mléčně čokoládové oči se divoce rozšířily.

Lesk potu na jeho čele byl znovu jasně vidět.

„Tak to je ta proklatě špinavá bouda, že ano?“

„Malý okamžik, Locke,“ uklidňoval ho Mason. „Zbytečně se nerozčilujte. Mohl bych s tím jít na policii, ale neudělám to. Provedu to svým vlastním způsobem. Chci vás toho ušetřit.“

„Dovedu ještě něco více než vy a ten žid, abych vyvrátil vaše ubohé tvrzení,“ zuřil Locke. „Vyrazím vám trumfy z ruky!“

Masonův hlas zněl chladně a trpělivě: „Nu, pojďme někam, kde bychom si mohli pohovořit. Chci mluvit tam, kde nebudeme mít svědků.“

„Vy jste mne sem zavlekl jenom proto, abych do toho vletěl. To mám z toho, že jsem s vámi šel. Teď táhněte k čertu!“

„Přivedl jsem vás sem, aby se na vás Sol mohl podívat,“ řekl mu Mason. „To je vše. Tvrdil mně, že toho muže pozná, kdyby ho zase někdy viděl. Musil jsem si být jist.“

Locke couval ke dveřím. „Jaký ubohý trik,“ pravil. „Kdybyste s tím povídáním přišel na policii, donutili by vás, abyste mne postavil do řady mužů a viděl byste, zda by mne onen chlap z řady vylovil. Ale to jste neučinil. Přivedl jste mne sem. Jak mohu vědět, zda jste mu nedal nějakou odměnu, aby tak mluvil?“

Mason se smál. „Chcete-li jít na policejní ředitelství a postavit se tam do té řady, zavedu vás tam. A vsadím se, že vás Sol zase vytáhne.“

„Ovšem, teď když jste mne představil.“

„Tak se nikam nedostaneme. Pojďte, vyjdeme.“

Uchopil Lockeho za rameno a vyvedl ho ze dveří.

Na ulici se k němu Locke divoce otočil.

„S vámi jsem skončil,“ pravil. „Už neztratím ani nejmizernější slovo. Jdu zpět do kanceláře, a vy táhněte do pekel!“

„To by nebylo moudré jednání, Locke,“ pravil Mason, drže Lockeho za rameno. „Hleďte, mám motiv zločinu, příležitost a vše ostatní.“

„Opravdu?“ zavrčel Locke. „Jaký je váš motiv? Jsem velmi zvědav.“

„Zpronevěřil jste peníze z konta zvláštních výdajů a obával jste se odhalení. Neopovážil jste se střetnout s Belterem, protože věděl příliš

mnoho o tom případě v Savannah. Mohl vás dostat zpět pro vraždu. Tak jste šel k němu, pohádali jste se a zabil jste ho.“

Locke vytřeštil na Masona oči. Stanul jako solný sloup, bledý v obličeji a s chvějícími se rty. Rána do žaludku by ho nemohla více zasáhnout. Pokoušel se mluvit a nemohl.

Mason se úmyslně tvářil klidně. „Chci s vámi hrát otevřeně, Locke,“ pokračoval. „Myslím, že ten žid má pravdu. Je-li to však vymyšleno, nemohu vás usvědčit. Musíte prosadit, aby podle zákona mohli usvědčit z viny jenom toho, proti němuž je vznesena odůvodněná žaloba. Můžete-li jenom vznést rozumnou námitku, porota musí prohlásit rozsudek neviny.“

Locke se vzpamatoval. „Kde jste na to přišel?“ otázal se. Mason pokrčil rameny. „Jsem zástupce Evy Belterové. To je vše,“ řekl.

Locke se pokusil o úšklebek, ale nedařilo se mu.

„Tak ona to ví také! Vy jste tedy vyrazil z dvojitého můstku!“

„Ona je mým klientem, je-li to ono, co myslíte.“

„To není to, co myslím,“ řekl Locke.

Masonův hlas ztvrdl. „Radil bych vám tedy, abyste držel jazyk za zuby. Budíte pozornost. Lidé se za vámi ohlížejí.“

Locke se s námahou ovládl. „Nevím,“ pravil, „jaká je vaše hra. Ale zase vám ji zmařím. Mám úplně pevné alibi na dobu, kdy se vražda stala a abych vám ukázal, že se mýlíte, přesvědčím vás o tom.“

Mason pokrčil rameny. „Dobrá,“ pravil, „dokažte mně to!“ Locke se rozhlédl ulicí. „Zavolám taxi,“ pravil. Jeden drožkář spatřil znamení a zastavil.

„K hotelu Wheelright,“ řekl Locke, vklouzl dovnitř a pohodlně se usadil. Osušil čelo kapesníkem, třesoucí se rukou si zapálil cigaretu a otočil se k Masonovi. „Poslyšte,“ pravil, „vy jste světa znalý muž. Přivedu vás do bytu mladé dámy. Nechci, aby její jméno bylo do toho zataženo. Nevím, čeho jste chtěl dosáhnout, ale ukáži vám, jak chatrná byla posice, kterou jste získal nastrojením té léčky.“

„Nemusíte dokázat, že jde o omyl. Musíte prosadit rozumnou námitku. Když ji uvedete, není na světě poroty, která by vás mohla usvědčit.“

Locke mrštil cigaretou do podlahy vozu. „Proboha! Přestaňte s tou prokletou řečí! Vím, o co se pokoušíte a vy dobře víte, co chcete udělat. Chcete zničit mé nervy a dostat mne do hrsti. Jaký to má smysl chodit stále okolo horké kaše? Pokoušíte se na mne něco navléci a já to nehodlám snášet.“

„Proč se k vůli tomu rozčilujete, je-li to pouze výmysl?“

„Protože se bojím něčeho, co byste mohl do toho zamíchat.“

„Myslíte tu věc v Savannah?“

Locke zaklel, otočil hlavu tak, aby mu Mason neviděl do obličeje a díval se z okna vozu. Mason seděl pohodlně a zcela klidně věnoval pozornost ruchu na chodnících, průčelím budov a výkladním skříním.

Locke se jednou pokusil něco říci, ale rozmyslil si to a mlčel. Jeho mléčně čokoládové oči byly rozšířeny starostí. Do jeho tváře se ještě nevrátila barva. Byla bílá a zsinalá. Drožka stanula před branou hotelu Wheelright Locke vystoupil a rukou ukázal řidiči na Masona. Mason odmítl.

„Ne, Locke,“ pravil. „To byl váš nápad. Vy jste chtěl drožku.“

Locke mlčky vytáhl z kapsy bankovku, vstrčil ji drožkáři, otočil se a prošel vchodem do hotelu. Mason ho následoval. Locke zamířil k výtahu. „Deváté poschodí,“ obrátil se na liftboye.

Když klec stanula, vykročil přímo k pokoji Esther Lintenové, nestaraje se, zda ho Mason sleduje. Zaklepal na dveře. „To jsem já, miláčku,“ zvolal.

Esther Lintenová otevřela dveře. Měla na sobě kimono, které bylo v předu dostatečně rozhaleno, aby bylo vidět růžové hedvábí spodního prádla. Když spatřila Masona, prudce se do kimona zahalila a s rozšířenýma očima ustoupila krok zpět.

„Co to má znamenat, Franku?“ tázala se.

„Nemohu ti vysvětlovat, miláčku. Chci, abys řekla tomuto muži, kde jsem byl včera v noci," vyrazil ze sebe Locke.

Sklopila oči a řekla: „Jak to myslíš, Franku?"

Lockeův hlas byl divoký: „Oh, nic ve zlém. Víš, co chci. Jen vypravuj. Je to jakési nedorozumění a ty musíš zjednat jasno."

Dívala se na něho přes chvějící se víčka. „Mám mu říci všechno?" otázala se.

„Všechno," přisvědčil Locke. „To není špicl. Je to jenom ubohý človíček, který si myslí, že na mne může ušít boudu; odtáhne s dlouhým nosem."

„Šli jsme spolu ven," promluvila tlumeně, „a pak — přišel jsi sem."

„Co dál?" naléhal Locke. „Svlékla jsem se," zamumlala.

„Pokračuj," pravil Locke. „Řekni mu to. Prozraď mu všechno. Promluv, ať tě slyší!"

„Šla jsem do postele," řekla pomalu, „a dvakrát jsem se napila."

„Kolik bylo hodin?" tázal se Mason. „Asi půl dvanácté."

Locke na ni ztrnule zíral. „Co se stalo dál?" naléhal. Zavrtěla hlavou. „Vzbudila jsem se až ráno se strašným bolením hlavy, Franku. A to vím, ovšem, že jsi zde byl, když jsem šla spát. Ale nevím vůbec, v kolik hodin jsi odešel. Prostě jsem vypadla, když jsem vlezla do postele."

Locke od ní odskočil, jako by se chtěl bránit fysickému útoku obou ostatních v pokoji. „Ty špinavá, intrikánská…"

„Tak se nemluví k dámě," přerušil ho Mason.

Locke zuřil. „Vy prokletý blázne. Nevidíte, že to není dáma?"

Esther Lintenová na něho hněvivě pohlédla. „Tak se nikam nedostaneš, Franku. Nechtěl-li jsi, abych mluvila pravdu, proč jsi mně neřekl, že chceš alibi? Chtěl-li jsi, abych o tom lhala, proč jsi mně nedal znamení, a pak bych řekla vše, co chceš. Ale řekl jsi mně, abych mluvila pravdu, a já jsem to udělala."

Locke znovu zaklel.

„Nu, je zřejmé," zasáhl Mason, „že tato mladá dáma se právě obléká. Nechceme ji zdržovat. Spěchám, Locke. Chcete jít se mnou, nebo tu zůstanete s ní?"

„Zůstanu zde," zlověstně odsekl Locke.

„Hm, zavolám si ještě někam," poznamenal Mason. Přikročil k telefonu, uchopil sluchátko a řekl: „Policejní ředitelství." Locke ho sledoval pohledem lapené krysy. Za okamžik promluvil Mason do telefonu: „Dejte mně Sidneye Drumma, je na tajném oddělení."

„Pověste to rychle, prosím vás!" vyhrkl Locke jako v agónii.

Mason se na něho podíval s mírnou zvědavostí.

„Zavěste!" zařval Locke. „Jste proklatě rozhodný. Navěsil jste to na mne, že nemohu uhnout. Ne že bych se bál té boudy, ale nemohu se odvážit nechat vás mluvit o motivu. To mne vyřídilo. Vy se o tom zmíníte a soud se již na nic jiného ani nepodívá."

Mason položil sluchátko na vidlici a otočil se k němu. „Konečně se někam dostaneme," řekl.

„Co vlastně chcete?" tázal se Locke.

„Víte, co chci."

Locke rozhodil ruce v pohybu podrobení se. „Ano, rozuměl jsem. Ještě něco?"

Mason zavrtěl hlavou. „Teď ne. Bylo by dobře vám připomenout, že Eva Belterová je teď skutečným majitelem listu. Pokud se mne týká, myslím, že by vám neškodilo poradit se s ní dříve než uveřejníte něco, co by se jí nelíbilo. Vydáváte čtrnáctidenně?"

„Ano. Nynější vydání připadá na příští čtvrtek."

„Do té doby se může leccos přihodit, Locke," řekl Mason.

Locke mlčel.

Mason se otočil k dívce.

„Je mně líto, že jsme vás vyrušili, slečno."

„To nic není. Když ten zbrklý blázen chtěl, abych lhala, proč to neřekl? Jaký mělo smysl říkat mně, abych mluvila pravdu?"

Locke se na ni otočil. „Lžeš, Esther! Víš dobře, že jsi nevypadla ze hry, když jsi vlezla do postele.“

Pokrčila rameny. „Možná, že ne. Ale nemohu se na nic rozpomnět. Mnohokrát, když se napiji, nemohu se pak rozpomenout, co se v ten večer dělo.“

„Bylo by lépe, kdyby ses tomu odnaučila,“ řekl Locke významně. „Mohlo by se ti to stát osudným.“

„Myslím, že už jsi měl dost přátel, kterým se stalo něco osudného.“

Zbledl. „Mlč, Esther! Stejně z toho nemůžeš nic mít.“

„Mlč sám! Nejsem nějaká děvka, abys se mnou mluvil takovým tónem.“

Mason je přerušil. „Nu, nic si z toho nedělejte. Vše je již vyřízeno. Pojďte, Locke. Vyrazíme. Myslím, že byste měl raději jít se mnou. Chci vám ještě něco říci.“

Locke zamířil ke dveřím, zastavil se, změřil Esther Lintenovou zrakem, planoucím záští, a vykročil na chodbu. Mason vyšel za ním, aniž se na dívku ohlédl, a zavřel za sebou. Uchopil Lockeho za paži a vedl ho k výtahu.

„Chci, abyste věděl,“ řekl Locke, „že ten váš vlastní trik byl tak ubohý, že nebyl ani dost zábavný. Mne oddělala vaše zmínka o Georgii. Nechci, aby se to někdo další dověděl. Myslím, že jste byl o tom špatně informován. Ale je to již uzavřená kapitola mého života.“

„Oh, není, Locke,“ usmál se Mason. „Vražda se nikdy nedostane mimo zákon. Mohli by vás kdykoliv zatknout a postavit před nový soud.“

Locke ustoupil. Jeho rty se nervosně pohybovaly a oči byly plné strachu. „Mohl bych se z té věci dostat, kdyby mne soudili v Savannah. Ale když to prozradíte ve spojení s jinou vraždou, budou se mnou brzy hotovi. Vy jste dost chytrý, abyste to věděl.“

Mason pokrčil rameny. „Mimochodem se domnívám, Locke, že jste zpronevěřoval peníze z toho účtu, abyste to vše udržel v tajnosti.“ A ukázal palcem zpět k pokoji, který opustili.

„Nu,“ řekl Locke. „Zase hádáte. To je věc, se kterou nehnete. Nikdo neví, jakou jsem měl smlouvu s Belterem, kromě Beltera samého. Nebylo nic sepsáno. Byla to pouze úmluva mezi námi.“

„Buďte opatrný na to, co říkáte,“ varoval ho Mason, „a pamatujte, že teď je majitelkou listu Eva Belterová. Měl byste se s ní dohodnout dříve, než vyplatíte další peníze. Vaše účty budou soudně přezkoumány.“

Locke tlumeně zaklel. „Tak je to tedy.“

„Ano,“ přisvědčil Mason. „Až vyjdeme z hotelu, opustím vás. Nevracejte se a nepokoušejte se tu dívku zbít. Protože, ať by řekla cokoliv, nemělo by to už praktického smyslu. Nevím, zda měl Sol Steinburg pravdu, když řekl, že jste muž, který koupil tu vražednou zbraň. Ale i když neměl, stačí nám jednoduše napsat několik slov úřadům v Georgii a pojedete znovu před soud. Snad byste se dostal z kličky, snad ne. Ale zde byste již nepřipadal v úvahu.“

„Poslyšte, vy hrajete po čertech temnou hru. Rád bych věděl, co to je,“ řekl zvědavě Locke.

Mason se na něho nevinně podíval. „Proč ne? Zastupuji klienta a vyřizuji určitou spleť záhad a pokouším se něco najít. Poslal jsem detektivy, aby mně zjistili číslo té pistole. Myslím, že jsme je dostali o něco dříve než policie, protože ta se o to zajímá jenom ze zvyku. A něco jsem z toho přece vytloukl.“

Locke se smál. „Ušetřete si to a vypravujte to někomu, kdo vás bude obdivovat. Mne takovými slovy nepohoupáte.“

Mason pokrčil rameny. „Nu dobrá, Locke,“ řekl. „Bohužel vás za chvíli opustím. Možná, že vás ještě vyhledám. Pro dnešek si pamatujte, že bych byl velmi nerad, kdyby se něco psalo o záležitostech Mrs. Belterové nebo mých, a že se to vztahuje též na aféru z Beechwood Inn nebo na Harrisona Burkeho.“

„K čertu! O tom už nemusíte mluvit. To je pro mne navždy vyřízeno. Vím, kdy jsem hotov. Co podniknete s tou záležitostí z Georgie?“

„Nejsem detektiv nebo policista. Jsem pouze právník. Zastupuji Mrs. Evu Belterovou. To je vše.“

Výtah je dopravil do vestibulu a Mason šel ke dveřím a zamával na taxi. „Žijte blaze, Locke, na shledanou!“ Když taxi odjelo, stál Locke na prahu dveří, opíraje se o stěnu. Byl bledý v obličeji a jeho rty byly rozevřeny v mrazivém úsměvu.

XV.

Perry Mason seděl ve svém pokoji v hotelu. Měl kruhy pod očima a jeho tvář byla šedá únavou. Jeho oči měly však stále výraz chladného soustředění, dominujícího celému obličeji.

Paprsky ranního slunce proudily oknem do pokoje. Lůžko bylo pokryto novinami. Titulky přes celou stránku přinášely zprávy o Belterově zavraždění, které znamenalo nevídané podněty k pojednání pro všechny zpravodaje. Titulky v Examineru zabraly celou přední stránku: „VRAŽDA ODHALUJE TAJEMSTVÍ“. A pod tím menší titulky: „Synovec zavražděného zasnouben s dcerou domovnice. — Tajná záležitost odhalena policií. — Svár o Belterovo jmění, vzniklý pro žalobu závěti. — Vyděděná vdova prohlašuje závěť za padělek. — Policie stopuje zbraň uprchlého vraha. — Poznámka o nadějích vdovy způsobuje pátrání po právním zástupci.“

Tyto titulky byly nad různými články na předních stranách listů. Vnitřní stránky přinášely snímky Evy Belterové, většinou s kapesníkem na očích a na každém bylo vidět její pěkné nohy. Vedle stály titulky ve znění: „Vdova pláče při otázkách policie.“

Při čtení novin promítal si Mason v duchu celý případ. Dověděl se, že policie sledovala pistoli až k Petemu Mitchellovi, který bezprostředně po činu záhadně zmizel, který však měl dokonalé alibi pro dobu, kdy se vražda stala. Že se policie domnívala, že Mitchell chrání toho, komu zbraň dal. Jména byla zamlčena, ale Mason poznal, že policie sleduje stopy k Harrisonovi Burkemu. Se vzrůstajícím zájmem četl též o náhodné poznámce, kterou řekla Eva Belterová a která způsobila, že policie začíná pátrat po nějakém právníkovi, který Belterovou zastupoval a který záhadně zmizel ze své kanceláře. Policie důvěrně prozradila, že tajemství bude odhaleno do dvaceti čtyř hodin, a že muž, který vypálil osudnou ránu, bude za mřížemi. Někdo zaklepal na dveře.

Perry Mason položil noviny, naklonil hlavu na stranu a naslouchal.

Zaklepání se opakovalo.

Mason pokrčil rameny, přistoupil ke dveřím, otočil klíčem a otevřel.

Na chodbě stála Della Streetová.

Vešla do pokoje a zavřela za sebou.

„Říkal jsem vám, abyste se toho neodvažovala," pravil jí.

Obrátila se a pohlédla na něho. Pod načervenalýma očima měla tmavé kruhy. Její obličej vypadal ztrápeně.

„Nebojím se. Nebylo to nebezpečné. Setřásla jsem je. Hrála jsem si s nimi asi hodinu."

„Nemůžete ty chlapíky podceňovat, Dello. Nechají vás, abyste si myslila, že jste jim utekla, jenom aby zjistili, kam chcete jít"

„Ale já jsem jim nesedla na vějičku," řekla hlasem, který prozrazoval vyčerpané nervy. „Pravím vám, že nevědí, kde jsem."

Postřehl nervosní záchvěv v jejím hlase. „Nu, jsem rád, že jste zde. Právě jsem přemýšlel, kdo by pro mne mohl něco udělat."

„O co jde?"

„Nějaká práce, která brzy přijde."

Ukázala na noviny na posteli. „Šéfe," pravila, „říkala jsem vám, že vás chce přivést do neštěstí. Přišla do kanceláře a podepsala ony papíry. Byl tam houf reportérů a ti si ji hned vzali do práce. Pak ji tajní odvedli na policejní ředitelství k dalšímu výslechu. Uvidíte, co udělala."

Mason přikývl. „To je v pořádku. Nerozčilujte se, Dello."

„Nerozčilovat se? Víte, co udělala? Prohlásila tam, že poznala váš hlas. Že vy jste byl ten muž, který byl v pokoji s Belterem, když padl výstřel. Pak omdlela, sehrála několik hysterických záchvatů a vyváděla podobným způsobem."

„To je vše v nejlepším pořádku, Dello," řekl konejšivě. „Věděl jsem, že to udělá."

Della na něho vytřeštila oči. „Věděl?" otázala se. „Myslila jsem, že jsem to byla já, která to věděla."

Přikývl. „Jistě, Dello. Věděla jste to. Ale já též."

„Je to krysa a lhářka!" zvolala Della.

Mason trpně pokrčil rameny a šel k telefonu. Vytočil číslo Drakeovy detektivní kanceláře a spojil se s Pavlem Drakem. „Pavle," řekl. „Zajisti se, aby tě nikdo nesledoval a připluj do hotelu Ripley, pokoj 518. Uděláš dobře, vezmeš-li s sebou dva těsnopisné bloky a nějakou tužku. Ano?"

„Hned?" otázal se detektiv.

„Hned. Jsou tři čtvrti na devět a v devět bych chtěl začít." Zavěsil.

Della Streetová se stala zvědavou. „Co to bude, šéfe?" tázala se.

„V devět hodin čekám Evu Belterovou," řekl stručně.

„Nechci zde být s tou ženou," pravila. „Neovládnu se v její blízkosti. Celou dobu od počátku vás podváděla. Chtěla bych ji zabít. Je to taková slizká, malá krysa!"

Položil jí ruku na ramena. „Seďte a nic si z toho nedělejte, Dello. Brzy vám bude jasno."

Za dveřmi bylo slyšet nějaký hluk. Někdo vzal za kliku, dveře se otevřely a vkročila Eva Belterová. Pohlédla na Dellu Streetovou a řekla: „Oh, vy jste zde oba!"

„Zřejmě jste mnoho mluvila," řekl Mason, ukazuje na noviny, rozházené po posteli.

Přikročila k němu, ignorujíc Dellu Streetovou, položila mu ruce na ramena a pohlédla mu do očí. „Perry, nikdy v životě jsem se necítila tak zničená," vydechla. „Nevím, jak se stalo, že jsem to řekla. Přivedli mne na policejní ředitelství a začali na mne štěkat otázky. Každý je ze sebe chrlil. Nikdy jsem nic podobného neviděla. Ani mne nenapadlo, že se může něco podobného stát. Pokusila jsem se vás zachránit, ale nemohla jsem. Uklouzlo mně to, a jakmile jsem se trochu prořekla, všichni se na mne vrhli. Hrozili mně a prohlásili, že mne obžalují jako spoluvinnici."

„Co jste jim řekla?"

Pohlédla mu do očí, pak zamířila k lůžku, usedla, vytáhla kapesník a začala plakat.

Della Streetová vyskočila dvěma kroky přímo k ní, Mason ji však chytil za ruku a stáhl zpět.

„To je moje věc," řekl.

Eva Belterová vzlykala dále do kapesníku.

„Pokračujte," pobídl ji Mason. „Co jste jim řekla?"

Zavrtěla hlavou.

„Nechejte toho smrkání," pravil. „Nehodí se to sem. Jsme v pěkné bryndě a vy byste mně měla raději sdělit, co jste řekla."

Zavzlykala. „Řekla jsem j-j-jim, ž-že jsem slyšela v-v-v-váš hlas."

„Řekla jste, že to byl můj hlas, nebo že zněl jako můj?"

„Řekla jsem j-j-jim vše. Ž-ž-že to byl váš hlas." Jeho přízvuk ztvrdl.

„Věděla jste zatraceně dobře, že to nebyl můj hlas."

„Nechtěla jsem jim to říci," kvílela. „Ale je to pravda. Byl to váš hlas."

„All right. Beru to na vědomí," řekl břitce.

Della Streetová se pokoušela něco říci, ale rozmyslila si to. Když se k ní otočil a pohlédl na ni ledově klidnýma očima. V pokoji se rozhostilo ticho, přerušované pouze slabým hřmotem z ulice a vzlykáním ženy.

Asi po dvou minutách se dveře znovu otevřely a vešel Pavel Drake.

„Dobrý den vespolek," řekl vesele. „To je rychlost, co? Měl jsem volnou cestu. Nikdo se nezdál mít zájem na tom, kde jsem nebo co dělám."

„Viděls někoho zdržovat se u vchodu hotelu?" otázal se Mason. „Nejsem si zcela jist, zda nesledovali Dellu."

„Nikoho jsem neviděl."

Mason ukázal na ženu, sedící se zkříženýma nohama na posteli. „To je Eva Belterová," řekl.

Drake se zašklebil a pohlédl jí na nohy.

„Ano, poznávám ji podle obrázku z novin."

Eva Belterová si odkryla oči a pohlédla na Drakeho. Vděčně se usmála.

„Dokonce ani vaše slzy nebyly skutečné!" zvolala k ní náhle Della Streetová. Eva Belterová se obrátila a její oči náhle ztvrdly.

Perry Mason se obrátil k Delle. „Dello," pravil, „zjednám si teď jasno. Přinesl jsi bloky a tužky, Pavle?" otázal se. Detektiv přikývl.

Mason vzal poznámkové bloky a tužky a podal je Delle. „Vysuňte si desku u stolu a zapište vše, co bude řečeno. Jste schopna to dokázat?“

„Pokusím se.“

„Dobře. Musíte si být jista a zachytit vše, co řeknu.“ Ukázal přitom na Evu Belterovou.

Ta se dívala s jednoho na druhého. „Co je, co chcete dělat?“ tázala se.

„Chci si zjednat ve všem jasno,“ řekl jí Mason.

„Potřebuješ mne zde?“ otázal se Drake.

„Ano, budeš svědkem.“

„Znervosňujete mne,“ řekla Eva Belterová. „Právě tak to vypadalo minulé noci. Zavedli mne do kanceláře státního zástupce a tam sedělo mnoho lidí s bloky a tužkami v rukou. Činí mne to vždy nervosní, vidím-li, že někdo zapisuje má slova.“

Mason se usmál. „Ano, domnívám se, že to tak bylo. Ptali se vás na tu pistoli?“

Eva Belterová opět rozevřela své modré oči v pohledu dětské nevinnosti, který ji dělal tak mladou a bezmocnou. „Co tím myslíte?“ tázala se.

„Víte, co chci,“ opáčil Mason. „Ptali se vás na to, jakým způsobem jste přišla k té pistoli?“

„Jakým způsobem jsem k ní přišla?“ otázala se.

„Ano. Dal vám ji Harrison Burke. To byl důvod, proč jste mu musila telefonovat, abyste mu řekla, že to byla jeho zbraň, které bylo použito k vraždě.“

Tužka Delly Streetové se hbitě kmitala nad stránkou notesu.

„Myslím, že nechápu, o čem mluvíte,“ řekla povýšeně Eva Belterová.

„Oh ano, chápete. Telefonovala jste Burkemu, že došlo k nějakému výstupu, a že jeho zbraně bylo přitom použito. Dostal ji od jednoho přítele, nějakého Mitchella a po zprávě hned odejel a vzal s sebou i jeho. Oba se někam ztratili.“

„Cože?“ zvolala. „Vůbec jsem o něčem takovém neslyšela.“

„Vaše jednání vás nikam nedovede, Evo," řekl jí Mason, „poněvadž jsem mluvil s Harrisonem Burkem a mám smlouvu jím podepsanou."

Ztuhla v náhlém soustředění. „Vy máte smlouvu jím podepsanou?" otázala se.

„Ano."

„Myslila jsem, že zastupujete mne."

„Co je na tom špatného, že zastupuji vás a mám ještě smlouvu s Harrisonem Burkem?"

„Nic. Lhal vám však, řekl-li, že mně tu pistoli dal. Nikdy v životě jsem ji neviděla."

„To činí věc jenom jednodušší," poznamenal Mason.

„Co činí?"

„Uvidíte," řekl jí. „Teď se vrátíme a objasníme si další dva body. Kde jste měla svoji kabelku, která byla ve stole vašeho manžela? Pamatujete si to?"

„Kam tím míříte?" tlumeně se otázala nedůvěřivým hlasem.

„Když jsem byl s vámi a vy jste našla opět svou kabelku."

„Oh, vzpomínám si. Dala jsem ji do stolu již dříve zvečera."

„Dobrá, jen tak mezi námi čtyřmi, kdo myslíte, že byl v pokoji s vaším mužem, když padl výstřel?"

„Vy jste to byl," řekla prostě.

„To je hezké," řekl Mason bez vzrušení. „Váš muž se koupal právě těsně před tím, než byl výstřel vypálen."

První okamžik se zdálo, že je zneklidněna. „To nevím, vy jste tam byl, já ne."

„Oh ano, víte," odporoval Mason. „Koupal se, vyskočil a vzal si na sebe flanelový plášť, aniž se před tím osušil."

„Skutečně?" tázala se strojeně.

„Víte dobře, že to tak bylo, a potvrdilo se to vyšetřováním. Řekněte mně, proč se domníváte, že jsem mohl k němu vejit, když se koupal?"

„Proč? Myslím, že vás pustil sluha, ne?"

Mason se usmál. „Nikdo z nich to ale neříká, není-liž pravda?"

„Nuže, pak nevím. Vše, co si pamatuji je, že jsem slyšela váš hlas.“

„Byla jste ten večer s Burkem a pak jste přišla,“ řekl Mason pomalu. „Neměla jste s sebou kabelku, protože jste byla ve večerních šatech.“

„Ne. Tehdy jsem ji neměla,“ řekla a náhle se kousla do rtu.

Mason se zašklebil. „Jak jste se tedy dostala do stolku vašeho muže?“

„Nevím.“

„Pamatujete se na stvrzenky, které jsem vám dal na částky, složené na účet honoráře?“ otázal se.

Přikývla.

„Kde jsou?“

Nejistě pokrčila rameny.

„Nevím,“ řekla. „Ztratila jsem je.“

„Tím se to potvrzuje,“ řekl Mason.

„Co se potvrzuje?“

„Skutečnost, že vy jste ho zabila. Nechtěla jste mně říci, co se přihodilo, tak vám to teď povím. Byla jste ten večer s Burkem. Vešla jste do domu, Burke vás opustil u dveří. Šla jste nahoru a váš manžel vás slyšel přicházet. Právě se koupal. Byl hrozně rozzuřen. Vyskočil z vany, hodil na sebe plášť a volal na vás, abyste přišla k němu do pracovny. Vešla jste tam a on vám ukázal ty dvě stvrzenky, které našel ve vaší peněžence, zatím co jste byla pryč. Nesly mé jméno. Byl jsem tam a řekl jsem mu, co jsem nechtěl, aby bylo uveřejněno ve Spicy Bits. Dal to dohromady a hned věděl, koho jsem právě tehdy zastupoval.“

„Nikdy jsem nic podobného neslyšela!“ zvolala.

Zašklebil se na ni. „Ó ano, slyšela. Věděla jste, že to prasklo a zastřelila jste ho. Padl k zemi a vy jste vyrazila z místnosti. Sehrála jste to dokonale. Zanechala jste zbraň na zemi, poněvadž jste věděla, že pomocí ní může být pátrání zavedeno až k Harrisonu Burkemu, ale dále ne. Chtěla jste do toho dostat Harrisona Burkeho, abyste se sama zachránila. A mne jste do toho zatáhla z téhož důvodu. Vyběhla jste ven a telefonovala jste Burkemu a řekla jste mu, že se něco stalo, že přitom byla nalezena jeho pistole. Že by měl raději zmizet, a že jeho jedinou nadějí bude poslat mně

hodně peněz, abych mohl případ s úspěchem vyřídit Potom jste zavolala mne a přiměla jste mne k tomu, abych tam přijel. Řekla jste mně, že jste poznala můj hlas ve slovech muže, který byl v pokoji s vaším manželem, poněvadž jste chtěla, abych vám pomohl; a také protože jste to chtěla tak zařídit, abych nemohl prokázat alibi, kdybyste potřebovala vypovědět svědectví o tom, že jste v pracovně poznala můj hlas.

Spoléhala jste se, že tak vás z toho s Harrisonem Burkem vytáhneme, když nás do věci zapletete a budeme se muset sami bránit. Představovala jste si, že se do toho vrhnu, podporován Burkeovými penězi, a protože budu sám v nebezpečí.

Myslila jste, že můžete předstírat, že jste si uvědomila, do jaké míry jste mne držela v moci tím, že jste říkala, že jste poznala můj hlas v místnosti.

A také jste zamýšlela celou věc na mne prozradit, až by vás dostali do křížového výslechu, a nechat mne a Harrisona Burkeho, abychom si to vyřídili sami.“

Hrůzou naplněné oči Evy Belterové zíraly na Masona z křídově bílého obličeje. „Nemáte práva tak se mnou mluvit!“ zvolala.

„Po čertech nemám!“ řekl. „Mám důkaz.“

„Jaký důkaz?“

Rezavě se zasmál. „Co myslíte, že jsem dělal celý ten čas, kdy vás v noci vyslýchali? Navázal jsem styk s Harrisonem Burkem a oba jsme vyhledali domovnici. Ta se pokoušela vás krýt, ale ví, že jste přišla s Harrisonem Burkem a že vás váš manžel volal, když jste kráčela nahoru; ví, že vás hledal již zvečera a že měl vaši kabelku, ve které nalezl dvě stvrzenky s mým podpisem.

Když jste si dala vyhotovit ty stvrzenky bez vepsání jména, myslila jste, že je vše v pořádku. Zapomněla jste však, že byly podepsány mým jménem a že váš manžel hned věděl, kdo je ona žena, když znal případ, kterým se zabývám, a našel ty stvrzenky ve vaší kabelce.“

Obličej se jí zalil červení. „Jste můj právník. Nemůžete použít všeho, co jsem vám řekla, abyste z toho udělal případ proti mně. Musíte být ke mně loyální.“

Hořce se usmál. „Měl bych snad dřepět a dát se zaplést do vraždy, aby se vám nic nestalo, ne?“

„To jsem neřekla. Chci jen, abyste se ke mně loyálně choval.“

„Vy máte po čertech málo práva mluvit o loyalitě.“

„To vše, co jste řekl, je jen snůška lží,“ pravila.

„A nemůžete to dokázat,“ pokusila se o jinou obranu.

Perry Mason sáhl po klobouku. „Možná, že to nemohu dokázat,“ řekl, „ale vy jste v noci vypověděla státnímu zástupci něco velmi silného. Teď půjdu zase já svědčit. Až to udělám, budou mít velmi krásný obraz skutečností. S tím telefonováním Harrisonu Burkemu o zbrani a radou k odjezdu a důvodem, který jste měla, abyste zabránila svému muži odhalit aféru s Burkem, bude mít policie velmi snadnou záležitost.“

„Ale vždyť jsem jeho smrtí nic nezískala.“

„To je další podvod, který se podobá těm prvým,“ řekl chladně. „Je dost špatný, aby vypadal na pohled slušně, ale ne dost důmyslný, aby prošel. Padělání oné závěti byla dobrá myšlenka.“

„Na co narážíte?“

„Přesně na to, co jsem řekl. Váš manžel vám sdělil, že vás vydědil, nebo jste objevila jeho závěť v pokladně. V každém případě jste znala znění závěti a věděla jste, kde byla uložena. Pokusila jste se vymyslit si nějaký způsob, abyste tu závěť odstranila. Věděla jste, že by vám neprospělo, kdybyste ji zničila, poněvadž Karel Griffin a Arthur Atwood, jeho právník, vůli viděli, a že jim váš manžel o ni řekl. Kdyby chyběla, podezírali by vás.

Myslila jste si, že byste dostala Griffina do problematického postavení, kdybyste to mohla zařídit tak, že by byl podle závěti hlavním dědicem, a pak se vám podařilo dokázat, že závěť je padělek. Tak jste se té myšlenky chopila a padělala jste závěť, napsanou vaším mužem. Provedla jste dost neumělým způsobem, aby se na padělání snadno přišlo,

avšak opsala jste ji doslova. Pak jste onu padělanou závěť nastrčila tak, abyste ji v případě potřeby mohla kdykoliv dostat. Když jste mne dostala do domu, a já se věnoval prohlídce mrtvoly, předstírala jste, že jste byla překonána pohnutím. Zatím však, když jsem vše prohlížel, zmocnila jste se původní závěti a zničila ji. Na její místo jste dala padělek. Přirozeně vám sedl Griffin se svým obhájcem na vějičku a prohlásili, že závěť je původní a vlastnoručně psaná Jiřím Belterem, protože znali dobře obsah originálu.

Ve skutečnosti je to tak mizerný padělek, že nemohou dokonce sehnat ani grafologa, který by byl ochoten svědčit, že je to originál. Nyní si uvědomují postavení, ve kterém jsou, závěť však již viděli a přísežně prohlásili, že je pravá. Neodváží se od tvrzení ustoupit. To by bylo poněkud ošemetné."

Pomalu se zvedla.

„Budete to musit nějak dokázat," řekla slabě chvějícím se hlasem.

Mason pokynul hlavou Drakemu.

„Běž do vedlejšího pokoje," pravil. „Najdeš tam Mrs. Veitchovou. Přiveď ji sem, ať potvrdí, co jsem řekl."

Drakeův obličej byl jako maska. Vstal a kráčel ke spojovacím dveřím vedlejšího pokoje. Otevřel je. „Mrs. Veitchová!" zvolal. Někdo se tam hlučně pohnul.

Mrs. Veitchová, vysoká, kostnatá, oblečená v černém, vešla do pokoje se svýma zapadlýma, ztrnulýma očima. „Dobré jitro," řekla Evě Belterové.

Perry Mason náhle pravil: „Okamžik, Mrs. Veitchová. Ještě bych chtěl objasnit jednu věc, než všechno potvrdíte Mrs. Belterové. Prosím, buďte tak laskava a vejděte ještě na okamžik do druhého pokoje."

Pavel Drake vrhl na Perryho Masona tázavý pohled a zavřel dveře.

Eva Belterová udělala dva kroky k venkovním dveřím, pak však náhle klopýtla.

Perry Mason ji chytil, když padala na zem.

Drake přikročil a uchopil ji za nohy. Společně ji zanesli do postele a uložili ji.

Della Streetová odložila tužku, slabě vzkřikla a odstrčila židli. Mason se k ní obrátil téměř divoce.

„Seďte," pravil. „Zapište všechno, co se zde řekne! Neztraťte ani slovo!"

Šel k umyvadlu, namočil ručník do studené vody a přiložil jej Evě Belterové na obličej. Uvolnil jí šaty a ručníkem zchladil hruď.

Vydechla a opět se jí vrátilo vědomí. Vzhlédla k Masonovi a slabě řekla: „Prosím, Perry, pomozte mně!"

Zavrtěl hlavou. „Nemohu vám pomoci, dokud se budete snažit mne podvádět."

„Budu mluvit pravdu," zaúpěla.

„Dobře, jak se to stalo?"

„Přesně tak, jak jste řekl. Netušila jsem však, že o tom věděla Veitchová. Nevěděla jsem, že někdo slyšel Jiřího, když mne volal, nebo výstřel."

„Jak daleko jste od něho stála, když jste ho zastřelila?"

„Na délku pokoje," odvětila bezpřízvučně. „Věřte mně, nechtěla jsem to udělat. Zastřelila jsem ho impulsivně. Tu pistoli jsem měla pro sebeobranu v případě, že bych jím byla někdy napadena. Měla jsem strach, že se pokusí mne zabít. Měl zuřivou povahu a věděla jsem, že, objeví-li kdy něco o Harrisonu Burkeovi, udělá něco hrozného. Jakmile jsem poznala, že je vše prozrazeno, uchopila jsem pistoli do ruky. Když ke mně vykročil, vykřikla jsem a vystřelila. Myslím, že jsem tu zbraň upustila právě na tom místě na zem. Nevím přesně, kdy to bylo. Nikdy mne však nenapadla myšlenka, zatáhnout do toho Harrisona Burkeho. Byla jsem příliš vyčerpaná, než abych mohla na něco myslit. Prostě — musela jsem vyběhnout ven do tmy.

Nejsem také pošetilá a věděla jsem, jak by to pro mne špatně vypadalo, zvláště vzhledem k příhodě, u které jsem byla s Harrisonem Burkem — pro tu vraždu na Beechwood Inn.

Prostě jsem slepě vyběhla do deště a ani jsem přesně nevěděla, co dělám. Vzpomínám si, že jsem strhla nějaký kabát se stojanu, když jsem utíkala okolo. To potvrzuje, že jsem byla vyděšena. Nevzala jsem si ani svůj kabát. Ten tam visel, ale já jsem chytila jeden starý svrchník, který někdy nosil Karel Griffin. Hodila jsem ho na sebe a ubíhala ven. Za několik okamžiků jsem se vzpamatovala a rozhodla se, že bych vás měla zavolat. Tehdy jsem nevěděla, zda byl živ nebo mrtev. Věděla jsem však, že vás budu potřebovat, budu-li nucena se mu podívat do tváře.

Neutíkal za mnou, tak jsem měla strach, že jsem ho zabila. To nebylo opravdu předem promyšleno. Bylo to prostě pudově. Našel mou peněženku a prohledal ji. To byl jeho zvyk, hledat dopisy. Nebyla jsem tak pošetilá, abych je tam nosila, měla jsem tam však ony dvě stvrzenky a tak si to dal vše dohromady.

Právě se koupal, když jsem přišla. Myslím, že mne slyšel. Vylezl z vany, hodil na sebe plášť a začal na mne řvát. Šla jsem tam a on měl ty stvrzenky v ruce. Prohlásil, že já jsem byla v Harrisonem Burkem na Beechwood Inn, a pak mne obvinil ze spousty věcí a řekl, že mne vyhodí bez jediného groše. To mne tak rozčililo, že jsem vytáhla zbraň a zastřelila ho. Když jsem se dostala do lékárny a chtěla jsem vás volat, uvědomila jsem si, že budu někoho potřebovat, kdo by za mnou stál. Neměla jsem žádné vlastní peníze. Řekla jsem vám to. Můj manžel mně jen časem něco dával. Věděla jsem o závěti, vyhotovené ve prospěch Karla Griffina a děsila jsem se, že nebudu moci dostat z majetku peníze, když bude soudně revidován. Viděla jsem, že Harrison Burke bude míti strach, aby jeho jméno do věci nebylo zataženo, a že by mne nechal bez podpory. Tak jsem mu zatelefonovala a bez uvažování jsem ho do celé věci zamíchala. Řekla jsem mu, že se něco přihodilo, a že hlavni roli hrála v tom jeho pistole. Že nevím, kdo je muž, který ho zabil, že však vím dobře, že jeho pistole ležela na podlaze. To byla bouda, která by na vás nestačila, stačila však Burkemu dokonale. Burke byl ztřeštěný.

Řekla jsem mu, že může udělat jenom jednu věc. Zmizet A bude-li moci, aby to zařídil tak, aby nemohli zbraň stopovat až k němu. A zároveň

aby zařídil, abyste měl dost peněz, abyste mohl v boji pokračovat. Pak jsem volala vás a přiměla vás, abyste tam přišel.

Než jste přišel, napadlo mne, oč lépe by bylo, kdybych vás dostala do takového postavení, ve kterém byste mne musel ze všeho dostat, abyste se sám zachránil, a zároveň kdybych měla nějaké vysvětlení, které bych mohla dát policii, kdyby mne snad začala podezírat.

V tom jste měl pravdu," pokračovala. „Věděla jsem, že by vás nikdy nemohli usvědčit, protože jste příliš obratný a bezúhonný. Vy jste se z toho mohl dostat a myslila jsem si, že až začnou věnovat větší pozornost mé osobě, že jim dám informaci, kterou jsem jim již dala, takže půjdou po vás a mne ušetří. Věděla jsem však, že bych byla velmi měkkým oříškem, kdyby se pak ke mně vrátili, až byste jim vyrazil trumfy z rukou."

Mason vzhlédl k Pavlu Drakeovi a potřásl hlavou. „Krásně vymyšleno, což?" otázal se. Někdo zaklepal na dveře.

Mason přehlédl přítomné v pokoji. Pak vykročil ke dveřím a otevřel je. Na prahu stál Sidney Drumm. Za ním byl další muž.

„Hello, Perry," řekl. „Byla to čertovská práce, nalézt tě. Stopovali jsme Dellu Streetovou až do hotelu, ale trvalo to pěknou chvíli, objevit jméno, pod kterým jsi byl zapsán. Mrzí mne, že tě ruším, ale budeš se muset se mnou trochu projet. Státní zástupce ti chce dát několik otázek."

Mason přikývl. „Pojď dál," řekl.

Eva Belterová tlumeně vykřikla. „Perry, musíte mne chránit! Byla jsem k vám upřímná! Musíte se za mne postavit!"

Perry Mason na ni pohlédl, pak se prudce otočil k Sidneyovi Drummovi. „Zde je něco pro tebe, Sydneyi," řekl. „Můžete ji zatknout Je to Eva Belterová, která se právě přiznala k vraždě svého manžela."

Eva Belterová vykřikla, vyskočila a nejistě se zapotácela. Drumm se díval s jednoho na druhého.

„Je to pravda," řekl Pavel Drake.

Mason se naklonil k Delle Streetové.

„Zde je to vše," řekl. „Černé na bílém. Mám svědky a mám její výpověď doslova zachycenu."

Sidney Drumm si hvízdl. „Bože, Perry," pravil. „Ty máš štěstí. Chtěli tě obžalovat z vraždy."

„To není žádné štěstí," zněl divoce Masonův hlas. „Dával jsem jí volnost, dokud to hrála rozumně. Když jsem však četl v novinách o tom, jak mne do věci zatáhla, rozhodl jsem se vyjasnit situaci."

Pavel Drake řekl: „Víš skutečně, kde je Harrison Burke?"

„Hrome, nevím!" odpověděl Mason. „Minulou noc jsem nevytáhl paty z tohoto pokoje. Seděl jsem zde a přemýšlel. Zmocnil jsem se Mrs. Veitchové a řekl jí, že Eva Belterová sem ráno přijde a že chce, aby zde byla, aby mohla potvrdit prohlášení, které zamýšlí předložit novinářům. Poslal jsem pro Mrs. Veitchovou taxi a dal jsem ji přivést."

„Nepodepřela by tvé prohlášení?" otázal se Drake.

„Nevím," řekl Mason. „Myslím, že ne. Vůbec jsem s ní nemluvil. Nechtěla by se mnou hovořit. Myslím, že stále něco zatajuje. Ale jsem spokojen, že něco ví. Chtěl jsem jednoduše, abys otevřel dveře, aby ji Eva Belterová spatřila. Takový malý nátlak."

Eva Belterová hleděla na Perryho. Její obličej svítil jako křída.

„Buďte proklet za svou intrikánskou podlost," řekla pomalu.

Sidney Drumm zpečetil její situaci poslední známkou ironie. „U čerta!" řekl. „Eva Belterová byla také ženou, která nám řekla, kde jsi, Perry. Řekla, že se dnes ráno s tebou setká, a že máme počkat, až přijde někdo jiný, a prohlásit, že jsme sledovali tu druhou osobu. Chtěla, aby sis myslil, že jsme sledovali Dellu Streetovou nebo někoho jiného místo ní."

Mason k tomu mlčel. Jeho obličej byl náhle plný starostí.

XVI.

Perry Mason seděl ve své kanceláři. Byl velmi unaven. Della Streetová seděla za stolem naproti němu a vyhýbala se jeho pohledu.

„Myslil jsem, že jste ji příliš nemilovala," poznamenal Mason. Odvracela stále zrak.

„To je pravda," připustila. „Mrzí mne však, že vy sám jste to musel odhalit. Spoléhala se na vás, že ji z toho dostanete. Vy jste ji však vydal policii."

„Nic takového jsem neučinil," popřel. „Prostě jsem tím odmítl stát se obětním beránkem."

Pokrčila rameny. „Znám vás již pět let," řekla pomalu. „Za celou tu dobu byli pro vás klienti vždy na prvním místě. Nedělal jste si sám případy a nevybíral zákazníky. Přijímal jste je, jak přicházeli. Někteří z nich uvízli. Druzí vyvázli. Avšak když jste zastupoval, nikdy jste proti nim nepoužil svých znalostí věci."

„Co to má být, kázání?" otázal se.

„Ano," řekla krátce.

„Tak pokračujte."

„Již skončilo."

Zvedl se, přikročil k ní a položil jí ruku na rameno. „Chtěl bych vás požádat o jednu věc, Dello," pravil.

„Co to je?"

„Prosím, důvěřujte mně," řekl znaveně.

Vzhlédla a setkala se s jeho pohledem. „Zamýšlíte…?"

Přikývl.

„Není usvědčena," řekl, „dokud porota nevydá prohlášení, že ji uznává z něčeho vinnou."

„Ale již s vámi nebude chtít nic mít," řekla Della Streetová. „Najde si jiného právníka; a pak, vždyť se už přiznala. Jak chcete neutralisovat to přiznání? Opakovala je policií a podepsala to."

„Nemusím to přiznání vůbec vyvracet. Musím je přivést v pochybnost. Má-li porota důvodnou pochybnost, nemůže odsoudit. Mohu ji ještě teď osvobodit.“

Zamračila se na něho. „Proč jste nenechal Pavla Drakeho, aby dovolil policii položit jí několik otázek? Proč jste vy musel všechno říci?“

„Protože by lhala svým způsobem na každou možnou otázku, kterou by jí policie dala. Ta žena je velmi chytrá. Chtěla, abych jí pomohl, ale sama si myslila, že mne může kdykoliv obětovat, až se smyčka začne zatahovat.“

„Tak vy jste ji hodil přes palubu?“

„Ano, chcete-li na to tak pohlížet,“ připustil Mason a odtáhl ruku s jejího ramene.

Zvedla se a šla do přední kanceláře.

„Je zde Karel Griffin a Arthur Atwood, jeho právní zástupce,“ řekla.

„Pošlete je sem,“ pravil Mason mdlým, roztěkaným tónem hlasu.

Otevřela dveře a pokynula oběma mužům. Obličej Karla Griffina nesl stopy prostopášnosti, byl však úplně vyrovnán, velmi mile naladěn a nesl výraz dokonalého gentlemanství. Uklonil se Delle Streetové na omluvu toho, že prošel dveřmi před ní a říkaje „Dobrý den“, usmál se zdvořile a důvěryplně na Perryho Masona. Arthur Atwood byl zralý čtyřicátník s obličejem, který by potřeboval sluneční paprsky. Měl jiskrné a zchytralé oči. Jeho hlava byla lysá od čela až k temeni, kolem něhož se vinul pruh vlasů, přimykaje se až na obě uši a tvoře tak rozježenou svatozář kolem zadní části hlavy. Rty měl zakřiveny v neustálém uctivém úsměvu, který byl naprosto bezelstný. Obličej převzal již známky tohoto úsměvu, hluboké rýhy, táhnoucí se od nosu až k okrajům úst a paprskovité vrásky, rozbíhající se z koutů očí. Byl to muž, kterého bylo lze jen ztěžka posoudit, vyjímaje jednu věc — že to byl nebezpečný protivník.

Perry Mason jim nabídl židle a Della Streetová zmizela za dveřmi.

Karel Griffin počal mluvit: „Promiňte mně, Mr. Masone, zdálo-li se vám dříve, že jsem vaším motivům tohoto případu nerozuměl. Myslím,

že to byla vaše skvělá detektivní práce, které patří plný dík za doznání Mrs. Evy Belterové.“

Arthur Atwood ho jemně přerušil. „Myslím, Karle, že byste měl nechat mluvit mne.“

Griffin se příjemně usmál a podřídil se jeho radě. Arthur Atwood přitáhl židli ke stolu, usedl a vzhlédl k Perrymu Masonovi. „Nu, kolego! My si přece rozumíme, já budu mluvit!“

„Nejsem si zcela jist, zda je tomu tak,“ odvětil Mason.

Atwoodovy rty se sevřely opět v ten stálý úsměv, ale jeho oči neukazovaly ani stopy nějakého humoru. „Zastupujete žalobu Evy Belterové o soudním přezkoumání závěti. Zastupujete též její žádost o přidělení jí zvláštního správcovství. Myslím, že by to celou záležitost velmi zjednodušilo, kdybyste od obou upustil.“

„Komu by to celou věc velmi zjednodušilo?“ tázal se Mason.

Atwood ukázal rukou na svého klienta. „Mr. Griffinovi ovšem.“

„Nezastupuji Griffina,“ břitce odpověděl Mason.

Atwoodovy oči se nyní připojily k úsměvu jeho rtů. „To je ovšem pravda,“ řekl. „V přítomné době mohu však klidně doznat, že na mého klienta učinila velký dojem neobyčejná schopnost, kterou jste v tomto případě ukázal a smysl pro spravedlnost, který vás charakterisuje. To vše je podivná a zarážející kombinace okolností. Pro mého klienta je to velká rána. Nyní však již nemůže být dohadů o tom, co se stalo a můj chráněnec bude potřebovat mnoho odpovědných rad při vedení obchodních záležitostí zděděného majetku, rozumíte-li tím, co myslím.“

„Co vlastně myslíte?“ otázal se Mason.

Atwood vzdychl. „Nu, musím-li mluvit přímo a jasně, jak jsme tu všichni tři pohromadě, je zcela možné, že můj klient zjistí, že řízení listu Spicy Bits si vyžádá velmi soustředěnou pozornost. Já budu velmi zaměstnán udržováním rovnováhy jmění a proto mně vnukl myšlenku, že by si rád opatřil zastupování nějakého odpovědného právníka, aby mu radil při redigování časopisu. Ve skutečnosti by úplně převzal vydávání na dobu soudního prozkoumání.“

Atwood se odmlčel a zadíval se významně svýma kulatýma očima na Perryho Masona. Když Mason mlčel, pokračoval: „Ta věc by si vyžádala určitou časovou oběť. Bylo by vám vše dobře nahrazeno, velmi dobře nahrazeno.“

„Blábolíte,“ řekl Mason neomaleně. „Proč to překrucujete? Jasně chcete, abych upustil od žaloby a pustil Griffina do sedla. Ten říká, že mně to něco vynese. Je to nabídka?“

Atwood stiskl rty.

„Hm. Rozmyslil bych si dovolit si tak hrubý tón vyjadřování,“ pravil. „Budete-li však přemýšlet o nabídce, kterou jsem vám učinil, zjistíte, že je docela podle obvyklých mravů, že je stručná a zahrnuje celou věc.“

„K čertu s takovým podmáslím,“ řekl Mason. „Chci prosté dorozumění. Budu mluvit jasně, i když nebudete chtít. Chopil jste se druhého konce toho provazu. Zastupujete Griffina. Pokoušíte se získat kontrolu nad jměním a udržet ji. Já zastupuji Mrs. Belterovou a chci tu závěť u soudu vyřadit Je to padělek a vy to víte!“

Atwoodovy rty se stále usmívaly, ale oči byly chladné a tvrdé.

„S tím nemůžete pořídit,“ řekl. „To už nic nezmění, je-li závěť padělek nebo ne. Původní závěť zničila. Doznává to ve výpovědi. Můžeme dokázat obsah zničené závěti.“

„Ano,“ řekl Mason. „To je však právnická otázka. Vy myslíte, že můžete. Já myslím, že nemůžete.“

„A pak nemůže nic dostat, protože ho zavraždila,“ řekl Atwood. „Je to proti znění zákona, aby nějaká osoba zdědila jmění po tom, koho zavraždila, bez ohledu na znění jakékoliv závěti nebo jiného odkazu.“

Mason mlčel.

Atwood vyměnil pohled se svým klientem. „Máte k tomu nějaký dotaz?“ otázal se Masona.

„Mám, u čerta!“ vybuchl Mason. „Nehodlám však s vámi souhlasit. Své důkazy podám až před porotou. Nemyslete, že jsem se narodil včera. Vím, co chcete. Přejete si, aby Eva Belterová byla usvědčena z vraždy prvého stupně. Myslíte, že vám mohu pomoci dokázat úmysl při

podávání důkazu k motivu. Kdybyste ji mohl usvědčit z vraždy prvého stupně, nemohla by přirozeně dědit. Jdete po majetku a chcete mne podplatit. To neudělám.“

„Setrváte-li však stále v tom kursu, můžete se sám octnout před porotou.“

„Hm,“ řekl Mason. „Jak se to překládá do srozumitelné řeči? Hrozba?“

„Nemůžete nás držet dlouho ze sedla,“ pravil Atwood. „A až se tam dostaneme, budeme musit učinit několik důležitých rozhodnutí. Některá z nich se pak mohou týkat vaší činnosti.“

Perry Mason povstal. „Nemiluji příliš mnoho mluvení kolem horké kaše,“ pravil.

„Řekl jsem vše, co jsem musil říci.“

„Chcete ještě něco dodat?“

„Ne!“ vybuchl Mason.

Karel Griffin významně zakašlal.

„Pánové,“ pravil. „Snad bych mohl něco říci, co by zjednodušilo situaci.“

„Ne,“ odporoval Atwood. „Tady mluvím já.“

Griffin se usmál na Masona.

„Jen se nezlobte,“ pravil, „je to obchod.“

„Prosím,“ napomenul ho Atwood, upřeně na něho zíraje.

„Oh, vše v pořádku,“ řekl Griffin.

Mason se hnul ke dveřím. „Nu, myslím, pánové, že konference skončila.“

Atwood se ještě jednou pokusil. „Kdybyste jenom nechal volnou cestu událostem upuštěním od žaloby a žádosti, ušetřilo by to čas. Jak věci vypadají, musíte uznat, že máme v rukou celý případ, ale nelíbí se nám čas a výdaje, věnované na rychlé ukončení celé věci.“

Mason se na něho ledově zadíval. „Poslyšte,“ pravil. „Můžete si myslit, že máte hotový případ. Ale právě teď jsem v sedle já a hodlám tam také zůstat.“

Atwood se rozzlobil. „Nesedíte však dost pevně, abyste se v něm udržel pouhých čtyřiadvacet hodin!“

„Myslíte, že ne?“

„Dovolte, abych vám připomenul, že byste mohl býti považován za spoluvinníka na vraždě,“ poznamenal Atwood. „Policie by se bezpochyby řídila podle našich přání, poněvadž můj klient je teď zákonným dědicem.“

Mason se k němu přiblížil. „Kdykoliv vás, Atwoode, budu potřebovat, abyste mně připomenul, jak se mám zachovat, zatelefonuji vám.“

„Nu dobře,“ řekl Atwood. „Chcete-li být v té věci hrubý, pak tu hru také tak dohrajeme.“

„To je výborné!“ odvětil Mason. „Já skutečně chci být hrubý.“

Atwood dal znamení svému klientovi a oba vykročili ke dveřím. Atwood jimi prošel bez váhání, Karel Griffin však stanul s nikou na klice, jako by měl v úmyslu něco říct.

Masonovo chování nebylo však povzbuzující. Griffin pokrčil rameny a následoval svého zástupce z kanceláře. Když odešli, vkročila Della Streetová.

„Smluvil jste s nimi nějakou dohodu?“ otázala se. Zavrtěl hlavou.

„Nemohou nám ublížit?“ tázala se, uhýbajíc jeho pohledu. Zdálo se, že zestárl o deset let.

„Dello,“ pravil, „bojuji o čas. Kdyby mně poskytli trochu času a trochu volnosti, rozřešil bych tuto situaci docela dobře. Ale ta žena mne musila do věci zatáhnout, aby se sama z toho dostala. To mně zanechalo jen jednu možnost — obětovat ji, abych zůstal volný a mohl užitečně pracovat.“

„Nemusíte mně nic vysvětlovat, šéfe. Lituji, zdálo-li se vám, že jsem vás kritisovala. Bylo to však tak neočekávané a tak úplně vám nepodobné, že mě to překvapilo. To je vše. Prosím, zapomeňte na to.“ Nepohlédla mu však do očí.

„Zajisté,“ pravil. „Teď jdu do kanceláře Pavla Drakeho. Můžete mě tam zastihnout, stane-li se něco důležitého, ale neříkejte nikomu, kde jsem!“

XVII.

Pavel Drake seděl u rozkládacího stolku ve výklenku jedné ze svých kanceláří a šklebil se na Perryho Masona.

„Čistá práce," řekl. „Věděl jsi to po celou dobu, nebo jsi to zjistil, až se věci přiostřily na nůž?"

Masonovy oči se dívaly znaveně. „Věděl jsem, jak se to asi stalo. Ale vědět a mít důkaz jsou dvě různé věci. Teď ji musím zachránit."

„Zapomeň na to," řekl Drake. „Za prvé toho není hodna a za druhé nemůžeš. Její jediná naděje je sebeobrana a k té se nemůže utéci, protože přiznává, že byl od ní vzdálen přes celý pokoj, když vystřelila."

„Ne," řekl Mason. „Je to můj klient. Stojím za svými klienty. Nutila mne stále vpřed a musil jsem zahrát tu hru. Jinak bychom byli oba v pěkné bryndě."

„Neodpustil bych jí to," pravil Drake. „Je to přece jenom falešná kočka, která se vdala pro peníze a od té doby každému jenom ubližovala. Můžeš mluvit co chceš o své povinnosti ke klientovi, ale když na tebe začne házet smyčku pro vraždu, je to něco jiného."

Mason ho přejel zamyšleným pohledem. „Nemá to vůbec smyslu. Chci ji zachránit."

„Jak to chceš udělat?"

„Zapamatuj si," řekl Perry Mason, „že se ničím neprovinila, dokud není usvědčena."

„Přiznala se," řekl Drake.

„To na věci nic nemění. Přiznání je okolnost, která může být při přelíčení užita proti ní. To je vše."

„Nu a co udělá porota? Budeš ji musit zachránit na základě nepříčetnosti nebo sebeobrany. A ona tě nenávidí. Obstará si jiného obhájce."

„To je pouhý detail," řekl Mason. „Mohlo by se použít mnoha způsobů, kterými by mohla být zachráněna. Nemluvím však o nich.

Mluvím o výsledcích. Chci, abys vypátral o rodině Veitchové vše, co budeš moci, za poslední rok.“

„Myslíš tu domovnici?“

„Ano. A její dceru. Celou rodinu.“

„Myslíš, že domovnice něco zatajuje?“

„Vím to.“

„Dobrá. Uvolním na to několik lidí. Jak se ti hodila ta záležitost z Georgie?“

„Zapadla skvěle.“

„Co chceš, abych vypátral o domovnici?“

„Vše, co budeš moci. A o dceři také. Nepřehlédni ani to nejmenší.“

„Poslyš,“ pravil Drake. „Máš zase něco za lubem?“

„Hodlám ji z toho dostat.“

„Víš, jak to provedeš?“

„Napadlo mne něco. Kdybych nevěděl, že ji z toho budu moci dostat, nebyl bych ji vydal policii. Rozumíš?“

„Ani když se pokoušela svést vinu na tebe?“ zvědavě se tázal Drake.

„Ani když se pokoušela svést vinu na mne,“ řekl zasmušile Mason.

„Ty bojuješ ďábelsky za své zákazníky,“ řekl Drake s obdivem.

„Chtěl bych z toho usvědčit někoho jiného,“ pomalu a unaveně pravil Mason. Drake se na něho ostře podíval.

Perry Mason pokračoval: „Je to moje životní credo, Pavle. Jsem právník. Ujímám se lidí, kteří jsou v nesnázích, a pokouším se je z nesnází dostat. Nezastupuji je proto, abych obhájil jejich názor, ale pracuji, abych dokázal možnost obhajoby čehokoliv. Státní zástupce zastupuje lid a snaží se každý případ vylíčit v nejhorším světle. Mojí povinností je pravý opak. Vylíčit případ v nejlepším možném světle. A pak záleží na porotě, aby rozhodla. To je způsob, jakým děláme spravedlnost. Kdyby státní zástupce pracoval slušně a poctivě, mohl bych to také tak dělat. Ale on používá všeho, aby dosáhl usvědčení. Já pak užívám všeho, abych dosáhl osvobozujícího výroku. Je to jako hra dvou footballových mužstev. Jedno z nich se pokouší probít se jedním směrem jak nejlépe dovede, a druhé se

snaží probít se právě tak poctivě směrem opačným. Trpím jakousi nemoci, udělat pro klienta vše nejlepší, co dovedu. Moji klienti nejsou bezúhonní. Mnozí z nich jsou samá lež. Snad většina z nich je vinna. Já o tom ale nerozhoduji. To je věcí poroty.“

„Chceš se pokusit dokázat, že ta žena byla nepříčetná?“ tázal se detektiv.

Mason pokrčil rameny.

„Chci zabránit porotě, aby ji usvědčila.“

„Nikdy se ti nepodaří vymotat se z toho přiznání. Ukazuje jasně vraždu.“

„Přiznání nebo nepřiznání, nemohou ji odsoudit, dokud soud neřekne, že je vinna.“

Drake pokrčil výmluvně rameny a řekl: „Oh, nemá přece smyslu, abychom se o to přeli. Já pošlu několik lidí na ty Veitchovy a získám pro tebe všechno, co budu moci.“

„Předpokládám, že ti nemusím připomínat, že minuty jsou velmi drahé,“ řekl Mason. „Vše, pro co jsem celý ten případ lhal, bylo, získat dosti času, abych měl potřebný přehled. Musíš pracovat rychle. Je to případ, závislý na čase.“ Pery Mason odešel zpět do svých kanceláří. Opuchlá víčka únavou byla dostatečně výmluvná, ale jeho oči se stále dívaly klidně a chladně.

Otevřel dveře kanceláře. Della Streetová seděla u psacího stroje. Vzhlédla, pak ale sklopila zrak ke své práci. Mason za sebou přibouchl dveře a zamířil k ní. „Proboha, Dello!“ vzdychl unaveně, „vy mně stále ještě nevěříte?“

Vrhla na něho rychlý pohled. „Ale vždyť vám důvěřuji.“

„Ne. Nedůvěřujete.“

„Jsem překvapena a trochu zmatena. Nedivte se,“ řekla. Stál a zaraženě na ni zíral zádumčivýma očima, tváře se beznadějně.

„Nu dobrá,“ řekl konečně. „Zavolejte státní statistickou kancelář a držte spojení tak dlouho, dokud nedostanete informaci, kterou budete žádat. Budete-li moci, zavolejte někoho z vedoucích úředníků. Na ceně

nezáleží. Potřebuji informaci a potřebuji ji ihned. Chci vědět, zda byla Norma Veitchová již provdána. Řekl bych, že byla. A chci vědět, zda měla rozvod.“

Della Streetová se ostře podívala. „Co to má společného s onou vraždou?“

„Nestarejte se,“ řekl. „Veitchová je asi její pravé jméno. Totiž, je to jméno její matky a bude asi zaneseno na zápisu o oddacím listu jako jméno nevěsty, když se vdávala. Nemusela být ovšem vůbec provdána, nebo to snad vůbec nebylo v tomto státě. Něco je na tom zajímavého. Tají něco ze své minulosti. Chci vědět, co to je.“

„Nemyslíte přece, že Norma Veitchová byla do případu nějak zapletena?“ tázala se Della Streetová.

Masonovy oči byly chladné, jeho tvář vyjadřovala rozhodnutí. „Vše, co musím udělat, je vznést odůvodněnou pochybnost do myslí porotců,“ řekl jí. „Nezapomeňte. Běžte k telefonu a zjistěte to.“

Odešel do druhé kanceláře a zavřel dveře. Začal chodit sem a tam, palce zastrčeny v kapsičkách vesty, hlavu skloněnou a přemýšlel.

Asi za půl hodiny ho zastihla Della Streetová v téže situaci.

„Měl jste pravdu,“ řekla.

„Jakže?“

„Byla provdána. Získala jsem tu zprávu z kanceláře populační statistiky. Provdala se před šesti měsíci za nějakého Harryho Loringa. Poznámka o rozvodu chybí.“

Třemi rychlými kroky dosáhl Perry Mason dveří, netrpělivě je otevřel, prošel přední kanceláří a téměř se vyřítil na chodbu ke schodům. Seběhl do poschodí, ve kterém měl kanceláře Pavel Drake, a nedočkavě zabouchal na výplň dveří jeho svatyně. Pavel Drake otevřel.

„U čerta! To jsi ty!? Zdržíš se vůbec někdy v kanceláři, abys mohl mluvit se svými klienty?“

„Poslyš,“ pravil mu Mason, „mám zajímavou zprávu. Norma Veitchová byla provdána!“

„Co tím získáš?“ otázal se Drake.

„Je zasnoubena s Karlem Griffinem.“

„Nu a nemohla by být rozvedena?“

„Ne. Nerozvedla se. Neměla k tomu čas. Svatba byla před pouhými šesti měsíci.“

„Dobrá,“ odvětil Drake. „Co chceš?“

„Chci, abys našel jejího manžela. Jmenuje se Harry Loring. Chci zjistit, kdy se rozešli a proč. A velmi rád bych věděl, zda znala Karla Griffina již dříve, než přišla do domu. Jinými slovy, chci vědět, zda již byla u své matky, zaměstnané u Beltera, někdy dříve.“

Detektiv si zahvízdl. „Bože!“ řekl. „Myslím, že chceš vypracovat obhajobu pro nepříčetnost z pohnutí mysli a prosadit existenci nepsaného zákona ve prospěch Evy Belterové.“

„Vrhneš se na to ihned?“

„Mohu ti podat zprávu do půl hodiny, ať již bydlí kdekoliv v městě,“ odpověděl Drake.

„Čím dříve, tím lépe. Počkám ve své kanceláři.“

Vrátil se do své úřadovny a beze slova prošel kolem Delly Streetové. Zastavila ho, když vcházel do své kanceláře: „Harrison Burke telefonoval.“

Mason zvedl obočí. „Kde je?“

„Nechtěl prozradit. Řekl, že zavolá později. Neudal mně dokonce ani telefonní číslo.“

„Doufejme, že už četl o novém vývoji událostí,“ pravil Mason.

„Neříkal. Podotkl jen, že zavolá později.“

Zazvonil telefon.

„To bude asi on,“ řekla.

Mason vešel do své kanceláře.

Slyšel hlas Delly Streetové: „Okamžik, Mr. Burke.“

Když se chopil sluchátka, ozval se v něm hlas Burkeho. „Halo, Burke,“ řekl Mason.

Hlas Burkeho byl stále podmanivě zvučný, ale zazníval v něm panický tón. Každou chvíli se zdálo, že ten hlas šplhá do vysokých výšek a pak se zlomí, ale Burke ho vždy po krátkém oddechu dostal zpět.

„To je strašné," řekl. „Právě jsem četl noviny."

Mason pravil: „Není to tak zlé. Vy jste z toho vyvázl. Jinak můžete vystupovat jako přítel rodiny. Nebude to nic příjemného, ale není to tak zlé, jako být ve vazbě pro podezření z vraždy."

„Ale druzí toho využijí v kampani proti mně!"

„Čeho využijí?" tázal se Mason.

„Mého přátelství s tou ženou."

„Nemohu za to," řekl Mason, „ale vynasnažím se, abyste toho byl ušetřen. Státní zástupce nehodlá zaplést vaše jméno do případu, když nebude musit předložit soudu odůvodněný motiv."

„Proto jsem s vámi chtěl mluvit." Hlas Burkeho zněl jistěji.

„Státní zástupce je velmi slušný. Dokud nebude přelíčení, nebude mé jméno uveřejněno. A teď byste měl věci tak zařídit, aby nedošlo k přelíčení."

„Jak?" otázal se Mason.

„Mohl byste ji přemluvit, aby se přiznala k vraždě druhého stupně. Stále ještě jste jejím obhájcem. Státní zástupce vám proto povolí k ní přístup. Mluvil jsem s ním."

„Z toho nic nebude," hbitě odpověděl Mason. „Chci vás chránit, ale udělám to po svém. Vy se ještě nějakou dobu držte stranou."

„Myslím, že by z toho mohl být nádherný honorář," řekl Burke sladkým, mnohoslibným hlasem. „Pět tisíc na hotovosti. A možná, že bychom to mohli i trochu zvýšit…"

Perry Mason bouchl sluchátkem zpět do vidlice. Pak pokračoval v procházce po místnosti. Asi za patnáct nebo dvacet minut telefon znovu zazněl. Mason sejmul sluchátko a uslyšel Pavla Drakeho.

„Myslím, že jsem objevil tvého chlapíka. Na Belvedere Apartment žije muž jménem Hadry Loring. Jeho žena ho opustila asi před týdnem a řekla, že jde žít ke své matce. Budeš ho k něčemu potřebovat?"

„Můžeš na to vzít jed, že budu," řekl Mason. „A budu ho potřebovat velmi brzy. Můžeš tam se mnou zajet? Snad budu potřebovat svědka."

„Dobrá," řekl Drake. „Vezmu vůz, nemáš-li zde svůj."

„Vezmeme oba vozy. Přijdou nám vhod."

XVIII.

Hadry Loring byl tenký a nervosní človíček, jehož oči stále neklidně těkaly s místa na místo a špička jazyka neustále vlhčila tenké rty. Seděl na cestovním kufru, ovázaném řemenem, a vrtěl záporně hlavou na otázku Pavla Drakeho.

„Ne, ne," řekl. „To jste přišli na špatnou adresu. Nejsem ženat."

Drake pohlédl na Masona. Ten slabě pokrčil rameny, což Drake považoval za znamení, aby mluvil dál.

„Znal jste Normu Veitchovou?" otázal se.

„Ne," odpověděl Loring se špičkou jazyka mezi rty.

„Odjíždíte?" pokračoval Drake.

„Ano. Nemohu déle platit zdejší činži."

„Tak vy jste nikdy nebyl ženat?"

„Ne. Jsem starý mládenec."

„Kam odjíždíte?"

„Ještě sám nevím."

Loring se neklidně díval s jedné tváře na druhou.

„Jste, pánové, komisaři?" otázal se.

„Nás si nevšímejte," řekl Drake. „Mluvím o vás."

„Ano, pane," pravil Loring a ponořil se v mlčení.

Drake pohlédl opět na Masona.

„Balíte poněkud narychlo, není-liž pravda?" pokračoval Drake.

Loring se zamračil. „Nevím, zda je to narychlo. Není toho tolik k balení."

„Poslyšte," pravil Drake, „nemá smyslu, abyste se pokoušel nás obelstít, poněvadž vás můžeme skřípnout a vypátrat, co potřebujeme. Řekl jste, že jste nebyl nikdy ženat. Je to pravda?"

„Ano, pane. Jsem starý mládenec, tak jak jsem vám řekl."

„Dobrá. Ale vaši sousedé říkají, že jste byl ženat ještě asi před týdnem. Bydlela zde s vámi nějaká žena."

Loringovy oči rychle zamžikaly. Nervosně poposedl.

„Nebyl jsem s ní ženat," namítl.

„Jak dlouho jste ji znal?"

„Asi čtrnáct dní. Byla číšnicí v jednom restaurantu."

„Ve kterém?"

„Zapomněl jsem jméno."

„Jak se jmenovala?"

„Byla zde pod jménem Mrs. Loringová."

„To vím. Jak se jmenovala skutečně?"

Loring se odmlčel a navlhčil si jazykem rty. Jeho oči nejistě těkaly po pokoji.

„Jonesová," řekl. „Mary Jonesová."

Drake se sarkasticky zasmál. Loring mlčel.

„Kde je nyní?" otázal se náhle Drake.

„Nevím. Opustila mne. Myslím, že odešla s druhým. Pohádali jsme se."

„Proč jste se pohádali?"

„Oh, nevím. Prostě to byla hádka."

Drake opět pohlédl na Masona. Mason vykročil vpřed a ujal se slova.

„Čtete noviny?" otázal se.

„Někdy," řekl Loring. „Ne často. Někdy se podívám na nadpisy. Nijak mne to nezajímá."

Mason sáhl do náprsní kapsy a vytáhl několik útržků z ranních vydání. Rozložil jeden se snímkem Normy Veitchové. „Je to žena, která zde žila s vámi?" otázal se. Loring se zběžně zahleděl na obrázek a důrazně zavrtěl hlavou.

„Ne," pravil. „To není ona."

„Neprohlédl jste si obrázek dobře. Měl byste se lépe podívat, než pronesete tak určitý úsudek."

Vstrčil snímek až pod jeho oči. Loring uchopil útržek a studoval ho asi patnáct vteřin.

„Ne," pravil opět, „to není ona."

„Tentokrát vám to trvalo trochu dlouho, než jste se rozhodl," poznamenal Mason. Loring mlčel.

Mason se náhle obrátil a pokynul Drakeovi.

„Nu dobrá," pravil Loringovi, „chcete-li k tomu zaujmout takové stanovisko, musíte si potom sníst tu horkou kaši sám. Nemůžete očekávat, že vás budeme hájit, chcete-li nám lhát."

„Nelžu."

„Necháme toho, Drake. Pojďme," řekl Mason s úšklebkem. Oba muži vyšli z bytu a zavřeli za sebou dveře.

Na chodbě se Drake otázal: „Co s ním uděláš?"

„Je to krysa, protože se pokusil za každou cenu tvářit se rozhorleně a ptát se, co jsme zamýšleli otázkami o jeho záležitostech. Zdálo se mně, že už byl někdy nucen se z něčeho vykrucovat a že má strach ze zákona. Je zvyklý na otázky detektivů."

„O tom odjezdu jsem ho zarazil," řekl Drake. „Co uděláme?"

„Nu, můžeme to zkusit s tím snímkem u některého ze sousedů z tohoto poschodí, který by ji mohl poznat."

„Ten obrázek z novin není tak dobrý. Rád bych věděl, zda bychom nemohli získat fotografii," řekl Drake.

„Závodíme s časem," připomenul mu Mason. „V tomto případě se každou minutu může mnoho stát, a my se musíme držet stále vpředu."

„Nešli jsme na něho nijak ostře," pronesl Drake. „Je to druh muže, který by brzy shořel, kdybychom ho vzali do ohně."

„Jistě," přisvědčil Mason. „To uděláme, až se vrátíme. Chci z něho dostat vše, co budu moci. Myslím, že kápne božskou hned, jakmile na něho trochu přitlačíme."

Na schodech se ozvaly kroky.

„Počkej," řekl Drake. „Vypadá to, jako by sem někdo šel."

Nějaký zavalitý muž mohutných ramen se trpělivě ploužil po schodech a vešel na chodbu. Jeho šaty se leskly a okraje jeho rukávů byly rozedrané. Na první pohled bylo poznat, čím je ten muž.

„Soudní sluha,“ zašeptal Mason Drakemu. Muž zamířil přímo k nim. Způsob jeho chůze připomínal bývalého mírového důstojníka, a prozrazovalo to i jeho držení těla. Pohlédl na oba muže a pravil: „Je z vás někdo Mr. Loring?“

Mason pokročil hbitě vpřed. „Ano,“ řekl. „Já jsem Loring.“

Muž sáhl do kapsy. „Myslím, že víte, o co jde,“ pravil. „Nesu vám soudní obsílku, opis žaloby a opis obsílky pro spor Normy Loringové versus Harry Loring. Zde vám ukáži originál a pak vám dám kopii obsílky a žaloby.“ Prostě se usmál. „Myslím, že víte, o co vše se jedná. Pokud jsem tomu rozuměl, je to případ, který nebyl ve skutečnosti žalován. A vy jste mě už očekával.“

Mason vzal listiny. „Zajisté,“ pravil. „Konečně je to v pořádku.“

„Nezlobte se,“ řekl soudní sluha.

„Ani v nejmenším,“ odvětil Mason.

Soudní sluha se otočil, udělal si tužkou poznámku na druhá straně originálu a kráčel pomalu a rozhodně ke schodišti. Když sešel dolů, otočil se Mason k Drakemu a zašklebil se.

„Úlovek,“ řekl.

Oba muži rozložili kopii žaloby.

„Je to akce o anulování místo rozvodu,“ pravil Mason. Pročítali znění žaloby.

„To je datum svatby. Skvělé,“ řekl Mason. „Pojďme zpět.“

Zaklepali na výplň dveří bytu.

Uvnitř se ozval Loringův hlas.

„Kdo je to?“ tázal se.

„Nějaké papíry pro vás,“ řekl Mason.

Loring otevřel dveře a ustoupil, když spatřil oba muže.

„Vy!“ zvolal. „Myslil jsem, že jste odešli.“

Mason se opřel ramenem do dveří a vkročil dovnitř. Drake ho následoval.

Mason ukázal listiny, které dostal od soudního sluhy. „Poslyšte,“ pravil. „Je to nějak zajímavé. Měli jsme vám doručit tyto papíry a myslili

jsme, že o tom víte. Avšak než jsme vám je měli dát, měli jsme se přesvědčit, že je předáváme na správnou adresu; tak jsme vám položili několik otázek o vaší svatbě a…“

„Ach, tak je to!“ zvolal dychtivě Loring. „Proč jste to neřekli hned? Ovšem, že jsem vás očekával. Řekli mně, abych zde čekal, až ty listiny dostanu, a abych ihned zmizel, jakmile mně budou doručeny.“

Mason rozhořčeně zvolal: „Proč jste nám to neřekl a místo toho nás nechal bloudit kolem? Jste Harry Loring a oženil jste se s Normou Veitchovou v den, uvedený v žalobě. Je to tak?“

Loring se nahnul, aby se podíval na datum. Mason mu je ukázal prstem. Loring přikývl. „To je pravda.“

„A rozešli jste se v tento den?“ ukázal Mason. „Je to správně?“

„Ano.“

„Nu, dobrá,“ řekl Mason. „Ta žaloba jasně ukazuje, že jste v době, kdy jste se oženil, žil s jinou ženou, se kterou jste se nerozvedl a že proto ta svatba byla tajná a žalobce ji chce anulovat.“

Loring opět přikývl.

„Poslyšte,“ pravil Mason. „To není nějak v pořádku.“

„Ano, pane,“ řekl Loring. „Je to věc, která jí umožňuje anulovat tu svatbu pro další život. Je to v pořádku.“

„Je to pravda?“ tázal se Mason.

„Ovšem, že je.“

„Pak budu muset splnit svou povinnost a zatknout vás pro bigamii.“

Loringův obličej zbělel.

„Řekl mně, že se pro to nemůže nic nepříjemného stát,“ pravil.

„Kdo to říkal?“ otázal se Mason.

„Právník, který ke mně přišel. Právní zástupce Normy.“

„Obelhal vás,“ prohlásil Mason, „aby mohli sňatek vymazat a aby se Norma mohla provdat za toho chlapíka, který pro ni má cenu dva miliony dolarů.“

„To mně řekli, ale řekli také, že z toho nebudu mít nepříjemnosti. Že je to jen formalita.“

„Formalita! Ať jsem proklet!“ zvolal Mason. „Cožpak nevíte, že byl na bigamii vydán zákon?“

„Ale vždyť jsem se proti němu neprovinil,“ protestoval Loring.

„Oh, ano. Provinil. Zde stojí černé na bílém s podpisem toho právníka a přísežnou výpovědí Normy. Právě zde je jasně uvedeno, že v době svatby jste již žil s jinou ženou, a že jste nebyl vůbec rozveden. Proto vás musíme požádat, abyste s námi šel na policejní ředitelství. Obávám se, že jste se zapletl do něčeho velmi nekalého.“

Loring znervosněl.

„Není to pravda!“ posléze řekl.

„Co tím myslíte, že to není pravda?“

„Myslím to vše. Nebyl jsem nikdy před tím ženat. Norma to ví! Ten právník to také ví! Mluvil jsem s nimi a řekli mně, že nemohu čekat až do rozvodu, protože by to dlouho trvalo, a že Norma má příležitost provdat se za toho muže. A že budu dobře odměněn, dovolím-li, aby Norma podnikla celou tu akci. Pak jsem musel písemně odpovědět na několik otázek, ve kterých jsem připustil, že jsem žil s jinou ženou, že však jsem si myslil, že v době svatby jsem s ní byl již rozveden. Řekli mně, že se tím ničeho špatného nedopustím, že jí to však umožní dosáhnout anulování našeho sňatku. Právní zástupce měl již odpovědi vypracovány a já je podepsal. Zítra to chce provést.“

„A dosáhnout zrušení manželství, což?“ otázal se Mason.

Loring přitakal.

„Tak vidíte, vždy se to nevyplatí pokoušet se lhát lidem, kteří se chtějí dovědět nějaká fakta. Proč jste mně to neřekl hned a ušetřil mne tak všech těch nepříjemností?“

„Ten právník mně říkal, že to nemám nikomu prozradit.“

„Asi se zbláznil,“ pravil Mason. „Musíme o tom podat hlášení. Proto byste měl raději dát písemnou výpověď, kterou bychom mohli k hlášení přiložit.“

Loring váhal.

„Nebo jinak," připomínal Mason, „můžete jít s námi na policejní ředitelství a tam vše vysvětlit."

„Ne, ne," řekl Loring. „Dám vám písemnou výpověď."

„Dobrá," souhlasil Mason a vyňal z kapsy poznámkový blok a plnicí pero. „Sedněte si zde na kufr a napište to. Vyličte vše úplně podle skutečnosti. Prohlaste, že jste nikdy nežil s druhou ženou, že vám onen právník vysvětloval, že chce, aby Norma dosáhla rychlého anulování sňatku. Že vás přemluvil, abyste řekl, že jste měl jinou ženu, aby se Norma mohla provdat za toho mladíka, který měl zdědit značné jmění."

„Potom z toho už nebudu mít nepříjemnosti?"

„Je to jediný způsob, jakým se nepříjemnostem můžete vyhnout," řekl Mason. „Nemá smyslu, abych vám to vysvětloval, ale dostal jste se sám do velmi ošklivé situace. Je správné, že jste se sám přiznal. Již jsme vás chtěli vzít na policejní ředitelství."

Loring povzdychl. „Teď jsem rád," řekl a chopil se pera. Usadil se a začal pracně psát. Mason stál a pozoroval ho, rozkročen, s klidnýma a trpělivýma očima. Drake se šklebil a zapálil si cigaretu.

Loring psal svou svědeckou výpověď skoro pět minut. Pak ji podal Masonovi. „Postačí to?" otázal se. „Nejsem odborník ve slohových úlohách."

Mason vzal výpověď a pročítal ji.

„To je dobré," řekl. „Podepište to."

Loring podepsal.

„All right," pravil Mason. „Onen právník vás chtěl odsud dostat pryč, že ano?"

„Ano. Dal mně peníze a řekl, že zde nesmím zůstat. Nechtěl, abych zůstal na místě, kde bych mohl být dotazován, kdyby se někdo pokusil mě najít."

„Chytré," podotkl Mason. „Víte již, kam půjdete?"

„Někam do hotelu. Nezáleží na tom, který to bude."

„Dobrá," pravil Drake. „Půjdete s námi a my vám najdeme místo. Bude lépe, užijete-li jiného jména, abyste nebyl zbytečně vyrušován,

kdyby se chtěl někdo po vás shánět. Musíte však být ve stálém styku s námi. Jinak by se mohlo stát něco nepříjemného. Budeme vás možná žádat, abyste svou výpověď ověřil před svědkem.“

Loring přikývl. „Ten právník mně měl o vás říci,“ pravil. „Teď by mne dostal do pěkné kaše.“

„Určitě,“ souhlasil Mason. „Již jste mohl být na cestě k policejnímu ředitelství a tam by to nešlo tak hladce, kdyby vás tam byli již jednou dostali.“

„Byla u vás s tím zástupcem i Norma?“ tázal se Drake.

„Ne. Napřed přišla její matka. Potom ten právník.“

„S Normou jste vůbec nemluvil?“

„Ne. Pouze s matkou.“

„Nu dobrá,“ podotkl Mason, „pojďte s námi a my vás zavedeme do hotelu, ve kterém budete bydlit. Zapíšete se pod jménem Harry Le Grande.“

„Co bude se zavazadly?“ tázal se Loring.

„Postaráme se o ně. Pošleme pro ně nosiče. Vrátný se vám postará o všechno ostatní. Vy se tam jenom dostavíte. Máme zde vůz a uděláte nejlépe, půjdete-li hned s námi.“

Loring si navlhčil rty. „Věřte mně, pánové, je to pro mne velká úleva. Byl jsem nervosní, když jsem čekal toho muže, jenž mně měl přinést ty papíry. Potom jsem začal přemýšlet, zda si byl ten právní zástupce vědom všeho, co podnikal.“

„Byl,“ ušklíbl se Mason. „Zapomněl vám však sdělit rub věci. Patrně spěchal a byl velmi vzrušen.“

„Ano,“ připustil Loring nechápavě. „Zdál se být vzrušen.“

Vzali ho s sebou dolů k vozu a Mason pravil: „Pojedeme do hotelu Ripley. Je vhodně položen.“

„Rozumím,“ řekl Drake.

Mlčky dojeli až k hotelu, kde byl Mason zapsán pod jménem Johnson. Přistoupil ke zřízenci a řekl: „To je Mr. Le Grande z Detroitu,

mého domova. Chce si zde na několik dní objednat pokoj. Byl bych rád, kdybyste ho mohli ubytovat v poschodí, kde bydlím já.“

Zřízenec prohlížel kartový seznam. „Uvidíme. Máte pokoj 518, Mr. Johnson?“

„Ano.“

„Mohu mu dát 522.“

„Jsem spokojen. Ještě však se musí dovézt jeho zavazadla. Řeknu o tom vrátnému.“

Vystoupili s Loringem k jeho pokoji. „Zdržujte se zde a neodcházejte,“ řekl Mason Loringovi. „Seďte u telefonu, abyste mně mohl odpovědět, kdybych vás volal. Musíme podat hlášení na policejní ředitelství. Snad se vás budou chtít více vyptávat. Ale pro nás to bude v pořádku, zvláště když máme vaši písemnou výpověď. Vy jste ospravedlněn.“

„Děkuji vám,“ řekl Loring. „Udělám přesně co říkáte. Ten právník mně řekl, abych se s ním ihned spojil, jakmile se někde ubytuji. Mám to udělat?“

„Ne. Není to nutné, protože jste již ve styku s námi. S nikým nenavazujte styky. Zdržujte se zde a vyčkejte zpráv od nás. Nemůžete nic podniknout, dokud nepodáme zprávu policii.“

„Jsem srozuměn,“ souhlasil Loring. „Se vším, co říkáte.“

Vyšli z pokoje a zavřeli dveře.

Drake se otočil k Masonovi a zašklebil se.

„Hochu, to je úlovek! Co teď uděláme?“

Mason kráčel ke zdviži. „Teď vyložíme karty,“ pravil.

„Jsem zvědav,“ řekl Drake.

Mason zastavil zdviž ve vestibulu a zavolal policejní ředitelství. Žádal Sidneyho Drumma k telefonu. Asi za dvě minuty uslyšel jeho hlas.

„Drumme,“ pravil. „Zde Mason. Přišel jsem na zcela nové věci v Belterově aféře, ale potřebuji k tomu trochu pomoci. Umožnil jsem ti zatknout tu ženu a dám ti příležitost k novému úspěchu.“

Drumm se smál. „Nevím, zda jsi mně to umožnil nebo ne. Šel jsem po tom a ty jsi vše vypátral, abys zachránil sebe.“

„Nu, nebudeme se o to přít,“ řekl Mason. „Dal jsem ti sousto a dostal jsi tím úvěr.“

„Co vlastně chceš?“ tázal se Drumm.

„Vytáhni seržanta Hoffmana a přijeď s ním na začátek Elmwood Drive. Chci s vámi jít do Belterova domu. Myslím, že vám tam něco budu moci ukázat.“

„Nevím, zda seržanta najdu. Možná, že již odešel,“ odporoval Drumm. „Je dost pozdě.“

„Odešel-li, zatelefonuj mu. A chtěl bych tam mít i Evu Belterovou.“

„Oh, to je velký rozkaz. Vezmeme-li ji tam, přiláká to pozornost.“

„Nepřiláká, když ji vyvedete tajně. Vezměte s sebou tolik mužů, kolik uznáte za vhodné, nedělejte však kolem toho příliš mnoho hluku.“

„Nevím, jak na to bude nahlížet seržant,“ protestoval Drumm, „ale myslím, že není žádná naděje.“

„Nu, udělej, co můžeš. Nepřijdete-li s Evou Belterovou, tak přiveď aspoň Hoffmana. Budu rád, když se tam s ní setkám, ale vás dva tam musím mít.“

„Dobrá,“ řekl Drumm. „Sejdeme se na úpatí pahorku, nepřihodí-li se něco neočekávaného. Přivedu ho, je-li zde.“

„Ne. Tak to nepůjde. Nejdříve zjisti, zda to skutečně můžeš provést a pak počkej u telefonu. Zavolám zase za pět minut. Budete-li moci jít, setkám se s vámi na úpatí toho pahorku. Nebudete-li, nemá smyslu, abych tam zbytečně jezdil.“

„Tak za pět minut,“ přitakal Drumm a zavěsil.

Drake se podíval na Masona. „Zakusuješ se do nějak příliš velkého sousta, chlapče,“ pravil.

„Neboj se. Rozkoušu ho.“

„Víš, co budeš dělat?“

„Myslím, že vím.“

„Pokoušíš-li se vypracovat obhajobu pro tu ženu, bylo by daleko lépe udělat to bez přítomnosti policie, tak abys je tím mohl překvapit!“

„To nebude pokus o obhajobu,“ pravil Mason. „Potřebuji tam mít zástupce policie.“

Drake pokrčil rameny. „Je to tvá věc,“ povzdychl.

Mason přikývl, přistoupil k jedné trafice a koupil několik balíčků cigaret. Počkal pět minut a pak zavolal Drumma. „Billa Hoffmana jsem na to dostal, Perry,“ řekl Drumm. „Ale Evu Belterovou nechce vzít. Bojí se, že na něho chystáš nějakou léčku. Kolem vězení obíhají asi dva tucty novinářů a nedostali bychom ji nikam, aniž bychom nebyli sledováni tou bandou. Hoffman se obává, abys ho tam nedostal a něco neprovedl, co by noviny rozmazaly a pak by byl v horké kaši. Ale sám je ochoten jít.“

„Dobře,“ řekl Mason. „To bude snad také stačit. Sejdeme se na smluveném místě. My tam budeme čekat v ‚Buicku'.“

„Tak za pět minut vyjedeme,“ řekl Drumm.

„Na shledanou,“ pravil Mason a položil sluchátko do vidličky.

XIX.

Čtyři muži vystupovali po schodech Belterova domu. Seržant Hoffman se mračil na Masona. „Poslyšte, žádné veselohry. Chci vám důvěřovat.“

„Jen mějte oči a uši otevřeny a budete-li se domnívat, že něco odhaluji, držte se věci a dejte se vést. Kdykoliv si budete myslit, že s vámi hraji nepoctivě, můžete odejít.“

„To je upřímné,“ řekl Hoffman.

„Než začneme, připomeňme si dvě věci,“ upozorňoval Mason. „Setkal jsem se s Mr. Belterovou na úpatí pahorku u lékárny. Přišli jsme sem společně. Neměla u sebe klíče ani svou kabelku. Nechala dveře odemčeny když vyběhla, aby se mohla dostat dovnitř. Když jsem dveře zkusil, bylo zamčeno. Noční světlo svítilo.“

„To je taková lhářka, že kdyby mně řekla, že nějaké dveře jsou otevřeny dokořán, budu vědět, že jsou zamčeny,“ řekl Drumm.

„To je také pravda,“ řekl Mason, mrzutě odporuje, „uvědom si však, že u sebe neměla klíče a šla do deště. Jistě si myslila, že se vrátí.“

„Snad byla příliš vzrušena,“ připojil se Hoffman.

„Ta žena nikdy,“ poznamenal Mason.

„Nu dobrá, pokračujte“ pravil Hoffman zaujat. „Co dál?“

„Když jsem vešel do domu, spatřil jsem ve stojanu mokrý deštník. Na podlaze pod ním byla kaluž vody. Snad jste si toho všiml, když jste přišel.“

Seržant Hoffman přivřel dvířka.

„Ano,“ pravil. „Vzpomínám si, že jsem si toho opravdu povšiml. Co je s tím?“

„Prozatím nic,“ řekl Mason. Pak smáčkl knoflík zvonku.

Po několika minutách byly dveře otevřeny komorníkem, překvapeně zírajícím na muže.

„Je Karel Griffin doma?“ tázal se Mason.

Komorník zavrtěl hlavou. „Ne, pane," řekl. „Je pryč. Má nějakou obchodní schůzku."

„A Mrs. Veitchová, domovnice, je zde?"

„Oh, ano, pane. Ovšem, pane."

„A její dcera Norma?"

„Ano, pane."

„Je to v pořádku. Jdeme do Belterovy pracovny. Neříkejte nikomu ani slova o tom, že tam jsme. Rozumíte?"

„Ano, pane," řekl komorník.

Hoffman vkročil do dveří a pátravě se podíval na stojan, ve kterém stál deštník v noci, kdy se stala vražda. Jeho oči měly velmi přemýšlivý výraz.

Drumm si nervosně pohvizdoval nízkým, téměř neslyšitelným tónem. Vystoupili po schodech a vstoupili do místnosti, kde bylo nalezeno Belterovo tělo. Mason rozžal světla a začal si prohlížet stěny.

„Chtěl bych, abyste se také podívali," pravil.

„Co hledáš?" tázal se Drumm.

„Díru po kulce," řekl Mason.

Seržant Hoffman zamručel a pravil: „Neutrácejte tím zbytečně čas. Prohlédli jsme každý palec této místnosti, fotografovali jsme ji a zakreslili do plánu. Nemohla zde být vystřelena kulka, která by nezanechala stopu, abychom ji nespatřili. A pak by zde musel být nějaký úlomek."

„Vím," odvětil Mason. „Udělal jsem již prohlídku, než jste se sem dostali, hledaje tutéž věc a nemohl jsem ji najít. Ale chci se ještě jednou podívat. Vím určitě, co se přesně stalo, ale nemohu to ještě dokázat."

Seržant Hoffman pravil náhle s nádechem podezření: „Poslyšte, Masone! Pokoušíte se dostat z toho tu ženu?" Mason se otočil tváří k němu. „Pokouším se ukázat, co se vlastně přihodilo," řekl. Hoffman se zamračil. „Tím jste neodpověděl na mou otázku. Pokoušíte se tu ženu osvobodit?"

„Ano."

„To mne přinutí k odchodu," řekl Hoffman.

„Ne. Nepřinutí. Chci vám dát příležitost, abyste viděl svůj snímek na prvních stránkách novin.“

„Toho se právě bojím,“ pravil Hoffman. „Vy jste po čertech chytrý, Masone. Poznal jsem vás dokonale.“

„Nu, když jste mne poznal dokonale, víte, že nikdy nepodvedu svého přítele. Sidney Drumm je mým přítelem. Vzal jsem ho k tomu s sebou. Kdyby to byl nějaký druh boudy, vzal bych k tomu někoho, koho bych neznal.“

Seržant Hoffman nerad připustil, že má Mason pravdu. „Nu, počkám zde ještě chvíli, ale nepokoušejte se nás napálit. Chci vědět, na co jste přišel.“

Mason stál a ztrnule se díval do koupelny. Na zemi byly čáry od křídy, naznačující polohu, ve které bylo nalezeno Belterovo tělo.

Náhle se Mason hlasitě zasmál. „Ať jsem proklet!“ zvolal.

„Co jsi objevil?“ otázal se Drumm.

Mason se otočil k seržantovi.

„Ano, seržante,“ řekl. „Jsem ochoten pokračovat a něco vám ukázat. Buďte tak laskav a pošlete pro Mrs. Veitchovou a její dceru.“

Seržant Hoffman pochybovačně vzhlédl. „Co s nimi zamýšlíte?“

„Chci jim dát několik otázek.“ Hoffman zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl. „Myslím, že tak laskav nebudu — dokud se o tom víc nedovím.“

„Je to poctivé, seržante,“ odporoval Mason. „Seďte a poslouchejte otázky. Kdykoliv si budete myslit, že zabíhám příliš daleko, můžete mne přerušit. Vy nevěřící Tomáši! Kdybych to měl provést rychleji, nechal bych si všechno až před porotu, a pak byste zažil překvapení! Potom bych si k tomu určitě nepozval policii, aby věděla, na čem buduji svou obhajobu.“

Seržant Hoffman se na chvíli zamyslil.

„To je docela logické,“ řekl. Obrátil se k Drummovi. „Běžte dolů a přiveďte sem ty dvě ženy,“ řekl.

Drumm přikývl a opustil pokoj.

Pavel Drake se zvědavě zadíval na Masona. V Masonově tváři nebyla sebemenší stopa, jež mohla něco prozradit, a Mason sám neřekl ani půl slova za celou tu dobu, kdy Drumm odešel a než bylo slyšet za dveřmi směsici kroků. Pak se dveře otevřely a Drumm s oběma ženami vešel. Mrs. Veitchová byla zamračena jako vždy. Její tupé, černé oči netečně civěly na muže v místnosti. Kráčela svým zvláštním, dlouhým krokem plochých nohou. Norma Veitchová byla oblečena do těsně padnoucího obleku, který zdůrazňoval křivky jejího těla. Bezostyšně se snažila přilákat oči mužů, hledíc s jedné tváře na druhou, s úsměvem na svých rtech.

„Chceme se vás na něco otázat," pravil Mason.

„Již zase?" odvětila Norma Veitchová.

„Mrs. Veitchová, víte něco o zasnoubení své dcery s Karlem Griffinem?" ignoroval Mason Norminu poznámku.

„Vím, že jsou zasnoubeni," zněla lakonická odpověď.

„Pozorovala jste mezi nimi nějaký citový vztah?"

„Když se dva lidé zasnoubí, tak mezi nimi bývá obvykle vždy citový vztah," řekla svým suchým hlasem.

„O tom nemluvím," řekl jí Mason. „Prosím, abyste odpověděla přesně na mou otázku, Mrs. Veitchová. Existoval mezi nimi citový vztah, o kterém jste věděla, již před tím, než přišla Norma k vám?"

Tmavé, vpadlé oči se na okamžik upřely na Normu, pak se vrátily a dívaly se opět Masonovi do tváře.

„Ne," řekla. „Ne před tím, než se sešli zde. Seznámili se potom."

„Věděla jste, že vaše dcera byla provdána?" tázal se Mason.

Bezvýrazné oči se mu dívaly v tvář bez sebemenšího pohnutí. „Ne," řekla unaveně žena. „Nebyla provdána."

Mason pohlédl rychle na Normu. „Co vy o tom říkáte, Miss Veitchová? Byla jste provdána?"

„Až dosud ne," odpověděla. „Chci se provdat. Ale vůbec nechápu, jaký to má mít vztah k vraždě Jiřího Beltera. Chcete-li se mne na to tázat,

vím, že vám musím odpovědět, ale nevidím důvodu, proč musím vyprávět o svých soukromých záležitostech.“

„Jak se chcete provdat za Karla Griffina, když jste již provdána?“ tázal se Mason.

„Nejsem provdána,“ řekla Norma Veitchová, „a nehodlám déle trpěti vaše urážlivé poznámky.“

„Hary Loring tak nemluví,“ pravil jí Mason. Výraz dívčina obličeje se nezměnil.

„Loring?“ řekla tázavě. „Nikdy jsem o tom muži neslyšela. Slyšela jsi někdy, mama, něco o muži jménem Loring?“

Mrs. Veitchová svraštila čelo. „Nemohu si vzpomenout, Normo. Nepamatuji si dobře jména a stejně neznám žádného Loringa.“

„Snad vám mohu pomoci,“ pravil Mason. „Je to muž, který bydlil na Belvedere Apartments. V čísle 312.“

Norma Veitchová rázně zavrtěla hlavou. „Jsem si jista, že jde o nějaký omyl.“

Pery Mason vyňal z kapsy duplikáty obsílky a žaloby rozvodové pře. „Pak mně vysvětlete, proč jste ověřila svým podpisem tuto žalobu, ve které jste přísežně prohlásila, že jste uzavřela sňatek s Harym Loringem.“

Norma Veitchová vrhla rychlý pohled na listinu a pak pohlédla úkosem na svou matku. Tvář Mrs. Veitchové byla bezvýrazná. Norma rychle mluvila.

„Mrzí mne, že jste to našel. Když už jste to však zjistil, mohu vám to říci. Nechtěla jsem, aby se Karel něco o tom dověděl. Byla jsem vdána, nepohodla jsem se s manželem a opustila ho. Uchýlila jsem se k matce pod svým dívčím jménem. Setkala jsem se s Karlem a zamilovali jsme se na první pohled. Nemohli jsme se odvážit veřejně prohlásit své zasnoubeni, protože jsme věděli, že by to Mr. Belter nestrpěl. Když však zemřel, nebylo důvodu, proč bychom to měli utajovat. Zjistila jsem, že můj manžel žil s jinou ženou. To je jeden z důvodů, proč jsme se rozešli. Poradila jsem se s právním zástupcem. Řekl mně, že ta svatba nebyla platná. Pravil, že bych mohla dosáhnout anulování sňatku. Chtěla jsem to

provést v klidu. Neuvědomovala jsem si, že by se někdo mohl o tom dovědět, nebo spojovat jména Loring a Veitchová.“

„Griffin to však neříká,“ pravil Mason.

„Ovšem, nic o tom neví“

Mason zavrtěl hlavou.

„Ne,“ pravil. „Abyste pochopila, Griffin se přiznal. Pracujeme podle jeho výpovědi a pokoušíme se zjistit, jste-li odpovědna za zločin jako spolupachatelka, nebo jste-li pouze oběť okolností.“

Seržant Hoffman se naklonil vpřed. „Myslím,“ pravil, „že je vhodná doba, abych ukončil to divadlo, Masone.“

Mason se k němu obrátil. „Poslouchejte ještě minutu, seržante. Potom mě můžete přerušit, budete-li chtít.“

Norma Veitchová se nervosně dívala s jednoho na druhého. Obličej Mrs. Veitchové byl maskou unavené resignace.

„Mrs. Belterová,“ pokračoval Mason, „měla hádku se svým manželem a střelila po něm. Pak se obrátila a utekla, aniž se podívala, co se stalo. Předpokládala ovšem, podle ženské logiky, že ho jistě zasáhla, protože na něho vystřelila. Ve skutečnosti však měla velmi malou naději zasáhnout ho na tu vzdálenost a při svém vzrušení.

Obrátila se a seběhla po schodech, strhla s věšáku kabát a vyběhla do deště. Miss Veitchová, vy jste slyšela výstřel, vstala jste, oblékla se a šla jste se podívat, co se stalo. V tu dobu přišel Karel Griffin domů. Venku pršelo, takže vstrčil svůj mokrý deštník do stojanu a stoupal nahoru do pracovny. Slyšela jste hlas Belterův a Griffinův a poslouchala jste. Belter vyprávěl Griffinovi o tom, jak po něm jeho žena střelila, když byl předtím objevil důkaz její nevěry. Prozradil svému synovci jméno toho muže a tázal se ho, co by měl podniknout.

Griffina začal velmi zajímat výstřel a chytře dostal Beltera do dveří koupelny do takové polohy, ve které stál, když na něho Mrs. Belterová vypálila ránu. Když ho tam dostal, zvedl rychle pistoli a střelil ho do srdce. Pak odhodil pistoli, seběhl po schodech, vyběhl z hlavních dveří, skočil do svého vozu a ujel.

Venku se dobře napil, aby mohl lépe lhát, vypustil vzduch z jedné pneumatiky, aby mohl omluvit své zdržení a přijel domů, až si byl jist, že policie je již na místě. Předstíral, že se vrací domů po prvé od svého odpoledního odjezdu. Zapomněl však na svůj deštník v předsíni a přehlédl skutečnost, že hlavní dveře byly otevřeny, když přijel, a zajistil je samočinnou noční petlicí, když zamířil nahoru po schodech. Zastřelil svého strýce, protože věděl, že bude dědicem, a uvědomil si, že Eva Belterová myslí, že ho zastřelila sama. Věděl, že pistole ukáže na její stopu a že všechny okolnosti jsou proti ní. Peněženka, ve které Belter nalezl usvědčující stvrzenky, které ji spojovaly s mužem, jenž se snažil zabránit uveřejnění svého jména v onom skandálním plátku, byla v Belterově psacím stole.

Vy jste s matkou hovořila o tom, co jste viděla, a obě jste se usnesly, že je to velmi dobrá příležitost donutit Griffina, aby zaplatil za vaše mlčení. Dohodly jste se, že mu dáte dvě možnosti. Buďto být usvědčen z vraždy nebo uzavřít sňatek s vámi. To druhé se vám lépe hodilo.“

Seržant Hoffman se poškrábal na hlavě a bylo vidět, že pochopil rozluštění celé hádanky. Norma vrhla rychlý pohled na svou matku.

„Je to vaše poslední možnost, jak se z toho dostat,“ pokračoval pomalu Mason. „Ve skutečnosti jste obě spoluvinny a proto podléháte žalobě právě tak, jako byste byly přímo vinny z vraždy. Griffin již napsal doznání a vašeho svědectví nepotřebujeme. Chcete-li se pokoušet pokračovat v podvádění, můžete. Chcete-li spolupracovat s policií, máte k tomu příležitost.“

Seržant Hoffman ho přerušil. „Chci dát jenom jednu otázku,“ pravil, „a to bude konec tohoto představení.“ Obrátil se k Normě: „Udělala jste to aspoň v hlavních rysech tak, jak to řekl Mason, nebo ne?“

„Ano,“ pravila zastřeným hlasem Norma Veitchová. Mrs. Veitchová se na ni náhle vzrušeně otočila a zuřivě jí pohlédla do očí.

„Normo!“ vykřikla. „Drž jazyk za zuby, ty malý blázne! Je to jejich trik! Cožpak to nevidíš?“

Seržant Hoffman se k ní obrátil. „Možná, že to byl trik, Mrs. Veitchová," pravil pomalu. „Ale její výpověď a vaše poznámka mně stačí. Teď mně řekněte celou pravdu. Nic jiného vám nezbývá. Jinak vás budu považovat za skutečné spoluvinnice."

Mrs. Veitchová si navlhčila jazykem rty a zuřivě vybuchla: „Měla jsem toho blázna lépe znát a ne jí důvěřovat! Nic o tom nevěděla. Spala jako dudek. Já jsem slyšela výstřel a šla se podívat. Měla jsem ho donutit, aby si vzal mne, a nikdy se nesvěřovat své dceři. Myslila jsem však, že je to pro ni příležitost a dala jsem jí možnost. To je její vděk!"

Seržant Hoffman se otočil a pohlédl na Masona.

„To je po čertech zamotaná historie!" pravil. „Co se stalo s kulkou, která minula Beltera?"

Mason se smál. „Z toho jsem byl také dlouho jelen, seržante. Ten mokrý deštník s uzamčenými dveřmi mně něco říkal. Představil jsem si, co se asi stalo, nemohl jsem však přijít na to, jak se to stalo. Prohledal jsem tento pokoj důkladně, pátraje po stopě kulky. A pak jsem si uvědomil, že Karel Griffin je dost chytrý, aby věděl, že nemůže zločin provést, kdyby zde byla stopa. Proto zbývala jedna možnost, kde jsem kulku mohl hledat. Nevidíte?

Belter se koupal. To zde je ohromná vana, která obsahuje přes dvě stopy vody, když je napuštěna. Belter byl hrozně rozzloben na svou manželku a očekával ji. Slyšel ji přicházet, když byl ve vaně, vyskočil, hodil na sebe koupací plášť a křičel na ni, aby přišla nahoru.

Pohádali se a ona na něho vystřelila. Stál ve dveřích koupelny, asi právě v tom místě, kde byl později nalezen. Můžete se nad tím místem postavit a představit si dráhu střely namířením ruky. Když ho kulka minula, šla přímo do vany a voda ztlumila úplně její sílu.

Potom přišel Karel Griffin domů a Belter mu vyprávěl co se stalo. Tím podepsal nevědomky svůj ortel smrti. Griffin viděl příležitost. Přiměl nějakým způsobem Beltera, aby se na to místo postavil a pak zvedl pistoli rukou, oblečenou v rukavici, namířil ji na něho, střelil ho přímo do srdce,

sebral druhou prázdnou nábojnici a kulku z vany, vstrčil je do kapsy, odhodil pistoli a vyšel ven. Mrs. Veitchová za ním zamkla.

To bylo všechno. Bylo to tak jednoduché.“

XX.

Ranní slunce proudilo okny do kanceláře Perryho Masona.

Perry seděl u svého stolu s očima rudýma po probdělých nocích a zíral na Pavla Drakeho.

„Tak už jsem se dozvěděl finále," řekl Drake.

„Vyklop to," pravil Mason.

„Přiznal se asi v šest hodin dnes ráno," prohodil detektiv. „Zpracovávali ho celou noc. Norma Veitchová se pokusila odvolat svou výpověď, když viděla, že chce zapírat. Avšak domovnice ho usvědčila. Je to zvláštní žena. Kdyby se její dcera nebyla prozradila a všechno nevyžvanila, mlčela by až do hrobu."

„Tak nakonec svědčila proti Griffinovi?" tázal se právník.

„Ano. Je to velmi zábavné. Shlíží se ve své dceři. Když myslila, že má pro svou dceru dobrou příležitost, podnikla to. Potom, když si uvědomila, že Griffin je v oprátce, a že nic nezíská, když ho bude krýt, a že její dcera by mohla být obžalována ze spoluviny, kdyby dále lhala, obrátila své svědectví proti Griffinovi. Mimochodem byla jedinou osobou, která všechno věděla."

„Co je s Evou Belterovou?" tázal se Mason. „Žádám písemně o její propuštění."

„Není toho třeba. Myslím, že ji propustili asi o sedmi hodinách. Očekáváš, že přijde?"

Mason pokrčil rameny. „Snad bude vděčná, snad ne. Když jsem se s ní posledně rozcházel, proklínala mne."

Ozval se zvuk otevření a klapnutí dveří z přední kanceláře. „Myslil jsem, že jsou dveře zamčeny," pravil Pavel Drake.

„Snad je to uklízeč," řekl Mason.

Drake povstal, třemi rychlými kroky dosáhl dveří, trhnutím je otevřel, pohlédl dovnitř a zašklebil se. „Hello, Miss Streetová." řekl.

Z místnosti zazněl svěží hlas Delly Streetové. „Dobrý den, Mr. Drake. Je tam Mr. Mason?“

„Ano,“ odpověděl Drake a zavřel.

Pohlédl na náramkové hodinky a pak na Masona. „Tvá sekretářka přichází nějak brzy do práce,“ pravil.

„Kolik je hodin?“

„Bude osm.“

„Může přijít až v devět. Nechtěl jsem ji přepínat. Měla toho dost, než jsme to rozluštili. Žádost o propuštění Evy Belterové jsem sám napsal na stroji. O půlnoci jsem přiměl jednoho soudce, aby mně ji podepsal a doručil na příslušné místo.“

„Nu, už ji propustili,“ podotkl detektiv, „nebudeš ji potřebovat.“

„Je lépe mít ji připravenu a nepotřebovat ji, než obráceně,“ řekl Mason, šklebě se.

V tichu budovy bylo znovu slyšet klapnutí dveří z přední kanceláře. Zaslechli mužský hlas. Pak zazvonil telefon na Masonově stole. Mason přiložil sluchátko k uchu a uslyšel Dellu Streetovou. „Je zde Mr. Harrison Burke a chce s vámi mluvit. Prý je to důležité.“

Pouliční ruch pod okny kanceláře byl ještě slabý a detektiv slyšel zřetelně každé slovo. Povstal. „Půjdu, Perry,“ řekl. „Přišel jsem ti říci, že se Griffin přiznal, a že již propustili tvého klienta.“

„Děkuji ti, Pavle,“ odvětil právník a pak ukázal na dveře, vedoucí na chodbu. „Vyjdi tímto vchodem, Pavle.“

Detektiv zavíral za sebou dveře, když Perry Mason říkal do telefonu: „Pošlete ho dál, Dello. Drake již odchází.“ Za okamžik nato vstoupil Harrison Burke do pokoje. Jeho obličej se rozjasnil v úsměvu.

„Krásná detektivní práce, Mr. Masone,“ řekl. „Prostě nádherná. Jsou toho plné noviny. Odhadují, že se Griffin přizná asi před polednem.“

„Přiznal se časně ráno,“ pravil Mason. „Posaďte se.“

Harrison Burke se rozhlédl, zamířil k židli a usedl. „Státní zástupce se ke mně chová velmi přátelsky,“ oznamoval. „Mé jméno nebude vůbec

zataženo do tisku. Jediný list, který zná všechny skutečnosti, je ten skandální plátek.“

„Myslíte Spicy Bits?“ tázal se Mason.

„Ano.“

„Dobrá, co chcete dělat?“

„Chci, abyste určitě zařídil, aby mé jméno bylo ušetřeno uveřejnění.“

„Pak raději vyhledejte Evu Belterovou. Ta bude spravovat celý majetek.“

„Co je se závětí?“

„Vůbec na ní nezáleží. Podle zákonů našeho státu nesmí nikdo zdědit jmění po člověku, kterého zavraždil vlastní rukou, i kdyby mu je zavražděný odkázal. Eva Belterová by si nikdy nemohla činit nějaké nároky. Podle znění Belterovy závěti byla vyděděna. Poněvadž však Griffin nemůže po Belterovi vůbec dědit, přechází dědické právo na Evu Belterovou, jako na manželku zavražděného, jediného žijícího dědice podle zákona.“

„To znamená, že bude kontrolovat list?“

„Ano.“

„Rozumím,“ řekl Harrison Burke, spínaje prsty. „Víte, co s ní policie udělá? Pokud vím, je ve vazbě.“

„Asi před hodinou ji propustili,“ řekl právník.

Harrison Burke se ohlédl na telefonní přístroj. „Mohl bych použít vašeho aparátu?“ otázal se. Mason mu podstrčil telefon přes stůl. „Musíte říci číslo mé sekretářce,“ pravil. Harrison Burke přikývl a uchopil sluchátko pohybem plným chladné důstojnosti, že se zdálo, jako by se stavěl k fotografování. Řekl Delle Streetové číslo a trpělivě čekal. Za okamžik bylo slyšet zaharašení membrány sluchátka a Harrison Burke pravil: „Je tam Mrs. Belterová?“ Sluchátko opět zachrastilo.

Harrison Burke promluvil pečlivě modulovaným hlasem. „Až přijde,“ pravil, „řekněte jí, prosím, že volal člověk, který jí měl vzkázat, až dostane na sklad objednané boty. Že říkal, že už má její číslo a že je může obdržet kdykoliv bude chtít.“ Usmál se do mikrofonu, jednou nebo

dvakrát kývl hlavou, jako by posílal neviditelnou poklonu, položil sluchátko s neobyčejnou péčí a odstrčil přístroj zpět po desce stolu. „Děkuji vám," pravil. „Jsem vám daleko víc vděčen, než mohu vyjádřit slovy. Celá má kariéra byla na vážkách a vím, že jen vaším úsilím byla odvrácena pohroma."

Perry Mason zabručel nesrozumitelnou poznámku. Harrison Burke stál v plné své výšce, hladě si vestu, s bradou vystrčenou vpřed.

„Když člověk věnuje svůj život práci pro veřejné blaho," kázal svým hlubokým hlasem, „udělá si přirozeně politické nepřátele, kteří vždy využijí všech možných triků, aby dosáhli svých cílů. Za těch okolností je každá sebemenší indiskretnost zveličována a komentována tiskem ve špatném světle. Já jsem sloužil veřejnosti dobře a čestně."

Perry Mason povstal tak prudce, že jeho otáčecí židle odletěla až ke stěně. „Můžete si to ušetřit pro někoho, kdo to bude chtít poslouchat," pravil zuřivě. „Já se o vás zajímám pouze z toho důvodu, že mně Eva Belterová zaplatí pět tisíc dolarů a chci jí doporučit, aby si polovinu oné částky opatřila u vás."

Harrison Burke ustoupil před zuřivým tónem právníka.

„Ale, drahý pane," protestoval. „Můj drahý pane! Nezastupoval jste mne. Zastupoval jste ji v případě vraždy, věci, která pro ni mohla mít nejhorší následky. Byl jsem do toho zatažen pouze náhodou a jako přítel..."

„Říkám vám pouze," pravil Mason, „jak poradím svému klientovi. A uvědomujete-li si to, je nyní majitelkou Spicy Bits. Cokoliv Spicy Bits uveřejní nebo neuveřejní, je závislé na ní. Myslím, že vás již nemusím déle zdržovat, Mr. Burke."

Harrison Burke několikrát naprázdno polkl, pokusil se něco říci, rozmyslil si to, chtěl podat ruku k odchodu, zachytil však zlobný záblesk Masonových očí, stáhl ruku zpět a řekl: „Oh, ano. Ovšem. Děkuji vám, pane. Chtěl jsem vám pouze vyjádřit svůj obdiv."

„Nestojím o to," pravil Perry Mason. „Nestarejte se o mě. A můžete vyjít na chodbu těmito dveřmi." Stál nehybně u stolu, pozoruje záda

politika, když mizely ve dveřích. Pak, když se dveře zavřely, stál zachmuřen, ztrnule na ně zíraje nepřátelsky chladnýma očima.

Dveře od přední kanceláře se zlehka otevřely. Della Streetová stanula na prahu, pozorujíc jeho profil. Když si uvědomila, že ji vůbec nevidí, a dokonce neví, že vstoupila do pokoje, tiše kráčela po koberci až k němu. Měla v očích slzy, když mu jemně položila ruce na ramena.

„Prosím," vydechla. „Mně je to tak líto…"

Probral se při zvuku jejího hlasu a pohlédl jí do vlhkých očí. Několik okamžiků se dívali mlčky jeden na druhého. Její ruce se zoufale držely jeho paží jako by se pevně zachytila něčeho, co ji vysvobozovalo z nebezpečí.

„Měla jsem vás lépe znát, šéfe. Četla jsem dnes ráno noviny a cítila jsem se tak zahanbena, že…"

Objal ji svou dlouhou rukou kolem ramen a přivinul těsně k sobě. Jeho rty se přissály k jejím. „Zapomeňte na to, děvče," řekl v návalu něžnosti.

„Proč jste mně to nevysvětlil?" tázala se přidušeně.

„To by nebylo správné," pravil pomalu a opatrně volenými slovy. „Potřebovalo to vysvětlení, které by zasáhlo."

„Již nikdy, nikdy po celý svůj život o vás nebudu pochybovat."

Nějaký hluk se ozval na prahu. Eva Belterová vstoupila bez ohlášení z přední místnosti. „Promiňte," řekla ledově, „zdá-li se vám, že vyrušuji. Velmi ráda bych mluvila s Mr. Masonem."

Della Streetová odskočila od Perryho Masona s planoucími tvářemi a změřila si Evu Belterovou očima, které ztratily všechnu něhu a blýskaly rozhořčením.

Perry Mason klidně pohlédl na ženu. Zdálo se, že není ani trochu na rozpacích. „All right," řekl jí. „Pojďte dál a posaďte se."

„Měl byste si setřít rouge z tváře," pravila mrazivě.

Perry Mason jí upřeně hleděl do očí. „Může tam zůstat. Co si přejete?"

Výraz jejích očí změkl a přistoupila k němu. „Chtěla jsem vám říci, jak mnoho jsem vám nerozuměla, jak mnoho jsem vám…“

Perry Mason se otočil k Delle Streetové. „Dello,“ pravil, „otevřete rolety oněch kovových skřínek.“

Jeho sekretářka k němu vzhlédla s nepochopením v očích. Perry Mason ukázal na několik ocelových přihrádek. „Otevřete dvě z nich,“ pravil.

Dívka otevřela přihrádky, ve kterých byly nacpány lepenkové obaly, plné papírů.

„Vidíte to?“ otázal se Mason Evy Belterové. „To jsou případy. Každý z těch obalů je jeden případ a všechny ostatní přihrádky jsou plny podobných věcí. Jsou to případy, jimiž jsem se zabýval. Větší část z nich jsou vraždy. Když jsem skončil vaši záležitost, dostanete také takový lepenkový obal téže velikosti jako všechny ostatní a budete pro mne mít také týž význam. Miss Streetová vám dá číslo. Když se pak něco přihodí a budu si chtít vyhledat, co se kdysi dělalo, řeknu jí pouze číslo a ona mně podá příslušný obal.“

Eva Belterová se zamračila.

„Co to znamená?“ otázala se. „Není vám dobře? Co chcete dělat? Co tím chcete říci?“

Della Streetová odstoupila od plných přihrádek ke dveřím své kanceláře. Vyšla a opatrně za sebou zavřela. Perry Mason mluvil k Evě Belterové. „Říkám vám pouze, kde je v této kanceláři vaše místo. Pro mne jste případem a nic víc. V těch přihrádkách jsou stovky případů a další stovky se k nim připojí. Nějaké peníze jste mně již splatila a dáte mně ještě pět tisíc dolarů. Chcete-li se zachovat podle mé rady, dejte si zaplatit polovinu toho honoráře Harrisonem Burkem.“

Eva Belterová stála s chvějícími se rty. „Chtěla jsem vám poděkovat,“ řekla. „Věřte mně, myslím to upřímně. Tentokrát mně to jde ze srdce. Dříve jsem vás klamala, avšak dnes je to skutečnost. Cítím k vám tak hlubokou vděčnost, že pro vás udělám vše, co bude v mých silách. Jste nepřekonatelný. Přišla jsem k vám, abych vám to řekla, a vy

ke mně začnete mluvit, jako bych byla žákyní nějakého výchovného ústavu.“

V očích se jí objevily slzy lítosti. Smutně k němu vzhlížela.

„Ještě se toho musí mnoho vykonat,“ řekl jí. „Jistě víte, že Griffin musí být usvědčen z vraždy prvního stupně, aby tím pozbyla závěť platnosti. Vy se nyní musíte držet v pozadí, ale budete v boji. Griffin má k disposici pouze peníze z pokladny Jiřího Beltera. Musíme zařídit, aby je nedostal pod svou kontrolu. To je jedna z věcí, kterou musíme provést. Říkám vám to z toho důvodu, abyste si nemyslila, že se beze mne můžete obejít.“

„Nic jsem vám neřekla, abyste tak mohl mluvit! Tak jsem to nemyslela,“ odvětila rychle.

„Dobrá, vždyť vám to pouze říkám.“

Dveře z přední místnosti se otevřely a někdo na ně zaklepal.

„Vstupte!“ vybídl Perry Mason.

Della Streetová vklouzla do pokoje.

„Můžete vzít dnes další případ?“ tázala se, dívajíc se starostlivě na jeho únavou červené oči.

Zavrtěl hlavou, jako by chtěl setřást nějakou duševní malátnost.

„Jaký případ?“ tázal se.

„Nevím,“ řekla. „Je to dívka, oblečená do drahých šatů, velmi hezká. Zdá se, že je o ni dobře postaráno. Má nějaké potíže a nechce mluvit.“

„Chová se povýšeně?“

„Povýšeně? Nu, řekla bych raději, nedůvěřivě.“

„To proto, že se vám líbí,“ zašklebil se Mason. „Kdyby se vám nelíbila, řekla byste ‚povýšená'. Co je vaším měřítkem, Dello? Obvykle máte dobré oko pro vývoj věcí. Pohleďte na posledního klienta.“

Della Streetová pohlédla na Evu Belterovou a rychle odvrátila oči.

„Ta dívka je znepokojena uvnitř, je celá zmatená,“ řekla. „Je do dáma, ačkoliv je to snad až příliš velká dáma. Je jako… nu, dalo by se říci, že se chová povýšeně.“

Perry Mason si zdlouha oddychl.

Přísný pohled pomalu mizel z jeho očí, a místo něho se objevil výraz přemýšlivého zájmu. Hřbetem ruky odstranil stopy polibku se své tváře a usmál se na Dellu.

„Promluvím si s ní ihned, jakmile Mrs. Belterová opustí kancelář," pravil. „A to bude v několika málo minutách."

K O N E C .

Autor	Erle Stanley Gardner
Název	Sametový spár (The Case of Velvet Claws)
Přeložil	Zdeněk Zamazal
Obálka	Karel Dostál
Vydání	první, 3.000 výtisků
Vytiskl	písmem garmond Pressa Melantrich v Brně
Stran	216, cena brož. 57, váz. 75 Kčs